

ŞAFAK VAKTİNDE BİR ÇİĞLİK

EZDA ARARAT ARKADAŞIN GÜNCESİ

YJA STAR YAYINLARI

Basım yeri: Roj Matbaası

Basım tarihi: Mart 2014



KOD ADI: Ezda Aryen Ararat

ADI- SOYADI: Fatma Sağın

DOĞUM YERİ VE TARİHİ: 1986/Ağrı

KATILIM TARİHİ: 2005

ŞAHADET TARİHİ VE YERİ: 19 Haziran 2012/ Zagros

Şıtazın-Oramar Eylemi

Hakikat arayışçılığında, hakikat aşkında kendini ispatlamış ve tarihi görevlerini yerine getirmiş olan şehitlerimiz şüphesiz ki bunu yaşam duruşları, söz ve eylemleriyle yansıttılar. Onlar şehit düştükleri ana kadar mücadele içinde yaşadıkları ile bizlere yol gösterdiler. Onların asilikleri, boyun eğmezlikleri, yüreklerindeki özgürlük aşkı, Önderlikle buluşma özlemleri bizlere devrettikleri bir mirastır. Sahip çıkılması, yerine getirilmesi gereken vasiyetlerini hiç unutmadan yaşamak onuru korumanın tek yoludur.

Onlar duygularını, düşüncelerini, arayışlarını, çelişkilerini ve yaşamın zorluklarını işledikleri günlüklerinde bizler için belki de hiç tecrübe etmediğimiz veya edemeyeceğimiz yanlarını gösterdiler yaşamın.

Bu günlükleri işlemek, okuyup anlamak, onları ölümsüzleştirme anlamında varolan sorumluluklarımızı az da olsa yerine getirmek bizler açısından bir görevdir. Bu görevin küçük bir parçası olarak Ezda Ararat arkadaşın yaşamından belli kesitleri yansıttığı günlüklerini sizlerle paylaşıyoruz.

Bu kitap çalışması şehit Ezda Ararat arkadaşın günlüklerinden, Geliye Têyarê şehitleri üzerine yaptığı yarım kalan kitap çalışmasından ve aynı zamanda bize ulaşabilen yol arkadaşlarının Ezda arkadaş üzerine yazdığı yazılardan oluşmaktadır.

Sizlere Araratlı asi bir kadının dağ yolculuğundan tuttuğu notları aktarıyoruz. Elbet sadece bu kadar değildi Ezda'nın hayatı, kavgası... Dile gelmeyen, anlatılmamış daha çok şey olduğunu anlıyoruz okudukça... Ve en büyük sevincimiz bu kadınların yol arkadaşları olmak, onlarla yaşayıp onlarla paylaşmış olmak. Onların yaşamlarından bizlere kalan o anlar, anılar sayesinde her gün biraz daha tamamlanmak...

YJA STAR BASIN MERKEZİ
Şubat 2014

Önsöz Yerine...

Belirtmek isterim ki şehitlerimizi, duygu ve düşünce dünyalarını anlatmak değerli yoldaşların da bildiği gibi çok zor bir gerçekliktir. Sebep ise onları layıkıyla anlatamama ve tanımlayamama kaygısı. Bu kaygı onları yazmamaya ve bunun yerine onları iç dünyamızda yaşamaya itiyor. Böyle bir yaklaşımın yanlış olduğu mutlaklıdır. Ve şehitlerimizin gerçekliklerini doğruya en yakın haliyle anlatmak ise bizlerin esas görevidir.

Bilindiği gibi var olan her şey anlaşılacak ister. Bu gerçeklikten yola çıktığımızda şehitler şehit düşmeden önceki yaşamlarında, yaşam tarzları, olay-olgulara bakış açıları, söz ve pratikleri ile birçok şeyi anlatmak için çabalarken hakikat yolculuğunda anlamak ve anlaşılacak istediler.

Evrenin canlı olduğu gerçeğini, anlaşılacak ve tanımlanacak istendiğini varsaydığımızda ve insanın düşünebilir ve sorgulayıcı olma özelliklerini göz önünde bulundurduğumuzda insanın evrenin tanımlanma isteğini yerine getirmek için yaratıldığını söyleyebiliriz. Sonuçta insanın evrenin dili olma sorumluluğuna sahip olduğu gerçeği açığa çıkar. Buna göre makro evren karşımıza hakikat olarak çıkarken, mikro evren olan insan ise hakikat arayışçısı veya hakikate ulaşmak için çabalayan bir âşık sıfatı ile karşımıza çıkar. Şehitlerimiz ise aşkları ile yeni bir dünyayı ve hakikati önümüze serenlerdir. Bize düşen onların yollarında yürümek ve o yola layık olmaktır.

Kitabın yayına hazırlandığı süreçte yoldaşı ve kardeşi olduğum için benden önsöz yerine ablam ve yoldaşımı anlatacak bir yazı istendi. Bu görevi yerine getirmek için çok çabaladıysam da bunu başaramadım. İncancım odur ki günlükleri okunurken Ezda kendi dilinden kendini tanıttacaktır.

Şu da bir gerçekliktir ki şehitleri en iyi ifade eden Önderliktir. Bu gerçeklikten yola çıkarak Önderliğin bir değerlendirmesini aktarmak istiyorum. *“Herkes içinde gömülü insanı bende bulur. Benden bir parçayı sen temsil ediyorsun der. Ama gömülüdür o. Onun fiziğine vuran ve görünüşte yaşayan kişiliği başkadır. Yüreğinin bir köşesinde kalmış ve yaşamadığı bir insan var, o da benim. Bu çok yaygındır ama gömülüdür. Yüreğinin küçük bir yerindedir. Onların bir toplamı olarak beni düşünebilirsiniz.”*

İnsanlığın içindeki en güzel, en yiğit, en doğru parça Önderlikle doğru yaşamış ve yoldaşlıklarını ispatlamış olan şehitlerimizdir. İçlerinde gö-

mülü olan insanı açığa çıkaran ve bunun gerektirdiği ahlaklı yaşama tutku ve aşk derecesinde bağlı olan şehitlerimiz unutulmamalı, yaşatılmalıdır.

EZDA'YA

Bunları bildiğini bilirim
Ama paylaşıldıkça
Bir başka güzeldir
Sen yaşandıkça...
Ve seni yaşayabilmek.

Sen çocuk halimin yoldaşı
Çocuk leyîstoklarımın hevali
Koruyucu meleğimsin
Baranlı, şilili ve yağmurlu
Okul yollarında Kavakpınar'ın...

Ve ilk yoldaşım oluyorsun
Yaşam denilen ince çizginin
Bir bütününde
Hüznümde, sevinçlerimde
Ve yalnızlığimde.

Ve ben senin
Bayram sabahlarındaki
Gözyaşın oldum
Ama sadece içime atarak
Sadece gözlerimde, bazen de...
Bazen de senin gibi
Yağmurlu gözlerimden anlayabilirdin
Bilmem ki hiç fark eder miydin
O zamanlarda?

Sen halaylarımın coşkusu
Gülüşlerimin yaratıcısı
Ve gamzelerimin tek sahibi
Yorulunca içime hiç bıkmadan

Çektiğim nefes oluyorsun
İlk nefeste ne kadar
İsteyerek solukladıysam
Son nefesimde de değişmeyen
Tek gerçeğimsin
Çizgide netlik oldukça
Hep öyle olacaksın, öylesin.
Çünkü ben senin
Küçülterek sakladığın
Saklayıp da kaybetmek istemediğin
Küçük kardeşin ve küçük yoldaşım.

Sen kavgalarımın ortağı oluyordun
Bazîd'in Sudeposu Mahallesi'nin
Karanlık gecelerinin çatışmalı, çamurlu
Ve tozlu sokaklarında
Ve sabahı getiren güneşin aydınlığında
Canım, ruhum, cihanım
Ve ben de senin,
Sende bir parça oluyordum.
Çünkü sen
Annemle kavgalarımın sebebi
Amaç ne onu kırmak
Ne de seni sınırlamak
Ama korkum!
Kaybetmekti seni...

Hatırlar mısın?
Seninle son kavgalarımı
Çünkü sonradan birlikte
Yürüyüşlere gittik
Çünkü 15 Şubatları
İlk seninle kınadım
Ve ilk sloganım sen olurken
Seninle kendimi buluyordum
Koskoca cihanın yalnızlığında
İlk sana söyledim

İlk seninle kararlılaşırdım
Ve ilk yolculayanım
Hatta ilk kavgam oluyordun
Ülkemin kanayan yarasında.

Sen ülkeme el uzatana karşı
Öfkem oluyorsun gözbebeklerimde
Son nefesimde uğruna bütün gücümle
İsmini haykıracağım ülkem oluyorsun
Çocuk hayalimde
Çocuk oyunlarımda
Çocuk saflığımda
Çünkü ülkemi gözbebeklerinde gördüm
Ve şimdiki zamanda
Doğrumun ortağı oluyorsun.

Baran ARARAT

Şafak vaktinde bir çılgılık...

Soğuk bir kış sabahında İstanbul'un herhangi bir caddesinde yürüyordum. Kış olmasına rağmen kar yerine yağmur yağıyordu. Sıradan bir gün gibi görünüyordu, nitekim öyle de olabilirdi ama olmadı.

Ve o sabah iliklerime kadar hissettiğim bir nefret, intikam hırsı işledi içime. Vardığım o evde önce soğuk bir hava yüzüme çarptı, ne olduğunu anlamaya çalışırken birçok anlamsızlığın içinde buldum kendimi. Beynimde milyonlarca senaryo oluştu, binlerce film geçti gözlerimin önünden. Yıkıldı her şey. Gözlerim hiç olmadığı kadar şaşkındı ve kulaklarım hiçbir şey duymak istemedi.

Evet, tarih 15 Şubat 99... Ve durmaz yüreğim, beynim... Oturmaksızın fırladım yerimden, ayaklarımın yedi katlı bir binanın merdivenlerinden beni nasıl indirdiğini anlamadan eve doğru koştum. Ne yağın yağmur ne sabahın 7'si ne yoğun trafik ne de etrafımda dönen dünyaya aldırdım. Bütün kinim ve nefretimle koştum. Daha 13 yaşındaydım. Çocuk diyebileceğim yaşıyaydım. Haberi babama yetiştirmek istedim. Belki de bir çare bulmak içindi. Gözlerim yaşlı, titreyen vücudumla, sırlısıklam bir şekilde kapının ziline bastım elimi kaldırmadan ve tekmeledim kapıyı. Kapı geç açılmamasına rağmen sanki saatlerce kapıda bekliyormuş gibiydim. Ve kapı açıldı, küçük yeğenim kapıyı açtı. Ne olduğunu o da anlamamıştı, o da şaşkındı. Babamı sordum ve içeriye girdim. Ev sessizliğe bürünmüştü. Herkesin gözleri yaş doluydu ve babam hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Aynı zamanda televizyona bakıyorlardı. İnanılmaz bir atmosfer vardı ve ben yüksek bir sesle "Apo'yu yakalamışlar!" dedim. Herkes dönüp bana baktı, bir şey demediler. Babam beni yanına çağırdı. TV'de Önderliğin yakalanma görüntüleri yayınlanıyordu. Kendimi bir an çaresiz hissettim, belki de bir şeyleri bilmeyişimin yansımasıydı. Öyle bir hava oluşmuştu ki sanki her şey anlamını yitirmişti. Evet, aslında o an her şey anlamını yitirmişti.

Hatırladığım bir şey var; ben de gerilla olmalıydım. Yurtsever bir ailenin çocuğu olarak karar vermiştim. Ama tam olarak tanımamıştım Önderliği. Çocukluğumdan beri gördüğüm gerillalar Önderliği bana hiç anlatmamışlardı. Sadece babam anlatırdı komünizmi ve sosyalizmi. PKK zaten Kürt olmayı ifade ediyordu benim için. Aslında gerilla olmak benim hayalimdi. Gerilla gibi gizemli olmak çok ilgimi çekiyordu. Kürt olmak hiçbir zaman benim için utanç kaynağı olmadı. Hatta Türklerin için-

de bildiğim yarım Kürtçe'yle konuşmak onlar için ne kadar rahatsızlık yaratıyorsa, beni o kadar Kürtçe konuşmaya çekiyordu. Kimi zaman Kürt olduğumuzdan dışlandık ama bu çocukluk psikolojimizi etkilemedi. Bana ilginç gelen de dışlanmalara rağmen bende arayışların daha da derinleşmesiydi. Dilim asimile edilmiş, toprağımdan koparılmışım, kültürümden uzaklaştırılmışım ama ben kimim? Bu soruları kendime sordum. İşte çılgılık böyle başladı. Bir seher vaktinde bu yaman çelişkiyi anlamaya çalışırken neden doğduğum topraklardan uzakta olduğumu artık biliyordum. Ben Kürt'tüm ve birçok şeyden mahrum kalmak benim kade-rime yazılmıştı.

Yıl 2001, doğduğum topraklara dönüyordum. 15 yaşındaydım. İn-anılmaz toprak bağlılığı hissediyordum. Yazın tozlu ve kuru toprağına rağmen Doğubayazıt'ın düz ovasında Ararat'ın heybeti beni içine çeki-yordu. O kadar harikaydı ki, gece olduğunda lacivert gökyüzünün içinde yıldızlar beyaz tacını sarıyor, büyüleyici duruşuyla beni çağırıyordu dağ-ların görkemine. Beni en çok etkileyen Önderliğin Doğubayazıt' a gelişini duymamdı. O zaman dedim ki; benim gerilla olmam gerekiyor. Ve Ser-hat'ın o muhteşem zozanlarına gittim. Gidiş nedenim hevalleri bulmaktı ama orada, o güzellik karşısında şoktaydım. Zozan havası soğuktu, elle-rim ve dudaklarım çatlamıştı. 2002 yılıydı. 20 gün kaldım, 20 gün boyun-ca hevalleri aradım. Her taşta, her tepeye baktım, sordum ama bulama-dım hevalleri. Annem anlamış olmalı ki beni çağırdı. Hayallerimden ve umutlarımdan hiçbir şey kaybetmeden geri döndüm.

Amcamın din olgusuyla birlikte bir otoritesi vardır. Bu nedenle aile-min baskısıyla değil ama önerisiyle saçlarımı kapattım ve sonra siyasi faaliyetlerde, gençlik ve kadın çalışmalarına katıldım. Doğubayazıt Ser-hat'ın gelişkin ve tarihe tanıklık eden bir kasabasıdır ama geri yanları da çoktur. Ailemde bir ilki gerçekleştirdiğime inanıyorum. Aşiretimizde kadınlar şimdiye kadar bu şekilde bir faaliyette bulunmamışlardı. Gerçi erkekler de böyle bir şey yapmamıştı. 2003'te faaliyetlerde yer alarak kısa sürede yetkinleştim. Arkadaşlar da benim önümü açtılar. 2004 yılı-na geldiğimde, 1 Haziran hamlesiyle katılmayı bir kez daha yoğun olarak gündemime aldım. Bu arada aradığım ilişkileri bulmuştum. Yani illegal ilişkiler. Bir gerilla olan ama bunu yansıtmayan bir arkadaşı eve getir-dim, ona gerilla olup olmadığını sordum. Cevap; "hayır"dı.

Kısa bir süre sonra gerçek bir gerilla komutanıyla tanıştım. Evet, bu muhteşem insan, Heval Kawa'ydı bu. Kısa boylu, esmer ve biraz da dol-

gundu. Diyadin'liydi. 92'de katılmıştı. 2004 sonlarında tanıdım Heval Kawa'yı. Kolundaki M16'sıyla bir fırtınayı andırırdı. Korkusuzdu. Doğubayazıt'ın caddelerinde düşmana meydan okurcasına yürürdü. Bir gece Heval Kawa ile başka bir arkadaşı bizim evden alıp farklı bir yere götürmem gerekiyordu. Öncü olarak hızlı adımlarla yürümeye başladım ve Heval Kawa bana şunu söyledi; "Heval Ezda senden iyi bir gerilla çıkar." Daha önce katılmak istediğimi söylemiştim Heval Kawa'ya ama her defasında "sen burada kal, sana ihtiyaç var" diyordu. Bu sefer öyle deyince katılmama izin verdiklerini düşündüm. "Gerçekten mi?" diye sordum. O da gülümsedi. Adımlarım daha da hızlandı, uçuyordum adeta. Annem "yapamazsın" derdi. Babam "pratiğin var, teorin yok. Bu nedenle yapamazsın" derdi. Ama ben biraz da inatçıydım. Onlar ufacık bir şey de olsa yapamayacağımı söylediklerinde bende mutlaka yapma hırsı daha çok büyüyordu. O akşam çok mutluydum ve aynı akşam iki, hatta üç mahalle dolaştık. Yanımda bir başka milis daha vardı. Serhat gibi bir yerde gece yarısına varan saatlere kadar dışarıda kalabiliyordum. Bu imkânsız değilse de normal de değildi. Arkadaşlara güvenim bu konuda inanılmaz derecedeydi. Onları bir eve bıraktık. Eve döndüğümde saat gece 02.00 civarıydı. Odama gittim. Tabii o akşam üçüncü mahalleye arabayla gittik ve polisler uzun bir süre bizi takip etti ve kovalamaya başladılar. Biz izimizi kaybettirdik. Arkadaşlar telefonu arabada unutmuşlardı, bu nedenle tekrar döndük. Fazla zaman geçmeden polisler ev baskınlarına başladılar. İkinci hedefleri bendim. Birkaç kere ev baskını oldu, ailem ve arkadaşlar bir süre uzaklaşmamı istediler. Evet, yaşamımda önemli bir tarih 2005 Mayıs'ı benim için. Yaşamımda en, en büyük kararlardan birini adım adım pratikleştiriyordum. Üçüncü defadır Serhat'tan ayrılıyordum. Ayrılmam tek başıma olmamıştı. Çocukluğumdan gerilla oluşuma kadar bir an bile yanımdan kopmasını istemediğim ve yüreğimin tek sahibi, canım kardeşim Baran'ımla birlikte İstanbul'a doğru yola çıktık.

Baran ismini her ağzıma aldığımda bütün kelimeler boğazıma düğümleniyor. Yaşamımda hiç kopmadığım ve eğer bir gidiş varsa ondan önce olmayı tercih ettiğim, yaşam damarlarıma akan kandı Baran. İlkleri yaşadığım kardeşimle bir ilke daha beraber adım attık. Nasıl ki çocukluğumuzda, gençliğimizde her şeyi birlikte yaşadıksa gerilla olmaya da adımı beraber attık. O olmadan bir an, bir saniye bile yaşamak istemem ve yaşamayacağım da. Katılmak istediğimi ilk ona söyledim. Doğubaya-

zıt'ın çıkışında yolun üstündeydik. Ona gerilla olmak istediğimi söyledim. O da buna ilk refleks olarak “nereden çıktı, hayır olmaz” dedi. Ben de “sana sormuyorum” dedim. “Ben sadece haberin olsun, farklı bir düşünceye girmeyesin diye söylüyorum” dedim. Orada biraz tartıştık ve birbirimizden ayrıldık. Sonra başka bir gün çarşıya doğru yürürken bana dedi ki; “sen katılma, ben katılacağım.” Ben şaşırmadım, onun da böyle bir eğilimi olduğunu biliyordum. Ona dedim ki; “hayır ilk ben söyledim, ben gideceğim.” O ısrar edince kim gidecek kavgası başladı. En sonunda bir karara ulaştık ve beraber katılma kararı aldık. İşte serüven böyle başladı...

Ezda Ararat

MAHSUM KORKMAZ AKADEMİSİ PLATFORM YAPISINA ÖZELEŞTİRİ RAPORUMDUR

1986, Ağrı-Doğubayazıt doğumluyum. İlkokul mezunuyum. Ailem 90'larda yaşanan düşmanın yoğun baskısı nedeniyle göçe maruz kalmışlardı. Türk şehirlerine göç eden ailem 2001'de tekrar topraklarına geri döndü. Ailem yurtsever ve feodal bir yapıya sahip olmakla birlikte örgütü tanıdıktan sonra feodalliği aşma mücadelesi içindedir. Ailede annemin otoriter bir duruşu var. Ailenin partiyle tanışması 90'larda gelişir. Düşmanın asimile politikası anne ve baba üzerinde etkili olmasa da diğer aile fertleri üzerinde etki yaratmıştır. Ama buna rağmen özünden kopmama, kültürünü yaşatma mücadelesi de yürütmüştür. Bunun yanında parti çalışmalarında aktif bir biçimde yer alırlar. Düşmanın Orta-doğu ve özelde ise Kürt gerçekliğine olan saldırısı, yaratmak istediği toplum gerçekliğini ailemde de ifadelendirebilirim.

Partiyi çocukluğumdan beri tanıyorum, çünkü parti ve Önderlik ailede esas gündemlerdi. Aileden katılımlar nedeniyle düşmanın baskısının yoğunca yaşandığını söyleyebilirim. 2005 yılında katıldım, Xakûrkê, Zap ve Zagros alanlarında kaldım. Bu kısa öz geçmişimle birlikte partiye katılımımı ve sistemin aile üzerinde yaratmış olduğu gerçeklikle kendimi ele aldığımda değil eksiklik ya da yetersizlik, daha çözemediğim birçok yönümün olduğunu biliyorum. Bin yılların sömürge zihniyeti özelde kadın sömürüsü üzerine büyük yatırımlar yapmış ve sonradan aşılama yapay kişilik bende de kronik düzeye ulaşmasa da varlığını sürdürmektedir. Bu da örgüte gelmeyen, dar, kendine göre, yüzeysel, kendi duruşunun farkında olmadan örgütü zorlayan, örgütsel yönden zayıf, seçici yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Tabii daha önce böylesi bir zihniyetle örgüte bu kadar zarar verdiğimi tahmin etmiyordum. Yine tek yönlü ele alma, eleştirilere anlam vermeme vardı. Anlayışımda ben örgüte hizmet edeyim, örgüt zaten beni tanıyor, dürüst yaklaşayım, Önderliğe bağlıyım, şehitlere bağlıyım diyordum ama anladım ki özelde bir kadın olarak duygu ve niyetlerle yaklaşmak örgüte zarar veriyor. Şimdi bunu bir bütün aştığımı söyleyemem ama savunmalar ve genel eğitimle bunların yanlış olduğunu gördüm. Cins mücadelesinde yaşadığım yetersizlik; kaba olmakla birlikte doğru bir cins bilincine sahip değilim. Bu noktada bir kadın olarak bilinçlenme ihtiyacını çok derin bir şekilde hissettim. Ve kendi duru-

şumda bunu yaratacağım. İdeolojik, felsefik yaklaşımla yetersizlikleri kendime ve ortama itiraf etmeyi büyük bir gelişme olarak görüyorum. Eğitimle yaşadığım yoğunlaşma ve sorgulama gerçekleşti ve bunu devam ettireceğim. Eğitimde savunmaları dinlerken bilgi, bilinç olmayınca anlamada bir zorlanma yaşadım. Katılımım da bu çerçevede sınırlı oldu ama bir süre sonra Ortadoğu savunmasıyla ve PKK ile kadın tarihi derslerinde yaşadığım sorgulamayla bir zemin oluştu. Bundan sonra bu zeminle yoğunlaşma ve sorgulamalarım devam edecek.

Partileşmede yetersiz kişiliğimin temelinde ideolojik derinliğin olmayışı yatmaktadır. Özelde yeni paradigmada derinleşip ve kendi kişiliğimde ısrarı bırakarak duruşumla doğru katılımı sağlayacak ve eyleme dönüştüreceğim. Bir kadın olarak meşru savunma çizgisinde ve yeniden yapılanma çerçevesinde dönemin öncü gerilla gücü ve ahlaki-politik toplumun mücadelecisi militanı olma iddiasındayım.

Bu çerçevede örgütün göndereceği her alanda, örgütün vereceği görev ve sorumlulukları yerine getirme iddiasındayım. Yeni paradigmayı pratiğimde somutlaştırma kararlılığındayım.

Bu temelde başta hakikat ve yaşamın anlamını bize öğreten Önder APO'ya, Kemallerin, Dilgêşlerin, Hedar ve Sıllaların şahsında tüm devrim şehitlerine, Kemallerin, Bêrîtanların çizgisini yaşamsallaştıran PAJK ve PKK'ye, yiğitçe direnen Kürt halkına, Mazlumların, Hayrilerin direnişini yaşamsallaştıran zindan direnişçilerine ve özgürlük mücadelesi yürüten tüm yoldaşlara söz veriyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar

05.04.2010

Ezda Ararat

BİRİNCİ GÜNLÜK ÇAYBELEK

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Tekrardan günlük yazmak için karar almak zor oldu. İnsanları anlamak ve onları tanımak zor, ama yine de umudumu yitirmedim. Anladığım ve anlatmak istediğim şey şu: Ben insanları çok seviyorum, insanlığa, özgürlüğe ait her şeye sevdalıyım. Özellikle yoldaşlarımı seviyorum...

Şimdi ise gidenlerin ardından bakmak kaldı bana, hele sen de bunların içinde olunca, içim daha bir buruk... Sana söyleyecek tek bir sözüm var: Görüşürüz! Umarım olduğun gibi geri dönersin. Şu an son defa seni görmek için bekliyorum. Son defa diyorum ama bu sözcük hiç de içime sinmiyor.

Evet, yoldaşım bana verdiğin sözlere sahip çıkacağına inanıyorum. Görüşeceğiz, hem de Önderlikle beraber Amed surlarında. Hiç hoşça kal dememek için yarınlar sözümüz var. Unutma!

Sevgilerimle

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Seninle iyi bir başlangıç yapamadık ne yazık ki. Gidişlerin başlangıcı ve ikinci yaprağında ise bir şahadet haberi... Delta Timi'nin bir üyesi, çok sevdiğim yoldaşım İntikam Malazgirt artık yok. Tarih adeta kendini te-kerrür ediyor. 2006 yılının 6 Haziran'ında Andok arkadaşın kolu aynı şekilde deli bir mayın yüzünden kopmuştu. Şimdi ise yaşanan kayıpların talihsizliğine yarıyoruz.

Evet sevgili yoldaşım İntikam, seni unutmak ihanet olacak ve ben de ihanetlerin karşısına deli bir mayın gibi dikileceğim. Gitmenin vakti değildi. Seninle çok işimiz vardı. Sen sabırlı olamadın, işte tam da bu yüzden canım çok acıyor. Şimdi kim beni kızdıracak, güldürecek ve kim öyle kızgın kızgın bakacak? En kötüsü de bende sana ait bir şeyin olmaması. Sadece beraber gittiğimiz görevlerde sana ait sözler ve konuşmaların kaldı geriye ve o sohbetleri hep anımsayacağım. Dediğin gibi; "biraz yorgun ve biraz da argınım, ekşi değilim" ama bu durumlar beni ekşitiyor.

Şehit İntikam yoldaş anısına...

İNANMAK istemiyorum

Şimdi olmadığına

Yani nefes almıyorsun

Ya da benimle konuşmuyorsun

*Bir kaşını kaldırıp kızmıyorsun şimdi
Yazık umut çığlıkları
Birer yıldız gibi kayboluyor
Şimdi sen de bir yıldız oldun
Hem de yalnız gökyüzüne uçarcasına
Parçalanmış bedeninin parçalarını toplamak
Sana son defa gülümsemek için orada olmalıydım
İşte o zaman inanırdım gittiğine
“Hoşça kalın sevdiğim insanlar” değişini
Senden duymalıydım
Hoşça kal yoldaşım, hoşça kal
Özgür yarınlar yakın.*

Sevgilerimle

01.06.2007

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Şahadetinin üzerinden 9 gün geçti, acın ilk günü gibi taze. İnsanlara bunu anlatmak çok zor, ki aslında anlatmak da istemiyorum. Sadece onlara insan yaşamının basit olmadığını ve bizde yaşanan eksiklikleri anlatmak istiyorum.

Dün öğrendim; şahadete giderken, son nefesinde bana selam göndermiş ve kendime iyi bakmamı söylemişsin. Şahadete giderken bana böylesi bir selam göndermen inan ki yükümü daha da ağırlaştırdı. Ama olsun, o dakika ve saniyede beni anımsaman benim için bir onurdur. Dinine yandığım dünya! Ya hep bir şeylere geç kalırız ya da imkânsızlaşır. Keşke o gün bazı şeyleri doğru anlasaydım, belki de sen şimdi yaşıyor olacaktın. Suç senin değil, yanında olmam gerekiyordu, olamadım. Sana özeleştirimi veriyorum ama hiç merak etme, fazla uzun sürmeyecek. Senin ve senin gibi sevdiğim birçok yoldaşımın yanına geleceğim, hem de elimde en çok sevdiğiniz çiçekler ve yüzümde gülücüklerle, kan ve barut kokusunun içinden sıyrılarak size ve mertebenize ulaşacağım.

Kirletilmek istenen birçok şey varken ben bunları temiz tutacağım. Mavinin ve beyazın saflığıyla bekleyin. Önderliğe ve şehitlere verdiğimiz sözle, direnişle yaşayıp kazanacağız.

Sevgilerimle

Ezda

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

En başta mutlu ve moralli olduğumu belirtmek istiyorum. Çünkü yaklaşık iki yıldan sonra çok sevdiğim ve çok bağlı olduğum küçük yoldaşım, kardeşim Baran'ı gördüm. Evet, sevgili yoldaş, seni ne kadar çok sevdiğimi ve sana ne kadar bağlı olduğumu anlatamam. Özlemlerimin tek tarifi yoldaş, kimse sanmasın ki örgütte bağlı olduğum tek kişi sensin. Hayır, Rêber Apo'ya ve şehitlere olan büyük bağlılığım beni direnmeye sevk ediyor ve yine yoldaşlarıma olan sevgimle, inanç ve iddia düzeyimin çitası daha da yükseliyor. İki militan kardeş olarak bu örgütte hep başı dik bir şekilde yer alacağımıza olan inancım, özgürlüğe daha yakın olacağımızı düşünüyorum. Devrimci mücadele içinde yaşama istenilen çerçevede katılmalıyız. Sana yani küçük kardeşim ve yoldaşıma layık, düzgün ve başını öne eğdirmeyecek bir mücadele hayatı sürdüreceğim, iyi bir savaşçı olarak ve onurluca...

Sevgilerimle

21.06.2007

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Çoktandır sana uğramadığım için affet. Bir 15 Ağustos'u daha geride bıraktık. Geçen 15 Ağustos benim için hem buruk hem de güzel geçmişti ama bir yıllık zaman zarfı içerisinde çok şey değişti. İnsanlar, anlayışlar ve ben de dahil olmak üzere her şey değişti ama mekân değişmedi. Tabii her şey olduğu gibi kalmaz, yani dünya dönüyor. Bugün ayın 25'i, düşmanın havan topları böldü hayatı ve birçok şey de yaşandı, belki de yaşanılması gerekenlerdi.

Neyse yaşam bütün olumlulukları ve olumsuzluklarıyla beraber sürüyor. Ben ise "bu yaşamın içinde varım" diyebilmek için çabalıyorum. Bu arada özlemlerim çoğalıyor, kardeşim başta olmak üzere, benden uzak olan yoldaşlarımı özliyorum, hem de hiçbir neden aramadan. Şehit Bêrîtan yoldaşın tilililerinin içinde kendini hissetmek tabii yaşama farklı bir anlam katıyor, sürükleniyorsun, sürükleyebilmek önemli, herkes yapamaz, işte burada farklılık.

Şu an saat 2.00 civarı ve İlkey Akkaya'dan "Amed şehrim benim" parçasını dinliyorum. Güzel bir parça, şu an bölük komutanım "şarkı mı yazıyorsun?" diye soruyor.

Akşama göreve gidiyorum, koyduğum mayını çıkarmaya, pek hoşuma gitmese de gideceğim. Umarım düşman çıkar, tek hayalim bu.

Sevgilerimle

18.08.2007

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Aslında sana ne anlatacağımı tam olarak bilmiyorum, yani nereden başlayacağımı... İki yıl boyunca kaldığım taburdan ayrılışımı anlatabilirim. Evet, iki yıl uzun bir süre. Değişmek ve dönüşmek için bu süre içerisinde çok zorlandım ve çok da tecrübe kazandım. Acı çektim, sevinçli anlarım da oldu. Savaş ve yaşam tecrübesi benim için önemli ve bu iki noktada uzman olamasam da çıraklığım devam ediyor.

Şehit Bêrîtan Taburu'nda şahadetler, kazalar ve daha birçok şeyle karşılaştım. Sanıyordum ki normal bir savaş sürdüreceğim ama cins savaşımdan tut, ideolojik ve daha birçok noktada savaşa girdim. Bunda o kadar da başarısız olduğumu söyleyemem. Kimi zaman bunu birebir yaşasam da genelde yansıttım. Egemen erkeğin oyunlarına gelen biz kadınlar için sanki acı çekmek bir kader yazısına dönüştürülmüş. Ben bu savaşın, önce bir kadın olarak kendimde ve daha sonra bütün kadınlarda gerçekleşmesi gereken bir olay olarak ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Ve beş bin yıllık zalim erkek egemenliğini tanıyıp bilimsel bir savaşla yıkmamız zor değil. Bu uzun süreçte ilk taburum ve ilk pratiğim olmasına rağmen bütün zorluklara karşı direnme gücünü gördüm kendimde. Klasik erkek ve klasik kadına duyduğum öfke beni mücadeleye yöneltiyor ve özellikle pasif kadını gördüğümde "neden?" sorusunu kendime sorarak, "ben güçlü olmalıyım ve asla böyle bir durumda olmamalıyım" diyorum. Tabii her şey istediğim gibi olmuyor, çoğu zaman bireyler kendi çıkarları için insanı zorlayabiliyorlar. Şimdi ise özgün taburdayım, üstlenme ve diğer görevlerden dolayı biraz yoğunluk var. Eğer ilerde fırsat bulursam sana bu zaman zarfında gelişen birçok şeyi anlatacağım.

Sevgilerimle

01.10.2007

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Günler su gibi akıp geçiyor, yaşam bütün renkliliği ve canlılığıyla sürüyor, tabii biz de payımıza düşeni alıyoruz. Sana en son yazdığım tarih-

te bilmediğim bir göreve gidiyordum. Bu görev Oramar kuşatması çıktı. Evet, bir eylem, hem de 400 arkadaşın katılımıyla gerçekleşen bir eylemdi. Bütün boyutlarıyla tarihe geçecek bir eylem, belki de anlatılması uzun sürecek. Ben de Xakûrkê' den giden bir tabur arkadaşın içindeydim. Zagros harikalar diyarına doğru yola koyulduk, uzun bir yolculuğun sonunda sabırsızca beklediğim anları yaşamak doğrusu çok heyecan vericiydi. Evet, Avaşın nehrinin güzelliğiyle ikiye bölünen araziye birleştiren köprüde canımın bir diğer parçasını, küçük kardeşim Baran'ımı gördüm. Sevincim bir kat daha arttı ve eylem heyecanı yaşarken Baran'la aynı eylemde olduğumu öğrendim. Üstelik o, saldırı gurubundaydı. Etrafımda yaşanan hiçbir şeyden haberim yok ve düşündüğüm tek şey küçüğüme bir şey olmamasıydı. En azından ben yanıdayken. O an onun yerinde olmayı çok isterdim, gözyaşlarım durmuyor, duygularımı bastırıyordum.

Evet, Oramar kuşatması bana birçok duyguyu bir arada yaşattı. Gidenlerin bir daha dönmeyeceğini düşünmek, gerçekten beni farklı bir atmosfere sürüklüyordu. Yaşadığım o anlarda insanların gözlerindeki umudu, heyecanı ve başarıya olan inancı görmek çok farklı, o zaman diliminde ve şimdi o duyguları dillendirmek çok zor. 20 Ekim' i anlatmak ne saatlere sığar ne de defterlere. Bu yüzden inanıyorum ki kitaplaştırılır, çünkü eylemin projesinden, hazırlıklarına ve eylem anına kadar çok önemli ayrıntılar var. İki gün süren eylemde başarı elde edildi, düşmana büyük zarar verildi. 75 ölüleri var ve 8 asker esir alındı, birçok sayıda silah da imha edildi. Tıpkı 15 Ağustos ya da 1 Haziran atılımı gibi ele alınması düşmana da bunu hissettirdi, sürece istenilen cevap Güney sahası tarafından verildi. Deyim yerindeyse Önderlik ve halkımız üzerindeki tecrit ve izolasyona karşılık olarak, “siz böyle yaparsanız biz de HPG olarak sizi böyle darbeleriz” denildi.

Açıkcası böylesi bir eylemde kardeşimle beraber yer aldığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Xakûrke'ye dönerken onu göremedim, çok üzüldüm. Ona bir mektup yazmayı çok isterdim ama imkân vermediler, bu zoruma da gitti. Yine de yaşam sürprizlerle dolu diyorum. Her an her şey değişebilir. Değişimlerin olumlu olmasına çabalayacağım. Uzun bir yürüyüşün sonunda tekrardan sürprizlerle karşılaştım, uzun süredir görmediğim arkadaşlarımı gördüm ve çok sevindim. Birçok şeyi bir arada yaşamak en güzel olanı.

Sevgilerimle

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Sana bir şeyler yazmak çok zor, ne yazacağımı ya da ne anlatacağımı bilmiyorum. Birçok noktada bazı şeyleri anlamlandırabilme, çözümleme düzeyim gelişmiş diyebilirim. Ama şu da var ki; yaşam içerisindeki küçük ama zorlayıcı yanlar acımasızca işliyor. Tabii bu sorunların ismini koymak çoğu zaman zorlaşıyor. Çünkü suni ve boş şeylerdir. Bazıları aşırı mükemmeliyetçi yaklaşıyor. Oysa mükemmeliyetçilik kalıbı, kalıpcılık da şematizmi getirir. Dünyaları o kadar dar ki, büyük düşünme kabiliyetleri yok, ancak insanların yoğunlaşmalarını dağıtmak hoşlarına gidiyor.

Evet, şimdi ben ne diyeyim? Ben Önderliği, şehitleri ve Kuzey'i düşünürken, bazıları yoğunlaşmalarımı bilinçli olarak dağıtıyor. Yaşamı neden bu kadar çekilmez kılıyorlar? Onların kuruntuları, onların pasiflik psikolojileri beni çileden çıkarıyor, delirmemek elde değil. Kısa bir süre olmasına rağmen bu taburda çok zorlandım, bunun nedeni ise bireyler ve onların anlayışlarıdır. Ben o kadar güçsüz değilim ve güçlü olduğum için benimle uğraşıldığına inanıyorum. Bunu kendimi övmek için söylemiyorum, yaklaşımlar bunu gösteriyor. Ve biliyor musun, bütün yaklaşımları çözümlediğimde, anlam verdiğimde daha çok zorlanıyorum. Neden bu kadar olumsuz şey yaşanıyor? Yaşamın bütün anlamlarını birleştirdiğimde içimde hem sevinç hem de hüznün dalgaları çoğalıyor. Bu dalgalar kimi zaman o kadar büyüyor ki bazen kasırga misali yıkıp geçiyor, kimi zaman ise sakince beni sürüklüyor ve o an durup düşünüyorum. Ben fırtınasız yaşayamam, yaşayacağım her an dolu ve coşkulu olmalıdır. Çünkü yaşama olan sevdam bunu gerektiriyor.

Bazı şeyleri insanlara kavratmak çok zor, yani anlattığını yanlış anlarlar ya da anlamak istemezler. Ben insanları seviyorum çünkü bu insanlar için mücadele ediyoruz. Ah... Bir de doğru anlasalar. Anlamasalar da o kadar önemli değil.

Mavide sonsuz, özgür yarınlara...

Sevgilerimle

04.07.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Yüreğimin dalgalarından köpüren sevginin adı yoldaşıktır.

Özgürlüklerin mekânı özgür dağlara özlem... Yoldaşıklara özlem, dostluklara özlem.

Yaşanılan her an tarihe işliyor. Bu tarihe Kürt halkı müthiş bir serüven, muazzam bir coşku ile katılıyor. Anlıyorum ki, PKK tarihin yönünü değiştirmiştir. Rêber Apo öcülüğündeki mücadele, sıradan bir gidişatın yönünü değiştirmiş ve inanılmaz çekici kılmıştır.

Sevgilerimle

Ezda

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Şu an nerde olduğumu tahmin edemezsin. Ben söyleyeyim. Zagros harikalar diyarındayım. Baran'ın mekânındayım; Geliyê Zap taburunda. Nedense Güney sahsında çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Neden mi? Çünkü istediğim her şey gerçekleşti, Kuzey dışında. Zagros'a geldiğim gibi Bêzelê eylemine katıldım. Oramar ve Bêzelê eylemlerinde birçok tecrübe kazandığımı söyleyebilirim.

Bundan sonra üzerime düşen çok ağır görevler olduğunu biliyorum, özelde bu alanda bir kadın olarak biçilen misyonun farkındayım, ben de bu çerçevede daha güçlü bir katılım sağlamak istiyorum. Hem son süreçte Önderliğe ve gerillaya yapılan yoğun saldırılar nedeniyle hem de kardeşim ve ona güvenen arkadaşları için. Yaşamın bütün güzelliklerini düşünerek yaşamak adına mücadele etmek önemlidir. Ve ben de böyle yapmaya çalışıyorum. Hiç tereddüt etmeden katılacağım, çoğu zaman küçük şeylere takılıp kendimi tekrar ediyorum, bunları da aşma çabasını göstermek önemlidir. Önümüze ciddi bir engel çıkmazsa içeri gireceğiz. Arkadaşların hepsi çok hoş, bu arkadaşlarla umarım iyi bir pratik çıkarırız. İlk hedefim YJA Star adına özgün bir eylem yapmak olacaktır ki, bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. Çünkü bizim tim güçlü bir tim. Bu nedenle iyi bir pratik çıkaracağımıza inanıyorum.

Aslında içeri girmeden önce Baran'ı görmek istiyordum. Kuzey'e gider mi, gitmez mi bilmiyorum ama gitse de, gitmese de görmek istiyorum. Çünkü uzun bir süre içerde kalacağız, bu nedenle onu çok özleyeceğim. Yaşamıma anlam katan en büyük etkenlerden birisi de odur. Onun isteği üzerine buraya geldim, başarı esastır.

Özgürlüğe maviyle susamak...

Sevgilerimle

29.05.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Haziran ayındayız. Benim için o kadar da olumlu bir ay değil, çünkü çok sevdiğim bir arkadaşımın, Andok arkadaşın mayından kolu kopmuştu. İntikam arkadaş da bu ayda mayından şehit düştü. Şimdi ise yeni bir süreç başladı benim için, yeni bir alan, yeni bir tabur ve yeni arkadaşlar. Bunu iyi değerlendirmeliyim. Benden istenilen birçok şey ve biçilen bir misyon var. Bunlara Önderlik çizgisi temelinde cevap olabilmeliyim. *“Ya onurlu bir yaşam ya ölüm.”* Bunun mücadelesi çok önemli.

Yaşamın bir diğer yanı ve anlamı da Baran... Küçüğüm Kuzey’e, hem de Serhat’a gidiyor. Onu gönderirken, uğurlarken fark ettim, ben bu onurlu mücadelede çok büyük değerlerden birisine sahibim ve o çok çetin bir savaşın içine girecek. Bu öylesine bir savaş değil, her an ne olacağı belli olmayan kanlı bir savaş. Yaşamak öyle sıradan bir şey değil ve ne için yaşadığın da önemli. Çoğu zaman beynimi patlatırcasına düşünüyorum ve diyorum ki; eğer ki yaşadığım zamanı sevdiğim insanlarla geçiremeyeceksem, neden yaşıyorum ki! Bunun için verdiğimiz mücadele kutsal ama yeterli değil.

Önderliksiz bir yaşam olmaz olsun. Önderliğimiz günden güne eriyorsa İmrâl’da, biz ne için yaşıyoruz? Eğer onu özgürleştirme mücadelemiz yetersizse, neden yeterli kılamıyoruz? Bazı zamanlar gidip kendimi düşmanda patlatmayı düşünüyor ve üzerime düşenin de bu olduğuna inanıyorum. Bu mücadelede başarısızlığı düşmeyi asla istemiyorum. Yoldaşlarımın şahadet haberlerini almak bana inanılmaz derecede acı veriyor. Bu acıların hiçbirini, başka hiç kimsenin hak ettiğini düşünmüyorum. Acımasız savaş gerçekliğinin mağdurları mıyız? Uğruna mücadele ettiğim her şey için bağlılığım her gün daha da artıyor. Ve biliyorum yaşama anlam kattığın oranda yaşamın anlam kazanır.

Sevgilerimle

06.06.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Bugün normal bir günü yaşıyoruz desem doğru olmaz, çünkü hem düşmanla hem de buradaki arkadaşlarla normal yaşamıyoruz. Burası Kuzey sahası, yani Hakkâri bölgesi. Acayip bir şeyler var; kimi zaman çok suskun, kimi zaman ise çok hareketli. Tabii ben de bunun içinde yer alıyorum. Bizim timden bir arkadaşın kolu kırıldı ve onu Güney’e gönderdik. Şu an üç kişiyiz. Benim şirin komutanım Tekoşin arkadaş zorlanı-

yor. Ben nasıl davranacağımı bilmiyorum, yine olduğum gibiyim. O kur-naz erkeklere karşı fazla ilgim yok ama burada genç arkadaşlar da var. Onlara doğal yaklaşıyorum, umarım yanlış anlaşılmam. Dün akşam bir arkadaşla tartıştım, o da bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Sadelik kal-mamış maalesef.

Sevgilerimle

14.07.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Seninle her randevulaştığımda ilkin nasıl yazacağımı düşünüyorum. Diyorum ki; dertleşme olmamalı, çünkü sen benim dert ortağım değil-sin. Defterimden de anlaşılacağı gibi kimi yerlerde kalem yazmıyor. Belki birçok şeyi yazamıyorum çünkü yaşam çok ilginç. Politik bir ortam ve Apolitik, kaba fiziği öne çıkaran anlayışlar hâkim... Doğrusunu söylemek gerekirse bunlar bir anlayış ve ben bunlar karşısında zorlanıyorum. Fizi-ğin varsa her şey sana mubah, eğer yoksa sen de olmamalısin. Erkeğin genel yaklaşımları bu, ama bu anlayışları bir kesim kadının ki tamamlı-yor. Bunları çözümlayebiliyorum, yazdıklarımın kapsamı büyük. Zihni-yette evrimsel süreci yaşamamış olan içimizdeki tahakkümcü güç, kadın ve Kürdistan özgünlüğünde devrimsel bir mücadele sürdüremez. Bunlar acı verici ve daha çok mücadele gerektiriyor, daha büyük bir örgütlülük gerektiriyor. Safça yaklaşmayı bırakmalıyız.

Gerçek olan şu ki; Önderlik esaret altında olmasaydı, bunlar yaşan-mazdı. Önderliğin fiziksel yokluğunu fırsat bilen tahakkümcü zihniyet kadını kendine göre şekillendirmek istiyor. Önderliğin yaratmak istediği özgür kadın, özgür insan profiline uymayan kendini bir şey sanan insan-lar var ve ben bunları Önderliğin verdiği emeğe saygısızlık olarak görü-yorum. Bu gidişatin yönü değiştirilmelidir. Çünkü ben Önderliğin bir atom parçası kadar emeğinin bile boşa harcanmasına tahammül edemi-yorum. Ben Önderliğe bağlıyım ve onun için savaşıyorum.

Sözlerimden de anlaşıldığı gibi çok doluyum. Bir skorsky eylemi son-rası bunları yazıyorum ama şimdi de beklentideyim, arkadaşlar eylem yaptı ama şu an haber yok. Onları merak ediyorum, hem de çok. Sağlam dönün.

Sevgilerimle

27.07.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Bugün, evet bugün hiç anlamadım ama yoğun bir gündü. Anladığım çok şey de vardı, yani sevimsiz şeyler... Neyse sonra açarım.

Baran'ım, maviye özlemim... Seninle çocukluğumuzu, gençliğimizi nasıl geçirdik, hatırlar mısın? Beraber büyüdük, beraber ağladık, beraber kavga ettik ve en güzeli de beraber gerilla olduk. Bu yüzden elimde değil, seni çok özliyorum.

İnsanların yüreğini kazanmak ve bu yüreklerde taht kurmak, umuda olan güvenin en büyük yelkenini açmak demektir. Yaşanılacak en büyük zafer insan sevgisini hissedip yaşamaktır.

Mavi sınırsızlaşan tutkudur.

Sevgilerimle

02.08.2008

Yaşam kargaşası içinden merhaba,

Yaşamın bir tarih sahnesinden oluştuğunu söylemiştim ve söylediğimi şu an ben yaşıyorum.

Evet, inanmayacağın kadar kötüyüm şu birkaç gündür. Sanıyorum bu uzun bir süre devam edecek. Yaşamımda anlam yüklediğim, yaşamımla bütünselleştirdiğim sevgili kardeşim Baran'ımı Serhat'a gönderdiğimi sanıyordum, öyle değilmiş. O selvi boylu, harika insanın ayağında mayın patlamış! Nasıldır şimdi? Sen tahmin edebiliyor musun? Şu an içim buruk, kederli, deyim yerindeyse içim kan ağlıyor. Yani o artık bizim gibi yürüyemeyecek, koşamayacak. Benim ona ne kadar bağlı olduğumu biliyorsun, herkes biliyor ama sen daha iyi bilirsin. Şimdi her şeyi parçalamak istiyorum. Bu lanet olası düşman bütün sevdiklerimi benden alacak, o yüzden neden bu düşman beni bulmuyor diye soruyorum.

Baran'la konuştum. O gerçek bir militan. Arkadaşlar ona ne kadar bağlı olduğumu bilmiyorlar. Bilselerdi "üzülme" demezlerdi. Biliyorum ne gözyaşım ne üzülmem onu eski haline getirecek. Ama ne yapabiliyim? Elimde değil. Küçüğüm, Baran'ım, benim her şeyim... Ne sözcükler ne de kalem yetecek. Baran'ımı öyle görmeye dayanabilir miyim? Acaba onu öyle gördüğümde nasıl refleks vereceğim? Yüreğim kaldırılabir mi? Hayır! Buna halen inanmazken öylece karşımda görmek

kâbus gibi gelecek. O güzel yüzünü çok özledim. Gülüşünü, sesini, gülerkenki o gamzelerini...

Duygularım çok tuhaf, ne anlatabiliyorum ne de söyleyebiliyorum. Her şey boğazımda düğümlenmiş. Beni bir kenara bırakalım, ne hesap vereceğim abime ve anneme! Onlara, benden önce ona bir şey olmayacak diye söz vermiştim. Sözümü tutamadım... Senin yerinde ben olmalıydım! Sen bu mücadele içinde büyük bir komutan olacaktın, buna inanıyordum. Çünkü sen aktifliğin ve girişkenliğiyle, militan duruşuyla yararlı bir birey olabilirdin ve bence aynı konum senin için halen geçerli küçüğüm.

Sevgilerimle

Sevgili komutanım,

Seni çok özleyorum ve şu an bulunduğun konum beni çok üzüyor. Bazen, keşke sana bu kadar bağlı olmasaydım diyorum ama sonra hayır diyorum. İyi ki varsın, iyi ki yaşıyorsun ve diyorum ki keşke bağlılığım daha fazla olsa, çünkü sen her şeyimsin. Çünkü sen benim çocukluk arkadaşım, gençlik arkadaşım ve en önemlisi de gerilla arkadaşım-sın. Yani kavgı arkadaşım. İlk ağlayışım, ilk aşkımda hatta ilk bunalımda yani anlayacağın yaşamımda, her şeyimde sen vardın.

Bağlılık tarifi olmayan tek duygudur.

Sevgilerimle

11.09.2008

Yoldaşıma,

Aslında birçok şeyi unutmak istiyorum. Çünkü her şey o kadar karmaşık ve o kadar sahte ki, bu tür şeyler karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. Üzüleyim mi, ağlayayım mı, güleyim mi onu da anlamış değilim. Hiç acıma olgusuna kapılmak istemiyorum. Dedim ya insanlar sahte. Anlamıyorum, yapmak istediğim tek şey onlardan uzaklaşmak. Onlara söyleyecek sözüm yok. Sözler kifayetsizdir, sevginin anlamı ise değer ve emektir. Çünkü sevgi emek ister, harcanan emek sevgiyi yaratır ve anlamlı kılar. Yoldaşlık bağlılık gerektirir. Bağlılık yürek ve beyin ister. Biz yüreğimizi ve beynimizi ortaya koyduk, peki buna sadık kalan kim?

Sadakat nedir? Sadakat her şeye rağmen kendini feda etmektir, militanlık karşılıksız kendini adamaktır. Militanlık adanmışlığın adanmışlığı-

ğıdır. İyiliğin ve kötülüğün olmadığı yerde ayırt edici bir mantık gelişemez. Kendimi bu noktada sorguladığımda ağır basan yönüm her şeye ılımlı bakmak ve öyle görmek oluyor. Bu da kaybettiriyor.

Kaptırmışım kendimi

Gündelik denilen

Hayatın suni teneffüs hallerine

Ne bir dost

Ne bir mavi

Ne bir sevda

Ne bir devrim

Birkaç platonik eylem dışında...

Sevgilerimle

Ezda

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Bir sonbahar gününde, uzun bir derede, yani Kinyaniş dolunda, Mervanos'un tam karşısında yakıcı mı yakıcı bir güneş ve mavi gökyüzü göz alıcılığıyla inanılmaz... Çokça çelişkili bir özgün toplantıdayım. Şu an saat 8.00 civarı. Toplantı kızışıyor, kimisi zorlanıyor, kimisi anlam vermiyor ve ben de bunlar içinde şaşkın bir ördek gibi kalmışım. Burada bir tek Tekoşin var biraz tartışabildiğim ve o da zorlanıyor anladığım kadarıyla. Ben de, o da dünyaya çok tozpembe bakıyoruz. Bazen bu bakış açımıza baktığımda, pembesi gitmiş tozu kalmış bu yaşamın ve hayallerin, diyorum.

Ben de anlam vermekte zorlanıyorum ve biliyor musun insanlar dü-rüst ve samimi değiller. Sence ne yapmam gerekiyor? Seyirci mi kalmalıyım? Yüreğimiz o kadar dar ki çok yönlü olamıyoruz. Yani anlayacağın yaşam varolan seyriyle devam ederken biz yuvarlanıyor ve tutunacak dal arıyoruz. Hâlbuki çok küçük dallar aramaya gerek yok, bizim büyük değerlerimiz var tutunacak.

Toplantı uzadı. Saat şu an 13.16 ve bir sonbahar daha sezon değerlendirmesinde başımız yeterince ağrıdı. Acayip bir şey; mevsimler gibiyiz. Baharla toparlanıyor, bir yaz boyunca pratikleşiyor, sonbahar sonlarında sarı yapraklar gibi dökülüyor ve toprak oluyoruz. Ve biliyorsun ki doğanın kanunu dönüyor. Zagros'a gelirken bana verdiği öğütler vardı; dedikodu vb. noktalar. Bunlardan kısmi de olsa payımıza düşeni aldım, bulaşmamaya çabalamışsam da birileri çekmeye çalışıyor ama

sen olduğun için ve hep olacağın için ben hiçbir zaman güçsüz düşmeyeceğim. Bunu çok iyi bilmelisin. Senin de söylediğin gibi; Zagros harikalar diyarındır. Ve ben burayı çok sevdim. Geliyê Zap da çok farklı. Çarçêla'nın fotoğraflarını gördüm, çok hoşuma gitti. Eğer Güney sahasında kalsaydım mutlaka orada bir pratik geçirmek isterdim. Hem alan olarak Zap'a bağlandık hem de senin yarım kalan Serhat sevdanı tamamlamaya mecbur olduğumu hissediyorum. Bu nedenle bütün yoğunlaşmam bu esaslar üzerinedir.

Serhat sevdamız ortak

Çünkü ben ve sen

Bölünmez bir bütünü.

Neyse, sanki bu özgün toplantı bitmeyecek ve ben çok üşüyorum. Biraz da başım ağrıyor, seni gerçekten çok özleyorum ve çok da seviyorum.

Mavide bir daha buluşmak adına "Merhaba."

Sevgilerimle

06.11.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Bugün biraz kötüyüm çünkü nöbetimde uyudum. Nöbetimin bitmesine 20 dakika kalmıştı ve benden sonra Tekoşin nöbetçiydi. Uyuduğum esnada uçaklar geldi, bir şey olmadı ama olabilirdi de. İntişara çıktık vb. noktalar bilirsin.

Saat şu an 08.16 civarı ve yine toplantıdayız. Bu sefer siyasi süreç değerlendirilmesi yapılıyor. Mevcut sürecin hangi esaslar üzerinde yürüdüğü tartışılıyor. Düşmanın çirkin oyunlarının esasının İmralı'yı yok etmek olduğu sonucu ortaya çıkıyor ki, bilinen bir gerçektir ve bu gerçeklik gün geçtikçe farklı politikalarla yansımasını buluyor.

Geçen gün az daha 4 arkadaşla beraber şehit düşüyorduk. Ayın 3'üydü. Kış için odun kesme grubumuz harekete geçti ve cephanesini aldı. Bir arkadaş bombanın fünyesini zorladı ve bomba iki metre ötemizde patladı. İki arkadaş sıyrıklarla atlattı. Farklı bir şey olmadı ama o an sadece seni düşündüm çünkü senin ve kendimin hayallerini gerçekleştirmeden bu dünyadan göç etmek istemiyorum.

Biliyor musun seninle gerilla yaşamımda, eğitimde, aynı taburda veya farklı bir yerde beraber kalmayı çok isterdim. Örgüt böyle bir şans vermedi ama umutsuz değilim, umuyorum ki böylesi bir imkân

doğar. Yeni savaşıclarda bir aya yakın bir zaman dilimi içerisinde aynı mekânda beraberdik. Bu bana yetmedi, seninle daha çok zaman geçirmeyi, tartışmayı istedim. Kimi zaman notların gerçekten daraldığım anlarda beni ferahlatıyordu ama bende bir doyumsuzluk var. Senin yoldaşlığın benim için çok farklı çünkü sen benim kardeşimsin, yoldaşım, dostum ve daha birçok şey... Beni en iyi sen anlayabilirsin. Bu örgütte zorlandığım tek şey ilişkilerim oluyor. Bilmiyorum, sınıf karakterine bağlı bir şey mi yoksa kişiliğimden mi kaynaklı? Ama bildiğim bir şey var. Çözümlediğim kadarıyla, sivil yaşamımda seninle beraber büyümenin ve sistemde bile çok az ve seçici ilişkilennememin şu an etkisi var üstümde. Anlayacağın bu noktada bazı şeyler bende kronikleşmiş. Biraz da senden kaynaklı olarak herkese kardeşim gibi bakıyorum. Biliyorum kızacaksın ama kimi zaman bu yaklaşımlarım çıkıyor, buna bu süreçlerde dikkat ediyorum. Dikkat etmek zorundayım da.

Yaşam bir yoğunluk meselesi, bu yoğunluk öyle ki kendini hissettirmelisin ama hissettirirken şunu unutmamak lazım; onurlu bir yaşam.

Sevgilerimle

08.11.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Şu an saat 17.30. Tek başıma bir mangada oturmuşum, üstelik hiç anlamadığım halde Farsça müzik dinliyorum. Mecbur değilim bu müziği dinlemeye ama radyo farklı bir kanal çekmiyor. Ha bu arada yalnız değilim. Müthiş bir ay ışığında bu yazıyı yazmaktayım. O kadar harika bir ay ışığı ki, sanki beni yalnız bırakmak istemiyor. Ben o kadar romantik değilim ama bu ay ışığı beni romantizme çekiyor. Bu başlıklarla ay ışığının güzelliğini anlatmak isterken yıldızları kamufle etmesi kötü, lacivert bir gökyüzünde yıldızları izlemek farklıdır. Tabii benim en parlak ve en güzel yıldızım sensin.

Tarih sahnesine kendi yaşamımızla katıldığımızda yaşanan birçok şey farklı perdelerde oyuna dâhil olabiliyor. Kimi zaman iyi rolü oynarken kimi zaman ise kötü role tabii ediliyorum. Ama bu tarih sahnesinin tekerrür etmemesi için, yönetmen olmayı çok istedim. Kendim yazıp yönetip ve kendim oynamayı tercih ederdim. Oyuncuları, seyircileri kendim seçmeyi de. İşte o zaman kötü olan hiçbir şeye yer vermezdim ve biliyor musun bu kadar acı çekmezdim. Çok şey mi istiyorum? Lüt-

fen ütopyalarımı bana fazla görme. Çünkü yaşam bir tarih sahnesinden ibarettir. Yaşa ve gör.

Hiç ummadığımız kadar sınırsız ve mavi bir yolculuktayız, Tek umut Güneş'e kavuşma. Varoluşumun tek gerekçesi Rêber Apo.

"Bir gün geldiğinde ve hesap verilmesi gerektiğinde başkaları sormadan hesap verebilmektir militanlık." Şehit Kawa Karadağ

"Aşk kirletenler sevmeyi bilmeyenlerdir." Şehit İntikam Malazgirt
Sevgilerimle

13.11.2008

*Duyduğumla söylediğim
Söylediğimle sustuğum
Sustuğumla düşlediğim
Düşlediğimle unutmadığım an
Seni düşüneceğim.*

Şehit Agit

HAYKIRMAK

*Özgürlüğe susamışım
Özgürlüğe
Bedenim, beynim ve sesim
Susuzluğumu ancak
Engin okyanuslar
Dindirebilir
Sınırsız özgürlük mavide
Mavi ise okyanusların ve
Gökyüzünün buluştuğu yerde
İşte burada haykırıyorum
Ben bu sınırsızlığı yırtarak
Aşmalıyım
Her yelken açtığımda
Her kulaç atışımda daha da yaklaşıyorum
Ve bir anda kanatlanıyorum
Kendimi bir şahin gibi
MAVİDE buluyorum
Kanat çırpışım çok seyrek
Süzülerek içine dalıyorum*

*Ve hissederek
Deli rüzgârlar uçuşuma engel değil
Kanatlanıyorum daha da derine
Tökezlememeye ant içmişim
Yüreğim ferah çünkü maviye akıyorum
Ve biliyorum Rêber Apo'yla
BULUŞACAĞIM.
Sevgilerimle
25.06.2008*

ÖZLEDİM

*Özledim mavi gülüşlerini
Özledim
Çukur çukur gamzelerini
Yaşama tutkunu
Serhat sevdanı sevdim
Sevda! yüreğine sevdalandım
Ve özlüyorum.*

...

*Yüreğimin çığlıklarına kulak verdim
Biliyor musun ne diyor?
Yüreğini derin maviliklere
Bırak diyor korkmadan
Maviyle sürüklenmek ve
Maviyle sürüklenmek çünkü
Arındırıcıdır
Kurtulabiliriz
Belki de seilmeyen her şeyden...*

Küçük kardeşim, keşke hep çocuk kalabilseydik ve bu dünyanın kirliliklerine bulaşmasaydık. Beni gören seninle ortak birçok özelliğimizin olduğunu söylüyor. Bu yüzden sensiz hiçbir şey düşünmüyorum. Kendine sıradan değil, muazzam derecede farklı bakmalısın, her şey Önderlik için biliyorsun, çünkü yaşam gerekçemiz Rêber Apo dur.

**Sevgilerimle
Ezda**

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Çoğu zaman düşünüyorum da ben mi seni çok düşünüyorum, yoksa normal bir durum mu? Ya da benim seni düşündüğüm gibi sen de beni düşünüyor musun? Bu soru işaretleri kimi zaman oluşuyor eğer yanlış düşünüyorsam da kusura bakma. Aslında seninle birçok konuda paylaşmak istediğim şeyler var. İmkân yetersizliği müsaade etmiyor.

Tarih sahnesinden bahsederken yaşadığımız her anın tarihe işlendiğini biliyoruz. Bu tarihte yaşamımıza layık olmayan birçok şeye yer vermek istemiyorum. Ya da başımızı yere değdirecek şeylerin yaşanmaması için çok çabalıyorum. Çünkü bu tarihte başı dik bir mücadeleci olabilmek önemli bir faktör. Aslında duygularım o kadar yoğun ki, bu yoğunluğu nasıl ifadelendireceğimi bilmiyorum.

Yaşam normal seyrinde ama monoton da değil. Bir şeyler doğayı tamamlıyor. Öyle anlarım oluyor ki fırtınalar koparmak istiyorum, kavalıklardan yankılanmak, bütün her şeye çarpmak ya da parçalamak... Sebepsiz değil tabii, elbette ki sebebi var. Birçok şeye tahammül edemiyorum. Mesela; senin yaşadığın duruma ve bizim içimizdeki birçok şeye... Özlü ve sade insanları bulmak için müthiş bir arayışçı olman gerekiyor.

Sakin ola benim popülist olduğumu düşünme, popüler olabilirim ama o dediğin asla. Çünkü benim göze çarpma sorunum yok, hiçbir şey yapmasam bile göze çarpıyorum. Nedenini çok fazla bilmesem de, anladığım kadarıyla tipten kaybetmişim. Kendime sevdalı değilim ama özgüvenim var kendime karşı, kendi ayaklarım üzerinde durmayı ve alternatif yaratmayı biliyorum, çözüm gücü olabiliyorum.

"Zagros' u sevdin mi?" diye sormuştun, gerçekten de burayı çok sevdim ve sarı elbiseler aldım. Anlayacağın tam bir Zagroslu oldum, anlayış boyutuyla çok fazla benimsemesem de çok sevdim. Çünkü dedikoduculuk ve iki yüzlülük var. O kadar büyük saçmalıklarla dolu ki anlatamam, çoğu zaman susuyorum çünkü susmak daha iyidir. Yaşam kargaşası içerisinde varolmaya çalışmak böyle bir şey olsa gerek. Sana Umur Altıncağ'dan çok sevdiğim bir parçayı yazmak istiyorum.

*"Ateş olup düştün şu yüreğime
Nasıl anlatayım hasretim seni
Pir sultanın şahı, Ferhat'ın aşkı
Nasıl anlatayım hasretim seni
Güneş mi diyeyim, düş mü diyeyim*

*İsyan mı diyeyim, göç mü diyeyim
Yeni bir dünyaya göç mü edeyim
Nasıl anlatayım hasretim seni”*

İşte böyle bir parça, bana göre çok anlam yüklü. Bu akşam vaktinde ağlayasım geliyor. Ama bu tür şeyler için dökecek gözyaşım yok. Eğer uğruna ölümü seçtiğimiz bir yaşamsa bu, demek ki büyük dalgalarla savaşıp boğulmak ya da büyük fırtınalarda batmak da var. Bizler büyük amaçlarla yaşamalı ve iddia sahibi olmalıyız. Ben de öyle olmaya çaba-
lıyorum. Sevdiğim her şey uğruna...

Yaşama sevdalanmak anı anına yaşamaktır.

Sevgilerimle

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Bildiğin gibi sonbahar sürecindeki çalışma tempomuz yoğun. Her yıl bu ayda olduğu gibi çok kötü gribe yakalandım, resmen fışfış Ali olmuşum.

Bu sonbahar yine çok hüzünlü ve biraz da stresli. Anlayacağın dar alanda kısa paslaşmalarla oyun çıkarmaya çalışıyoruz ki, bunu iyi biliyoruz, biz bu oyun tarzıyla bir başarı yaratamayız. Bunu kimi zaman bir seyirci gibi izlerken kimi zaman ise o yuvarlak, dünyayı andıran topun peşinden koşmayı da deniyoruz. Ha, ne kadar başarılı ya da profesyonel bir oyun çıkarıyoruz bu tartışma konusudur. Dışarıdan kimi yorumlar da geliyor, bunları kabullenmem ya da kabul lenmemem o kadar mühim değil. Önemli olan o an yaşanandır. Yani kaderin o an belirleniyor.

Aslında bunları sana niye anlattığımı da bilmiyorum. Bazı daralmalarımın nedeni olabilir. Yani anlamıyorum, yoldaşlık değil de, genel yaklaşımları anlamıyorum. Bunu örneklendirirsek; yöneticilik tarzı, yoldaşlık tarzı, yaşam tarzı ve daha birçok şey. Bazen diyorum benim farklılığım ne? Aslında hiçbir şey. Ben de normal bir bireyim, daha önce de söylemiştim; kimi zaman ben de bu konulara çok yanılıgılı yaklaşıyorum. Dedim ya bazen dünyaya iğne deliğinden bakabiliyorum.

Sevgilerimle

26.11.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Bugün çok önemli bir gün. Çok iyi bir başlangıç yapmasak da, yine de o kadar olumsuz değil. Neden mi? Çünkü dünyamız o kadar küçük ki, küçük sorunlarda boğulup kalıyoruz. Kendime devrimciyim, militanım diyenler ve daha birçok konuda farklı yaklaşması gerekenler bunun gerekliliklerini yerine getirmiyor. Ama buna rağmen bu farklı yaklaşımı kabul etmeyerek çoğu zaman retçi yaklaşabiliyoruz. Anlamadım tabii, ne istedikleri belli değil. Bir militan her şey için her an hazırdır. Bir asker yine öyle, düşman hiçbir şekilde bir ayırım koymuyor, kadın ya da erkek gibi. Eğer böyle olsaydı birçok şey çoktan çözülmüştü değil mi? Yoksa yanlış mı düşünüyorum?

Bugünün kutsallığıyla başta Bilge insana, bütün manevi değerlerimize, sana ve oradaki bütün arkadaşlara yeni yıla girerken başarıyla dolu ve zaferle sonuçlanan bir özgürlük yılı diliyorum.

Keşke burada olsaydın. Hatırlar mısın, seninle sevdiğimiz ortak bir şey vardı. Ben ve sen halay çekmeyi çok severdik. Seni üzme için söylemiyorum, senin elini tutup halay çektiğimizde sanki uçuyordum. Seninle yaşadığım, seninle yaptığım her şey beni mutlu ediyor. Bu devrime katılacağımız günü hatırlıyor musun? Ablamın evinde seninle yine halaya durmuştuk. Dün akşam halay çektiğimizde seninle çektiğimiz halayı hatırladım, öyle oynardık ki üzerimizden terler akardı. Ben oynamak istemediğimde bile sen elimden tutup zorla oynatırdın. Birçok abla kardeş tanıdım ama sen ve benim gibisini görmedim. Seni bilmem ama sen benim için Bilge insandan sonraki en büyük moral kaynağısın. Birçok şeyi yapmak istemediğim anlar oluyor ama sen giriyorsun araya ve diyorum ki; her şey Baran için, iyi ve güzel olan her şey. Çünkü sen bunları hak ediyorsun.

Sana olan sevgim

Ararat kadar asi

Ararat kadar hırçın

Ararat kadar görkemli

Ararat kadar mistik

Ararat kadar büyük

Bu sınırsız bir akım

Dur durak bilmez

Tanımı yoksa kutsaldır

*Eğer sınırsızlaşıyorsa
O zaman mavidir
Okyanusların ve gökyüzünün
Birleştiği yer mavidir
Ve ben bu derin sınırsızlıkta
Mavice seviyorum seni*

İşte böyle, kimi zaman düşünüyorum da acaba bu bağlılığımın olumlu yönü nedir? Sen de çok iyi biliyorsun. Sana bir şey olursa asla yaşayamam. İnan ki bir şey olsaydı yaşayamazdım. O kazayı yaşadığın süreçte bir rüya görmüştüm: Siz grupça yürüyordunuz ve bir pusuya giriyordunuz. Ben yanındaydım ve sen şakağından mermi alıyordun, yanına gelip ne olduğunu soruyordum ama hiç kan yoktu, mermi yeriye çürümüştü. Sana “canın acıyor mu?” diye soruyordum. “Hayır” diyordun ve sana sarılıyordum. Uyandığımda gece yarısıydı. O günlerde hissetmiştim. Aslında arkadaşlara anlattım ve arkadaşlar senden haber alacağımı söylediler. Ondan sonra ise iki kere birbirine çok yakın iki rüya gördüm. Birbirimize yarım kalan bir yaşam koşumuz olduğunu söylüyorduk ama bunların ne anlama geldiğini o zaman çözemedim. Şu an anlam verebiliyorum. Seni aşırı düşündüğüm için böyle rüyalar gördüğümü söylediler ama öyle değildi.

Dedim ya gün güzel anlamıyla sürüyor. Biliyor musun üçüncü kısım oluyor örgütte ve üç yıldır bu aylarda lojistikçi oluyorum. Şu an yine her yıl olduğu gibi tabur lojistikçisiyim, benim gibi dar bir insan böyle bir görev yapabilir mi? Yani üstelik benim yukarıya karşı muhalif duruşum da söz konusu, onları da, inisiyatiflerini de kırıyorum. Çok fazla ciddiye almasan da olur. Bu noktayı aşmaya çalışıyorum çünkü. Neyse yeni bir şey;

Seni bugün dünden daha çok seviyooooooooo.

Sevgilerimle

28.11.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Sana hitap ederken kendimi çok rahatlamış hissediyorum. Günlüğümün başlangıcında da yazmıştım, daha önce yazdığım bir günlük vardı ve yakmıştım. Nedenini fazla irdeleme taraftarı değilim, çünkü dedim ya dar yönlerim var, bu nedenlerden kaynaklıydı.

Her şey o kadar acayip, hatta aacayıp! Şimdi diyeceksin bu da ne? Sakın şaşırma çünkü sıradan insanlar olmadığımız kesin ve sıradan olmadığımız için de bu yaşamımızın her yerine yansıyor. Biliyor musun bazen çok güzel hayaller kuruyorum. Çoğu zaman kendimi yemyeşil çimenlikler, sarı, kırmızı ve mavi çiçeklerin bulunduğu bir ovada bir atın üstünde hayal ediyorum. Benim atımın rengi siyah ve hemen yanımda beyaz ata binmiş seni görüyorum, atlarımız dört nala koşuyor, ılık bir rüzgâr saçlarımızı tarıyor, atlarımız mesafeyi hiç açmıyor ve o kadar müthiş bir ahengi var ki...

Hatırlar mısın çocukken seninle kavga ettiğimiz anları? Aslında ne kadar kavga etsek de ayrık bir yönümüz yoktu. Hiç unutmadığım anlarımız ise senin canının acıdığı anlardı, sana kıyamazdım. Okul bahçesinde kaşın yarılmıştı. Ödüm kopmuştu. Aslında daha o yaştayken anlamıştım -komik gelebilir ama- ayrı bedenlerde seninle aynı ruhu taşıyorum.

Baran Ararat, bu akşamlık bu kadar.

Sevgilerimle

05.12.2008

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

"Şimdi saat sensizliğin ertesi,

Yıldız doğmuş, gökyüzü ayaydın."

Bu şarkıyı dinlerken sen geldin aklıma, keşke anlatabilseydim duygularımı. Sanıyorum ki bu duygularımın tarifi yok. Biliyor musun yeni bir günlük yazıyorum. İlk yaprağında senin son gönderdiğin notu kullandım. İnanır mısın bilmiyorum ama notunu aldığımdaya, yazıya geçirirken boğazıma bir şeyler düğümlendi, hıçkırıklara boğuldum. Sana karşı çok duygusal olduğumu biliyorsun. Dışarıya karşı bu noktada çok feodal ve de gururluyum. Gözyaşlarımı kimsenin görmesini istemem.

Yazının sonunda genç aslanlardan bahsederken sanki çaresiz bir durumu anlatır gibi bir yansıma var. İnan ki bu yazıyı her okuduğumda, keşke senin yerinde ben olsaydım, diyorum. Bilmem sen benim bu konudaki duygularımı anlayabilir misin? Umarım anlıyorsundur. Halen bir şeyleri benimsemezken bu yaşam kavgasında yüreğim dönederiyor. Senin benden daha güçlü bir kişiliğe sahip olduğun kesin, çünkü seni tanıyorum.

Yüreğime gözlerimden yaşlar damlarken soğuk olduğunu hissetmiyorum. Çünkü, çünkü dışarıdan gelen her şey soğuk ve acımasızdır. Ve biliyor musun özgürlüğe akan bir nehirde seninle buluşmak, denizlere dökülüp okyanuslarla buluşmak uzak değil küçüğüm ve bu en büyük isteğim. Sen hep büyümeyen küçük kardeşim olarak kalacaksın. Abimle konuştuğumda çok kötüydüm, sesimin kötü geldiğini söyledi, ona nedenini söyleyemedim, büyüdüğümü söyledim, o da “sen benim için hiç büyümedin, Baran da öyle” dedi. Neler olduğun bilse beni lanetlerdi değil mi? Neyse bunları seni duygulandırmak için söylemiyorum. Sadece seninle düşüncelerimi paylaşmak amaçlıydı.

Geçenlerde yönetimdeki arkadaşlardan güzel bir haber aldım; baharda Serhat kontenjanındayım. Çok sevindim ama senin o “beş yıl beklemene gerek yok” sözü için değil, başta şehit Kawa, şehit Firaz ve senin için istiyorum, yoksa 10 yıl da kalsam benim için fark etmezdi. Biliyorsun her şey, yaptığımız her şey Bilge İnsan içindir. Ararat'ın asi çocuğu. Sen sıradan bir insan değilsin çünkü sen Bilge insanın fedaisi ve bu mücadelenin militanısın. Sakın ola böylesi şeylerin düşüncesini bile kendine yakıştırmama tamam mı? Onurlu yaşamın amaçları uğruna verilen mücadelede yaşanan her an, her şey kutsaldır.

Sevgilerimle

Merhaba sevgili günlüğüm Çavbelek,

Yüreğimin sevgi çağlayanı, daha önce de söylemiştim; bu mevsim hüzünlü bir mevsim ve biliyor musun ben de öyleyim. Baharı beklerken, bu 2009 baharını sen müjdeleyeceksin ama bir yandan da gelmeni istemiyorum. Çünkü burada yoğunca hava saldırıları var. Bu nedenle sana bir şey olsun istemem.

Sevgili kardeşim, sana bu yazıları yazarken inanır mısın bilmem ama şu an çok farklı duygular içerisindeyim. Dedim ya birçok şey yazılara dökülemiyor. Benim son durumumu sorarsan, iyiyim. Son dönemlerde biraz daralsam da aşılamayacak şeyler değil, küçük yaşamsal sorunlar, yani ben de sorun çıkarabiliyorum. Aslında onu da başaramıyorum, yüzüme gözüme bulaştırıyorum. Anlatılması güç ama her şey istediğim gibi olmuyor. Mesela; şu an sana yazı yazmak isterken uçaklar dolaşüyor ve yoğunlaşmam dağınık. Öylesine kalem sallamak istemiyorum. Öylesine yaşamak da istemiyorum. Özgürlük yaşama gülümsemek,

sevgiyle yaşamak, umut etmek, umutla yaşayıp umuda yelken açmak, her kulaçta maviyle buluşmaktır.

Kısacası yoldaş, duygusal bir ablan var ve duygularını dile getirmede zayıf. Bundan sonra ne olur ne olmaz bilemem ama eğer farklı bir şey olursa kendine ve o güzel yüreğine iyi bak.

Senin yeni yılını kutlarım, orada ki herkese kocaman başarılar 2009'da. Bilmem ki ne söylenir sevgi çağlayanım? Soranlara selam olsun. Benden oradaki tanıdık, tanımadık tüm arkadaşlara selam söyle. Baharda kır çiçeklerinin renkleri ve kokusuyla buluşma umuduyla.

Bu günlüğüm çok derinlikli değil ama duygularımdır dile gelen.

Üzüm karası sevdalara tutunduk haksızlık etmeden.

Sevgilerimle

27.12.2008

İKİNCİ GÜNLÜK
MAVİ GÖZLÜ VE GAMZELİ ÇOCUK

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Sonbaharı andıran yeni bir sayfadan ve yeni bir defterden merhaba; Defterime seninle başlamak istiyorum. Bu nedenle bana bir sonbahar gününde gönderdiğin notunu başlangıç olarak geçireceğim. Sakın “bu kız deli” deme. Hayır, senin dediğin gibi, Ararat'ın hırçın bir kızı olabilirim ve bunu hak etmek için çabalıyorum.

Dedim ya sonbahar. Sonbahar güzel ve hüzünlü bir mevsim, doğa bu mevsimde insanları her yönüyle kendine adapte ediyor. Bu nedenle bende de böyle bir atmosfer mevcut ama biliyorum o kestane gözlerinin ışıltı sonbaharın hüznünü dağıtıyor. Tıpkı kış gibi. Sonbaharın hüznünü ancak beyaz karlar kapatabilir.

Seni bugün dünden daha çok seviyorum.

Sevgilerimle

05.12.2008 Zagros

Çok değerli ablam ve yoldaşım Ezda Ararat,

Ablam Ezda, inanıyorum ki halen son gördüğüm günkü kadar güçlüsün. Bilmiyorum, başımdan geçenlerden haberin oldu mu? Biliyorum, duymuş olsan bile zannetmiyorum ki benim ablam ve yoldaşım olan sen, ağlamış ya da sızlamış olasın. Çünkü biz bu onurlu davaya birer savaşçı olarak katıldığımızda sadece bunun değil, birçok şeyin hesabını yaptık. Yoksa yanlış mı düşünüyorum?

Kuzey yolcusu yoldaşın küçük kardeşin -kusura bakma- yolunu tamamlamamış, şimdi artık beş yıl beklemek zorunda değilsin. Sıra sende. Halkın, Önderliğin ve şehitlerin için yapabileceklerinin en iyisini yapman, şüphesiz küçük kardeşini, Kuzey yolcusu yoldaşını çok gururlandıracak. Evet Ezda, istesek de istemesek de içinde olduğumuz savaşın bir gerçekliği ve ciddiyeti var.

Bu savaşta bize tarih sahnesi tarafından uygun görülen rol iki yoldaşla mayına basmakmış. Sonuç ise ayağımız koptu, şimdi birer gaziyiz ama bu beni katılımımdan, mücadelemden zerre kadar geriye çekmeyecektir. Varolan gücümüzün üstünde bir katılım göstereceğimizin sözünü çok öncelerden vermiştik.

Biliyor musun? Bazen bir uzun rüyadaymışım gibi geliyor. Umarım bu rüyadan uyandığımda, bütün her şeyi, rüyamda gördüklerimin hepsini tanıyor olurum. Bütün bu olanları, gerçekten de bana öyle geliyor ki, hepsini daha önce yaşamışım gibi... Tabii her olay karşısında değil. Yal-

nız biliyorum ki bunlar bir rüyadan ibaret değil. Acısı, sevinci, başarısı ve başarısızlıklarıyla kocaman birer gerçek. Ve diyorum ki, bu yaşadıklarımın hiçbirinden pişman değilim, hatta yeni bir yaşam verseler bana, yine de tereddüt yaşamadan şu an içinde olduğum yaşamı tercih ederdim. Bunu bütün samimiyetimle söyleyebilirim.

Olay olmadan önce Gelişim Boğazı'nı aşmıştık. O an aklımdan geçenler şunlardı; artık hiçbir güç bizi geri çeviremez ve de engel olamaz. Soğuk bir rüzgâr esiyordu, kısıacası uçuyor gibiydim. Çünkü sınırları aşmaktaydık. Çünkü savaşmak, mücadele etmek istediğim toprakların kokusunu alıyordum, çünkü düşlerimde büyüttüğüm sarı saçlı, mavi gözlü ve gözlerinde intikam hırsı dolu olan çocuk oluyordum. Yalnız şunu anladım ki, kendine güvenmek iyidir ama karşıdaki düşmanı unutmadan. Boğazda bunları yaşarken düşman o an beynimde büyük bir yer kaplamıştı ya da gerektiği kadar. Neyse canım yoldaşım şimdilik bu kadar. Bütün bunlar şunu gösteriyor ki varolan savaş sahnesinde iyi bir oyuncunun yapması gerekenleri yapamadım.

Neyse biraz da senden ve Zagros'tan konuşalım. Zagros'u sevdin mi? Ya Geliyê Zap'ı? Peki benim söylediğimi yaptığın için pişman mısın? Umarım değildir. Olduğun yeri seviyorsan o da seni sever ve korur, yok olduğun yeri sevmiyorsan o da seni sevmez, korumaz, hatta seni kendinden uzaklaştırır. Gerçi emek olgusu varsa, emek verdiği yeri veya herhangi bir şeyi sevmemek mümkün değil, değil mi, Ararat'ın hırçın kızı?

“Dün kar yanığıdır yüze vuranda, depreşir gökçe yürek, kasketi kederde gömleği kan, sevdası bir uçurumdur, gözleri kor tanesi, gözleri hançer, gözleri esarettir, gözleri deniz mavisisi...”

Doğrusu neyi söyleyeceğimi, nasıl anlatacağımı, hangi tip cümleler kuracağımı, hangi duygularla ifade edeceğimi, hangi dilin imla ve noktalama işaretlerini kullanarak yazacağımı ben de kestiremiyorum.

Sen örgüte ne kadar iyi bakarsan, seni o kadar severim.

Seni çok ama çoook seven küçük kardeşin ve yoldaşın Baran.

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Sonbahar demiştik değil mi, evet sonbahar... Dedim ya hüznü bir mevsim, bir yandan çok severken, bir yandan da nefret ettiğimi itiraf etmeliyim çünkü canımı acıtıyor. Nedeni ise içimizdeki sekter anlayışlardır. Seninle tartıştığımızda aktardığım bazı noktalar vardı, hatırlıyorsun

değil mi? Yaşanılan birçok aptalca şey karşısında afallamamak mümkün değil. Bazı anlar oluyor ki güvendiğim insanlara karşı bile artık kaygılarım oluşuyor. Böylesine çetrefilli bir yaşamda tökezlememek içinse bir yandaş olman gerekiyor. İnsanları sevmek, onlara değer vermek istemiyorum artık. Sence yanlış mıyım? Peki, o zaman ne? Acayip şeylerle karşılaşıyorum. Şaşkın değilim, aslında sadece üzülüyorum. Keşke sihirli bir değneğim olsaydı, o zaman belki bir şeyler değiştirebilirdim. Aslında kendime üzölmeliyim çünkü insanlara bu kadar iyi niyetli yaklaşmak sanki kaybettiriyor. Yoksa bu da mı yanlış? Aslında biliyorum yanlışın nerede olduğunu. Nerede mi? Doğrunun hemen yanında, onlar tıpkı kardeş gibi ayrılamıyorlar. Çokça ukala bir yaşam, bugün bana da ukala olduğum söylendi bir arkadaş tarafından, o arkadaş gerçekten de çok seviyorum. Yoldaşlıktan anladığım; hiçbir şey karşılıksız değil, değil mi? Söylenen sözler yürekten olmalı, beyinden yüreğe akarken arındırılmalı, ancak böyle dürüst, sade ve samimi olabiliriz. “Yarından yakın olan her an sevgi anı olmalıdır.”

“Hiçbir yara bize kalbimizdeki kadar acı vermez. Ve hiçbir ilaç bizi kalbimiz kadar çabuk iyileştiremez.”

Sevgilerimle.

07.12.2008

YOLDAŞLIK NEDİR?

Yoldaşlık suya yazılan bir şey mi?

Akınca kaybolup giden.

Yoksa bir mevsim mi?

Zamanla değişen.

Ya da bir sonbahar yaprağı mıdır?

Daldan kayıp düşen, toprak olup

Toprakla buluşan...

Belki de bir aşktır

Yaşanıldıkça büyüyen

Ah... bir bilsem!

Nedir bu?

Aslında biliyorum

Güzel bir şey olsa gerek

Öyle midir yoldaş?

Söylesene yoldaş

*Sen de öyle misin, yani benim gibi
Sevdi mi ölesiye seven.
Hüzün mevsimi sonbahar
Sarı ayrılıklar
Ayrılıksa acı
Böyle diyorlar
Acı çekmek ise
Özgürlüktür yoldaş
Sevgilerimle
Zagros*

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Uğruna savaştığım ve inandığım her şey benim için kutsaldır. Bir bil-sen sevgili yoldaş, inanılması o kadar güç şeyler var ki. Ama inanılması da gerekiyor.

Ey dünyanın en güzel kardeşi, özlemlerim çok, sabırsız ütopyalarım çok büyük. Düşün; özlemlerimiz olmasaydı, ütopyalarımız olmasaydı, sence biz nasıl yaşırdık? Yaşayamazdık. Nedendir bilmem ama insanlar iktidara bulaştıktan sonra çok değişiyorlar. Zorunlu olup olmadığını bil-miyorum ama değişiyorlar. Sence de öyle değil mi? Çünkü ben bunları görüyorum ve çok da üzülüyorum onlar için. İnsanlarla olan diyalogları kesilir ve kendilerine yeni bir dünya oluştururlar. Sen ne dersen de, benim bu konudaki düşüncelerim değişmiyor. Çünkü bu olgu bulaşıcıdır, virüs gibi.

Dedim ya ben bir savaşçı olarak yaşayıp savaşçı olarak öleceğim. Öyle gerekiyor, öyle de olmalıdır. Yaşamım boyunca hep yapmak istediğim şeyleri yaptım, bu yüzden yaptığım şeyler doğru da olsa, yanlış da olsa ben yaptığım için hep savunucusu oldum. Yaptığım hiçbir şeye inkârcı yaklaşmadım. Hep böyle de kalacağım, yaşamımda kendime ilkeler edindim, bu ilkeler doğrultusunda yaşıyorum. Bunlardan başlıcası insanlara verilen emektir. Bu emek olmadan hiçbir şeye hakkım olmadığını düşünüyorum.

PKK içinde yaşam savaşı, düşmanla olan savaştan daha değerli ve daha zordur. Bu nedenle farkında olduğumuz an yaşam sorumluluğu başlıyor.

Bu akşam bu kadar.

Sevgi paylaşıldıkça anlam kazanır.

Sevgilerimle

11.12.2008

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

İhanetin affedilemeyeceği bir gerçektir. Seni ve daha birçok şeyi unutmak veya buna yeltenmek benim için onursuzluk, lanetli bir gerçeklik olacaktır. Değil unutmak, bunları bir saniye bile düşünmek ve bu değerlere bağlı kalmamak benim için mümkün olmayan, ne dünyada ne de evrende gerçekleşmeyecek tek şeydir. Önderliğe ve özgürlüğe olan sevdam ve tutkum, savaşıma istemim, yaşam sevincim, şehitlere olan bağlılığım, ülke hasretim, başarı iddiam, mücadele kararlılığım, kendime olan öz güvenim çok büyük. Bu mücadele yürüyüşümde Ararat'ın asi ve koparıcı ruhunu da yanıma alarak bunları yaşamsallaştırma savaşçısı olacağım.

“Ya özgür bir yaşam ya da hiç.”

Sevgilerimle

26.12.08

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Başlıyoruz, yeni bir yıla başlıyoruz. 2009 yılına adım atalı daha bir saat bile olmadı. Seninle birlikte yeni yıla girmeyi çok isterdim. Benim için de çok iyi olurdu ama olsun, hissedebildiğine inanıyorum. Bu nedenle başta Önder Apo'nun, kahraman Kürt halkının, devrim şehitlerinin ve fedai gerilla ordusunun yeni yılını kutlarken, en içten, en samimi duygularımla yeni yılın başarılar yılı olsun, diyorum. Özgür yarınlar temennisiyle.

Biz de burada yeni yılı kutladık. Güzeldi, sevdiğim insanlarla yeni bir yıla girerken umudun pekiştirildiği bir yaşam için zafere koşmak...

Sevgilerimle

01.01.2009

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Nasıl anlatmalı, ne yazmalı bilemem ama bildiğim bir şey var; ben bir özlemdeyim. Seni özlüyorum, seni ve Serhat sevdanı...

Özlemlerim dağ çiçeklerinde ve dağ çiçeklerim her zaman olduğu gibi rengârenk ve çekicidir.

Sevgilerimle

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Merhabayla başlayan başlangıçlar. Uzun süre oldu merhaba demeyeli. Nedeni mi? Yoğun bir eğitim sürecindeyiz. Biliyor musun, ilk defa eğitimden kopmak istemiyorum. Çünkü Önderliğin son savunmasını işliyoruz. İçeriği çok kapsamlı, çok fazla anlama kapasitem olmasa da kendimi bu noktada zorluyorum.

Bilmem ki beni hissedebiliyor musun? “Neden?” diye sorabilirsin. Dün akşam nöbetteyken seni düşündüm. Sana seslendim. Gece zifiri karanlıktı. Sen sesime geldin, sanırım bir an gözümde canlandın. O an hissettiğini düşündüm. Doğanın diyalektiğine inandığımdandır herhalde.

Birçok şey boğazımda düğümlenebiliyor. Hayret ediyorum kendime, birçok zorlanmaya rağmen ne gözyaşlarım akıyor ne de umutsuzluğa kapılıyorum. Kaygısız olduğum söylenebilir mi? Hayır! Kendi gücüme inanıyorum. Zorluklara karşı hiç de güçsüz düşmüyorum, hep güçlü kalmak ve her an güçlenmek! Bunun kaynaklarından biri de sensin.

Son dönemlerde birçok anlayışla yüz yüze kalsam ve bunları kabullenemesem de şimdilik sessiz kalabiliyorum. Sen de biliyorsun her şeyin zamanı var. Zaman ve mekânın bir ikilem olduğunu söyleyebilirim. Mekânı nesne olarak ele alırken, zamana özne tanımı koyabiliriz. Buradan yola çıkarsak yaşamımızda ikilemler çok, her an birçok çelişkiyle karşılaşabiliyoruz. Neyse, yaşamın en felsefik ve en edebi bireyleri olduğumuzu her an fark etmek güzel. Yaşamın en güzel anlamı bu.

Zagros harikalar diyarından sevgiler...

26.01.2009

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Çok kızgınım. Neden mi? Nedensiz değil elbette ve biliyorum hiçbir şey nedensiz değil, en azından yaşananlar. Yaşadığımız her şeyin ve her anın nedeni vardır, bu mutlaktır.

İnsanlar, insanlar ve insanlar. Yaşamı anlamlandıran, anlamsız kılan, güzelleştiren, çirkinleştiren ve buna benzer birçok ikilemi bir arada yaşayan biz insanlar. Yaratıcı olamıyoruz, bari varolanları harcamayalım ucuz şeylerle. Olmaz mı? Bu olasılıklar kimi zaman imkânsızdır. Kuşkusuz

Hegelci bir mantık. “Evet evettir, hayır hayırdır.” Ne kadar kötü, uçtan uca aralıksız anti tezler. Umutsuzlaştırılmak umutsuzlar tarafından. Aslında bir tek şeyi birçok yönden düşünmek beynimi patlatıyor. Şu an olduğu gibi, başım patlıyor. Huzur aramak, huzur bulmak olanaksız değil ama zor.

Zorluklar mücadeleyle aşılmalı ve varolan etkenleri etkisiz bırakmalı. Yaşamımda moral ve motivasyonumu hiçbir şey etkileyemez, kızdırıp sinirlendirebilir beni ama koparıcı bir etkisi yok. Önderlik, şehitler ve tabii ki kardeşim Baran bütün olumsuz etkileri sınır dışı bırakıyor. Çünkü temel kaynaklar değişmediği sürece ne katılım ne de yaşama sevincim etkilenebilir. Aralıksız yaşanan rutin şeyler çekilmez ve çokça sıkıcı. PKK yaşamına aykırı yenileme ve yenilenme. Zaten çok fazla anlamadığım şeyler var. Neden kendimiz olamıyoruz? Hep bir başkasıyız. “Burada an değil tarih, kişi değil toplum yargılanıyor” belirlemesini kendimize indirgeme olayı zayıf. Düşünüyorum da hepimiz dört dörtlük olsaydık, sence bu yaşam bu kadar çekici olur muydu? Ama şuna eminim ki Önderliğimiz esaret altında olmasaydı şu an yaşadıklarımızın hiçbirini yaşamazdık. Bundan eminim. Çünkü bazı şeyleri bireyselleştirmek ve buna benzer noktalarda imkânsız dayatmak, olduğumuz konumu fark etmemeyi getiriyor. Dünya dönüyor, günlük rutinliğe kimse dur demeye cüret edemez, çünkü kaygısal yaklaşıyorlar. Bu kaygılar olduğu sürece yaşama yani PKK’ye istenilen katılım doğru temelde sağlanamaz.

Dağ çiçeklerinin kokusuyla bekle. Buluşmamız yakın ya bir elveda ya da yeniden merhaba demek için umut her an daha da umutlansın.

Umarsızca yaşamak mıdır yaşam

Yoksa sessizce içten ağlamak mı?

Ben biliyorum

Özgürce

Eşitçe sevmektir

Onlara yaşamı sevdirtmektir

Sevip de.

YOLDAŞLIK, YOLDAŞLIK!!!

Sevgilerimle

27.01.2009

Baran Ararat'a

*Söyleyesim geliyor
Kestane gözlerinden
Bir damla yaş olup
Yanağından süzülerek
Gamzelerine bir buse kondurmak*

*Söyleyesim geliyor
Gülüşünü kışkıandıran güllere
Ve narin kelebek sürüsüne
Söyleyesim geliyor
Ceylanları kışkıandıran
Selvi boyunu
Söyleyesim geliyor
İnci çiçeğimsin sen*

*Ve söylerim
Mavi düşlerime
Gözbebeklerinin siyah incisidir
Gökyüzünde parlayan yıldızlar*

...

Sevgilerimle

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Bilmem ki nasıl anlatmalı yaşamın güzelliğini. Anlatsam bir türlü, anlatmasam bir türlü. Bu deyim yerinde mi değil mi, onu da bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, Viyan'ın aşkıyla sevdalanmak. Seviyorum insanları, doğayı, dağı, taşı, çiçekleri, hayvanları... Ve yaşadığım her anı iyisiyle kötüsüyle seviyorum. İçim kıpır kıpır, sevdalıyım, sevdalandım ben bu yaşama. Bilmem ki nasıl anlatmalı içimdeki o müthiş enerjiyi. Anlatılmaz, kifayetsizdir sözcükler. Hiç anlatılmaz ve kimi zaman Viyan gibi içimi saran alevi bedenimle buluşturmayı istiyorum. Sonra diyorum ki yolu yöntemi bu değil, katılımın olmalı bu yaşamda.

Sevgili kardeşim, sana sormak istiyorum. Sence bu yaşama sevdalanmak suç mu? Eğer suçsa ben her gün bu suçu işliyorum ve zannedersem işlemeye devam edeceğim. Bugün heval Viyan'ın eyleminin 4. yıldönümü. Onun gibi Önder Apo'ya bağlı, onun gibi yaşama sevdalı, onun

gibi şehidi yaşayıp, onun gibi yoldaşlığa yüceltici bakmak ve onun gibi bunları ve daha birçok şeyi bir anda hissedebilmektir Önderlikle yaşamak. Alevlerle...

Ve ben onun gibi olmayı çok istiyorum, bugüne kadar hiç bu kadar cesaretli olmamıştım. Bir tanrıçaya ulaşabilmek istediğimi söyler ve bunu yapamazsam ne kadar dürüst ve ilkeli olurum diye korkuyordum. Bir tanrıça olma isteği olağanüstü güç gerektirir.

Ben kavgamı seviyorum.

Sevmek yürek ister.

Sevgilerimle

02.02.2009

VIYAN

Güzellik ve masumiyet tanrıçası

Viyan!

Sesim sesine karışır

Çığlığım çığlığına

Duymaz mısın yanı başındayken

Duy beni, nefesin kadar yakınım

Kimi zaman Bêritan olurum

Tilililerimle kulakları çınlatırım

Kimi zaman Zilan olurum

Her şeyi kendimle patlatırım

Kimi zaman Sema olurum

Direnişi alevlendiririm

Çığlıklarım yankılanır "Rêber Apo" diye

Nefesim daralır, atom gibi patlar

Ve alevlenirim her şeyi yakarak

İşte o an Viyan'laşırım

Soğuk karlı gecelerde

Aydınlatırım karanlığı

Hiç umulmadık anda buluşur

Viyan İmralı'yla

Tanrıçalarla tanrıçalar mekânında

O özgürlük tanrıçası

O sevgi aşk tanrıçası

O güzellik ve cesaret tanrıçası

*O anı hissedendir
O anı yaşıyandır
Viyan'dır alevlenerek kanat çırpın
Viyan'dır bedenini yüreği gibi yakan
Ey tanrıçam seni hissedebilmektir
Özgürlük
Ve gözlerinin seyrine dalmaktır
Okyanus ferahlığında yaşamaktır
Seninle yanarak*

“Aşkımız ve sevgimiz insan ve çocuk gibi temiz olsun.” (Şehit Viyan Soran)

Viyan'ın gözlerindeki masumiyet temizliğin, yüzündeki güzellik özgürlüğün ifadesidir.

Sevgilerimle

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Bir an gözlerimi kapatıp kendimi olmak istediğim yerde bulmak istiyorum. Ama bırakmıyor acı, hüznü ve ayrılık... Kimi zaman kapatıyorum gözlerimi ve hissediyorum, olduğum yer o kadar güzel ki, büyüleniyorum. Yeşil mi yeşil bir vadi ve yüksek dağlar, eteklerinde sarı başak tarlaları ve sarıyı tamamlayan asi dağ menekşeleri. Bilirsiniz mordur bu menekşeler. Menekşeler, buğday kokusu ve ılık bir rüzgâr saçlarını tarar. Bırakırım kendimi öylece. Kendimi mor dağların kucağına atar, doyum-suzca akarım nehirlerle. O an hiçbir şey düşünmem, ömrümün en harika zamanlarındayım.

Kenetlenmişim en tutsak yerinden aşk yeminine. Sevdaları aşan bir tutku. Olamaz böyle bir tutku, tarifi mümkün değil. Olmadı, olmayacak sevgimin ve bağlılığın sınırı. Burada yaşadığın her an doyumsuzdur. Ülkemin gözbebeklerini öperim, hiç kaygısızca özgürlüğe akarım o nehirlerde. Ve sevdalıyım yüreğimdiki, beynimdiki sevgiliye “İMRALI’MA.”

*Mavilikler içinde sen
Özgürlük güneşi
Yüreğimdiki derinliklerde sen
Haykırırım ismini evrene
Çoğalırız seninle*

*Onlara, yüzlere, binlere ulaşırsız
Ve koşar adımlar atarız
Sana ulaşmak için
Mavideki güneşe
Soluğum kesilse de aldırım
Yine koşarım
Çünkü
Sen bendesin “İmralı’m”
Seni yaşarım umarsızca
Unutmam yaşadığım her anı
Çünkü her anımda sen varsın
“İmralı’m ”*

“İhanetle değil özgürlük ateşiyle yanacağız.” (Rêber Apo)
“Unutmak ihanettir” (Rêber Apo)

Sevgilerimle
03.02.2009

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Ne kadar garip! Gidenlere hep özlemle bakarız. Kendimi bir noktada ikna etmişim; ben körü körüne bağlanıyorum. Bugün ise yine bunu yaşadım. Bana göre yoldaşlığa, değerlere bağlılık yanlış bir şey değil. Peki, doğru olanın tanımını koyma potansiyeli varken, neden yaşam alternatiflerimiz kısırdöngü yaşıyor. Bugün Pepûle'nin gördüğü rüya beni çok düşündürdü. Değer verdiğim yoldaşlarıma bir şey olması beni çok derinden etkiler. Söyleyemedim en büyük değer yoldaşını yaşatmak olduğunu. Ama zannedersem sen bunu benden daha iyi biliyorsun. Kelimeler kifayetsizse o zaman gözler mutlak bir şeyler anlatır. Emek sevgiyi olgunlaştırır, bize kalan bu sevgiyi yaşamaktır.

Sevgilerimle
05.02.2009

Merhaba yüreği Ararat kadar büyük yoldaş,

Seni anlatmaya çalışsam biliyorum kelimeler ve sözcükler anlamını yitirecek. Elbette gözüpekliğin, yiğitliğin dillere destan. Seni tanıyan kimi gördüysem cesur yürekliliğinden söz ediyor, bu da beni çokça onurlan-

dırıyor. Çünkü sen benim komutanımsın ve komutanımın cesurluğu bende de olmalı. Ve biliyor musun, şahin bakışlarındaki keskinlik yaşamının her yönüne yansımış.

Eğer bir şeyler ifade edilemiyorsa o zaman ulaşılmazdır. Serhat'ın fırınası, Ararat'ın cesur şahini Kawa yoldaş. Yüreğimdiki sevgi çağlayanı, hasretin Araratlar'da yankılanacak. Baran senin ihanet sonucu gerçekleşen şahadetinin intikamını almak için geliyordu ama olmadı, yetişemedi. O kahpe düşman engeline rast geldi ve bu mücadele uğruna ayağından oldu. Senin çok sevdiğin şehit Sidar, şehit Firaz ve şehit Gever de seninle buluştular. Onlar gibi birçok arkadaş da. Ama söz, hem sizlerin intikamı hem de Baran'ın yarım kalan intikam mücadelesini tamamlamak için, yarım kalan Serhat sevdası uğruna ben de o topraklarda savaşıcağım ve orada şehit düşeceğim. Kanım kanınıza karışacak ve ruhum bu mertebeye ulaşacak. İşte o gün, elimde Serhat dağlarının mor çiçekleri, kan ve barut kokusunun içinden sıyrılarak gülen gözlerle buluşacağım. Yaşadığım her an intikamla dolu ve bu bir ateş hiç sönmeyecek bir ateş. Bununla birlikte yaşamımda en iyi katılımım sizlere adanmış olacaktır.

Bir daha olmayışın kötü, hissetmek önemli. Ben insanların ölümsüz olduğuna inanıyorum ve inanıyorum ki bir gün bulunduğunuz kutsal mekânda ben de yerimi alacağım.

Şimdilerde ise değerlere, emeğe ve de yoldaşlığa yapılan haksızlıklara karşı bir mücadele içindeyim. O kadar zor ki güzel ve dürüst yoldaşıklar bulmak. Senin gibi yüreğim bölük pörçük, inanılmaz uçurumlar oluyor insanlarla aramda. Bu uçurumlar kimi zaman o kadar anlamsızlaşıyor ki o an kendime bile anlam biçmede zorlanıyorum. Ama diyorum ki; Önderliğe, sizlere ve kendime verdiğim bir söz var; hiç kimse hiçbir şekilde yaşama tutkumu, sevincimi, moral motivasyonumu bozamaz. Peki, neden etkileniyorum? Bu soruyu hep kendime sorarım. Kendimden aldığım cevapsa insanlara olan sevgim, bağlılığım, samimiyetim ve en azından biraz da olsa dürüstlüğü. Bunlar etkileyici etkenler. Tabii sonuç olarak ben bir Önderlik militanıyım. Olay ve olgular karşısında güçlü olmam gerektiğini biliyorum.

Heval Kawa senin bir sözün vardı; **“Günü geldiğinde birileri hesap sormadan hesap verebilmektir MİLİTANLIK.”** Evet, kimse bizden bir şey istemeden biz bu yaşamın hakkını verebilmeliyiz. Ben bunun farkında ve çabasındayım. Hiç umutsuzluğa kapılmadan başkalarını değil ilkin kendimi sorgulamakla mücadele etmek çabasındayım. Ve öyle yaşamak

istiyorum. Sitem etmeden, didiştirmeden insanlara yaklaşmak, onları öyle anlamak kimi zaman vicdanımı rahatlatıyor. Tüm varlığımla adanmaktır amacım... Adanmışlık olmadan sınırsız bir sevgi yüklemiyim. Yaşamak mümkün değil. Eğreti yaklaşım ve demogojiden kaçınarak yaşamın hakkını vermek, layık olabilmek, içindekileri kendine göre değil Önderlik gerçeğine uyarlayarak.

İnsanlar hep bir arayış içinde ve ne aradıkları hakkında kendilerini bir noktada ikna etmişler. Kimisi de kendi içinde bir ikircikliği yaşamakta. Ne olduğu gibi görünebiliyor ne de görüldüğü gibi olabiliyor. Hep kendinden başka bir arayış içindedir. Kendisi olmaktan uzak, tabii “ben bunların neresindeyim” diye düşünmüyor.

Hep olmak istediğim ve olmam gereken bir kişilik gerçeğine ulaşma ve kendimi aşabilmek, kişiliğimde başarıyı yaratmak kaçınılmaz bir gereklilik. Kendime yetmediğim anlarda kendimi lanetliyorum. Güçlü olabilmek için arkamda bıraktığım her anı aşabilmeliyim. Klasik, çözümsüz, iddiasız, otorite sahibi olmayan cılız kadın tiplemesinden nefret ettim ve bunu yaşamamak temel hedefimdir. Bu böyledir. Rêber Apo’nun dediği gibi; **“Bu geriliklerde ısrar köleliği derinleştirir.”** Kronik bir hal alır. Bunları aşmak ise özgürlüğü kaçınılmaz kılacaktır. Sınırsız özgürlük ütopyalarımız bir an bile umutsuzluğa uğramamalı, her an diri ve kararlı, ısrarlı olmalıdır.

Bir şehide kendimi, Önderliği anlatma nedenim beni doğru anlayabileceği konusunda ikna olmamdır. Çünkü sizleri de yaşatan hep Rêber Apo olmuştur. Rêber Apo’nun bize sunduğu olanaklara bakalım: Sınırsız bir özgürlük ideolojisi. Hep kendime sorarım, ben bu ideoloji içinde ne kadar yapıcı ve yaşamsallaştıranım, diye. Kendime uyarlamak yerine olduğu gibi anlayabilmeliyim. Ama çoğu zaman bu söylediklerimin çok uzağındayım ve kendime çok kızıyorum. Neden, Önderliğin istediği birey olamıyoruz? Neden bu çizgiyle bir bütün olamıyoruz? Birçok gerekçem var beni engelleyen. Ehlileşmek istemiyorum. Sıradan olmak, uysallaşmak ya da her şeye tabii olmak istemiyorum ve bunu yaparken birçok şeyle de karşı karşıya geliyorum. Ama şu da var ki; herkes Önderlik çizgisinde değil, herkes kendi anladığını dayatıyor. Bu da benim zoruma gidiyor. Yoldaşlığında hiçbir zaman ihaneti seçmedim ve seçmeyeceğim de. Bunu bir seçenek haline getirmeyeceğim. Dürüstlük, samimiyet ve yoldaşlığa bağlılığı ilke olarak ele alıyorum. Önderliğe ve kendime bu te-

melde yaklaşacağım ve bunu hep koruyacağım. Şehitlerin kanı üzerine yemin ediyorum.

*Yüreği Ararat kadar büyük
Sevdası Ararat kadar hırçın
Başı Ararat kadar dumanlı
Sevgisi Ararat kadar isyankar
Aşkı Ararat kadar asi
Ve yoldaşlığı Ararat kadar bağlı
Kendisi Ararat kadar sürükleyici
Serhat sevdalısı yoldaş
(Şehit Kawa anısına...)
Sevgilerimle*

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

İNSANLAR! Gerçekten sizleri anlamakta çok zorlanıyorum. Şimdi “neden?” diye soracaksınız, tabii ki sorabilirsiniz. Anlamıyorum ne istiyoruz birbirimizden? Şimdi cevabı ben vereyim: Önderliğin yarattığı PKK hareketinin değer ve ilkeleri temelinde bir kişilik istiyoruz. Burada can yakıcı söz şudur; istiyoruz. Ne istiyoruz? Ya da neyi istediğimizin farkında mıyız? Hiç sanmıyorum. Çünkü bu farkındalık olsaydı eminim gerçeğe ulaşılabilirdi. Çünkü insan yaratmak ya da varolan insana yeni bir şekil vermek sadece istemekle olmaz. Pratik uygulama gerektirir.

İstekler, istekler... Birçok şey isteyebiliriz ama isteklerimiz noktasında ne kadar çaba, mücadele sahibiyiz? Tabii bu çok daha önemli. Kiminin popülizmi, kiminin oportünizmi, kimisinin de dogmatizmi... Bunun gibi birçok tipleremeler sayabiliriz. Peki, bunlar ne kadar kazandırıcı, yapıcı ya da yaratıcı? Tabii ki hiçbirisi! Bunların karşısında şu soruyu sorabiliriz: Önderliğin yaratmak istediği özgür insan profili ya da özgürlüğün sosyolojisi nerede kaldı? Yeni paradigma eksenine ters düşen ayrık duruşlar, varolanı tüketme, hep alıcı olma. Hiç de kendini veren konumuna getirme zahmeti bile yok. Kendini yaşatan ve yaşattıran birçok tipteme ne Önderlikten ne de insan yaratımından nasibini almıştır. Hep tüketen, hep tüketen olmuştur.

Bunun gibi sayabileceğimiz birçok eksiklik demeyelim de, olağanüstü yetersizlikler. Buna karşın alternatif yok. Zaten başardığımız tek şey Önderliğin yarattığı değerlere saygısızca yaklaşıp çarçur etmek olmuş. Anlamadan, bilmeden yargılara gidebiliyoruz. Tabii bu yargıda kendimizi

dışarıda bırakarak. İnsan yaratma çabamız yok. Varolanı neden yıkıyorsun, bozuyorsun, buna ne hakkın var? Söyle Önderliğe bu kadar mı saygısızsın? Bu cesareti nereden alıyorsun? Sen ne yarattın? Daha kendini yaratamamışsın, karşıdakinden ne isteyebilirsin ki! Bir şey veremiyorsun, istemeye de hakkın yok. Ona vereceğin tek şey kocaman bir hiç. Yakamadığın gemilerin dümeni ise halen elinde ve istediğin yöne çevirebiliyorsun. Peki, bunu neden başkalarına dayatıyorsun?

İnanılmaz derecede kızgınlım, kimi zaman içimden ne geliyorsa haykırmak istiyorum. Herkes mi bu kategoride? Tabii ki hayır, çok güzel insanlar da var. İçindeki güzellik yüzlerine yansıyor, insan bakmaya doyamıyor, insana huzur veriyorlar. Aslında insanlar temiz varlıklardır ama sistem beyinlerine öyle işlemiş ki adeta nakşedilmiş, anlatılmaz bir boyut almış. Bu nedenle yaşamın en güzelini kişiliklerimize aşılmalıyız, bunun içinse müthiş bir sabır ve inanılmaz bir mücadele gerekli. Bunu ilkin içimizde yaşayarak ve sonra etrafımıza yaygınlaştırmak zorunludur.

Özlerim seni

Özlemim dağları aşar

Rüzgârla buluşur

Sürükler, aşırır beni

Cîlo'dan Çarçêla'ya

Garê'den Samûray'a

Ve Ararat'a uzanır uzadıkça

Uzaklaştıkça uzaklaşırsın

Yorulmam koşarım peşinden

Sen olabilmek için

Peki, sen kimsin?

Sevgilerimle

02.02.2009

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Dün 8 Mart'tı. Ve biliyor musun kadın arkadaşlar olarak bizim için güzel bir gündü ama genelle bunu kutlamak hiç hoşuma gitmedi.

15 Şubat öncesi taburda bir kriz oldu. Tabii biraz kaynağını benden aldı. Kadın hareketine dil uzatan bir insana “sapma yaşıyorsun” dedim ve ortalık karıştı. “Neden öyle yaptın?” diye soracaksın şimdi. Çünkü Önderliğin o kadar çözümlemesine rağmen egemenlikli zihniyeti bir türlü aşamayan bu tipler, rahatlıkla kadın üzerinde hak sahibi olduğunu

sanıyorlar. Ben buna kayıtsız kalamazdım, o kadar emeğe haksızlığı asla kabullenemem. Çünkü “namusumuz özgürlüğümüzdür” diyoruz. Namus bizim için Rêber Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğüdür. Eğer burada özgürlüğün tanımını kadında bulacağımıza dair kendimizi ikna etmemişsek, o zaman Önderliği anlamamışız demektir.

Belli bir boyutta, hatta yüksek oranda yoldaşlığı, samimiyeti, dürüstlüğü esas alıyor ve hiç bireysel kaygı duymadan herkesi eşit ele alarak yaklaşıyordum. Bunlar benim doğrularımdı ama şu an şu sonuca gittim; demek ki ne olursa olsun hiçbir erkek seninle doğru yoldaşlık yapamaz. Çünkü kendinde ısrar eden o köhnemiş zihniyeti yıllar geçse de aşamaz ve aşamayacak da. Önderliğin bir tespiti; **“En değme erkeğin bile ağzı kokuyor ve onunla yaşanılmaz.”** Ben de bu noktada kendimi belli oranda ikna etmişim ve içinde bazı kadınlar da olmak üzere onlara karşı tavrım olmalı. Bazı tabu ve sınırları sağlamlaştırmam gerekiyor ve buna pratik olarak başladım.

Kendime göre doğru bir karar aldığımı söyleyebilirim. Bundan sonra, zaten başta da öyleydi, sadece Rêber Apo, şehitler ve tabii ki sen küçüğüm. Sadece ve sadece sizlerin yoldaşlığıyla gerçeğe ulaşabilirim. Bu kıs sürecinde gerçekten güçlü katılmak istiyordum ama buna engel oldular. Aslında tam olarak öyle değil. Kendimi bir bütün pratik için hazırlıyorum. Bu nedenle kendimi çok iyi katmak ve sonsuz bir mücadeleyle pratik tecrübelerimi güçlendirerek, sonbaharda da bir eğitime giderek daha da güçlenip Kuzey'e geçmek istiyorum.

Anlatılmaz bir şey... İçim çok dolu, ağlamak istesem ağlayamam. Çünkü bugüne kadar hiçbir zorlanma karşısında ağlamadım ve ağlamayacağım. Önderliğe söz verdim.

Sevgilerimle

09.03.2009

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Yine uzun zaman oldu yazmayalı ve biliyor musun şu an çok uyum geliyor. Ve yine çok kızgınım. Yani insanlar bu kadar mı ters düşer Önderlik gerçeğine? Bürokratik, adeta diktatörlük yürüten anlayışların ciddi anlamda mahkûm edilmesi gerekiyor.

Canım kardeşim sana özeleştirimi veriyorum. Değil ki bir suç işlediğimden. Tabii ki hayır. Ama en azından istediğim düzeyde bir katılım

sağlayamadım. Başım çok ağrıyor, adeta beynimi patlatıyorum, birçok şeyi bir anda düşünmek inan ki zorlayıcıdır. Daha sonra devam ederim.

Sevgilerimle

24.03.2009

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Bugünlerde eğitimi bitirdik ve eğitim sonu platformum yapıldı. Uzun sürdü diyebilirim. Eleştiriler de gelişti. Tabii çok ağır eleştiriler de gelişti: Kendini doğal PKK'lı görüyor, kendini büyük görüyor, burjuva özellikleri var gibi. Her şeyi kabul etmedim. Özelde ise bu burjuva kavramını. Çünkü sen de biliyorsun bu kavramın ne anlama geldiğini, en azından emek olgusunu ve yoldaşlığı önemserim. İlginç eleştiriler de geldi, onları kabul etmedim ama dar ilişkiler, bireysel tavır, tutum ve mücadele tarzım eleştirildi. Bir de üslup ve yöntem, tarzla bağlantılı olarak çok sektör yani sert olduğumu söylediler. Ben de bunların farkındayım.

Bir yönüyle muhalif duruşum farklı yorumları da getirdi, bu duruşumu farklı şeylere bağladılar. Zoruma giden bir şey oldu; belki bazı bireyler hazır değildi ama onların görüşlerini dillendirenler vardı.

Özel bir eleştiri geldi. Serhat deyince benim için akan sular ve Baran deyince de dünyam duruyormuş. Bu eleştiriye bir şey diyemem çünkü öyle. Bundan önceki yazılarımda bazı şeyleri ifade etmeye çalışmışım. Birine yanlış bir şey söylediğim için, “sapma yaşıyorsun” dedim ya, tabii bu çok kullanıldı. Birçok kişi, kadın olsun erkek olsun kendilerini konuşturdular. Açıkçası zemin oldum. Bu zeminden kaynaklı kendini bilmeyen, örgütsüz, çizgi dışı bazı şahsiyetler komuta düzeyinde olmalarına rağmen kendilerini benimle izah edebildiler. Bu noktada kendimi çok sorguladım ve sorguluyorum. Kendimde bazı yetersiz yönleri kabul ediyorum. Buna karşın eğer ben bu kadar güçlü olmasaydım ya da benim yerimde bir başkası olsaydı, kim bilir belki de farklı şeyler yapardı. Benim kişiliğimde inat var. Zaten platformumda da, yaşamda da Serhat'ın koyun kişiliği değil de keçi kişiliği olduğumu söylüyorlar. İsyankâr, dik kafalı, kendine göre vb. Bazıları da başkalarına göre olmadığım için söyleniyor. Belki tam olarak örgüte göre de değilim ama iradeli olma ve örgüte göre olma çabasını veriyorum. Öyle kolay bağlanmam bireylere, asla. Mücadelede kimi zaman bireysel kaldığım yönler var ama şunu kesin söyleyebilirim; bilsem ki başım gidecek, benim için doğru her yerde doğrudur. Açıkçası kendi eksikliğimi kimseyle ifade edemem, ben

yapmışsam yapmışımdır, doğru ya da yanlış. Yaşamımda yaptığım hiçbir şey için pişman değilim ama yok eğer örgüt hizmetine girmemişse işte o zaman, farkına vardığım anda kendimi sorgularım, düzeltmeye çalışırım.

Tabii bana komik gelen bir şey oldu. Hamallığımız övgü konusu oldu, yaratıcılığımız, hatta itirazsızlığımız da. Bunların yanı sıra yoldaşlığıma zerre kadar laf gelmemesi beni çok sevindirdi. Kendime dedim ki; ben yoldaşlığımla, emeğimle kazanacağım. Her ne kadar örgüt bilincimiz, cins bilincimiz yetersiz olsa da kazanım noktalarımız var.

Bu taburda da benim için yeni eleştiriler geldi. Ne kadar doğru ya da yanlış olduğu konusunda şu an daha derin bir yoğunlaşma içindeyim. Çok üzerime gelindi ve ben de şu an kendi üzerime gidiyorum. Tabii benim iddia düzeyimle bağlıyorum bunu. Çünkü örgütün kılıcı ne kadar keskinse benim kılıcım da kendime karşı o kadar keskindir. Önderliğe, şehitlere sözüm var. Hiçbir engel beni mücadelemden bir an bile koparamaz. Yetersiz yönleri yeterli kılma çabam bu pratikte duruşuma yansıyacaktır. Dört dörtlük militan olacağım demiyorum, kendimi kandırmış olurum ama inanılmaz derecede mücadelecisi olacağım.

Daha önce yazmış mıydım bilemiyorum ama Serhat iddiam büyük. Eğer sevdiğim insanlarla, Önderlikle ve şehit düşen yoldaşlarımla yaşayacaksam ben de olmalıyım ve bizden sonraki neslin bu acıları çekmemesi için mücadele edeceğim. Şunu açıkça söylemeliyim ki; çok fazla yaşamak da anlamsızdır. Bu pratik benim için her boyutuyla çok önemli. Zilanlaşma kararlılığım her an kendini yeniliyor. Ütopik değilim ama olamayacak hiçbir şey yok, önemli olan doğru olanı yapmaktır.

Son söyleyeceğim söz:

Günü kurtarma adına yarına ihanet etmeyelim. Ve ben yarına ihanet etmeyeceğim.

Militanlık hesap vermektir, başkalarını kendi süzgecinden geçirmek değildir.

Sevgilerimle

28.03.2009

Merhaba,

Anlatılamaz bazı şeyler. Çünkü kelimeler kifayetsizdir, ancak gözlerine bakarsın Çarçêla'nın, Cîlo'nun, Samuray ve Gare'nin. Belki o zaman anlarsın ne demek istediğini.

Yaşamımda hep arayışlarım oldu, kimi zaman bu arayışlarıma belli bir süreden sonra ulaşabildim. Kimi zaman ise yanlış arayışlar peşinden koştum, farkına vardığımda ise hiç pişman olmadım ve doğrusunu bulmaya yeltendim. O küçük dünyam her geçen gün büyüdü ve halen de öyle. Yaşamı ne kadar çok sevdiğimi anlatamam. Sevdiğim kadar tamamlayıcı olamadım. Şu an ise bunun sorgulamasındayım. Ben bu yaşama ne kattım ve ne aldım? Bunu kendime sorduğumda büyük hiçlerle de karşılaştım. Kuşkusuz kendi varlığımla kendimi hissettirdim ve bu yaşamda ben de varım diyebildim. Tabii bu yeterli değil. Çok incindiğim anlar da oldu, bunları bilince ulaştırmayı ve anlamlandırmayı çok istedim. Bunları yapmaya çalışırken bu sefer kendi kendimi incittim.

Çoğu zaman şunu da düşündüm; ben, ben olabilmeliyim. Aslında ben, ben oldukça örgüt olayından o kadar koptum. Bu nedenle bu süreçte kendimi çözümlemek, bunun içinde örgütü ve kendimi doğru ele almak önemli. Yaşam bir bütün ve ben de bu yaşamın bir parçasıyım. Doğru yaşamak, beyin ve yüreğimin gücünü birleştirerek yanlışla meyil vermeden doğruyu yaşatmak zorundayım.

Sevgilerimle

FIRTINA

*Yüreğimde bir fırtına
Koptukça kopar
Ve bir kasırgaya dönüşür
Yüreğimi de alıp götürür
Ve çığlık çığlığa yankılanır sesim
Kopmak istemem bu kasırgadan
Çünkü beni sana taşırır
O an umutlanırım
Yaşamın en sancılı anıdır o an
Büyürüm hep çocuk kalmak isterken
Ama yetmez çocuk kalma isteğim
Bir volkan misali patlarım
Lavlarımla yakarım her yeri
Ama yine de yetmez
Çünkü Güneş'in yakıcılığına
Sıcaklığına ulaşamam
İnsan Güneş'e ulaşabilir mi?*

*Canavarlaşan insan gerçekliğinde
Serin bir yaz yağmuru gibi
Dizginlersin beni..
Ve senin mavi enginliğinde
Dizginlenmeyi iyi eylerim.*
Sevgilerimle
ZAGROS

Merhaba,

Sessiz isyanlarımda sakladığım çılgın ve deli gönlüme,
Bilemiyorum, herhalde şu anki karmaşık duygularımı anlıyorsun.
Çünkü aynı duyguları paylaşıyoruz. Şunu bilmeni istiyorum; gerçekten
her birinizden ayrılırken yüreğimden bir parça koptuğunu söyleyebilirim.
Gerçekten sevdiklerimle vedalaşmak dünyanın en kötü şeyi olsa gerek.
Önce Hêvî, sonra Diren, sonra Tekoşin ve ardından sen. Kısacası
bir tek ben kalıyorum. Yani yalnız. Artık ayrılıklara tahammülümün kalmadığını görüyorum ve aslında bu kadarını hak etmiyoruz.

Dedim ya şu an düzenlemem olduğunu öğrendim. Zannedersem eğitim içindir. Hangi eğitime gideceğimi de bilmiyorum. Tek bildiğim başım çok ağrıyor ve bunun nedeni ise beklemediğim bir düzenleme. Böylesi bir süreçte olması ve Tekoşin'in durumu bende çok büyük bir etki yarattı. Ona olan bağlılığım sanıyorum ki herkes tarafından biliniyor. Gerçekten ona bir şey olsaydı...

İşte böyle yoldaş, bu yıl ayrılık, ayrılık ve yine ayrılık. Keşke yeter diyebilseydim yüreğimin derin mavisine.

Sevgilerimle

09.12.2009

Geliyê Zap/Zagros'ta son gün

*Git rüzgâr dostuma
Onu çok sevdiğimi söyle
Eğer mutluyorsa
Usulca yanıma gel
Eğer umutsuzsa
Dostunun yanında olduğunu
Fısılda kulağına*

Unutmasın

Yüreğim her zaman

Onunla...

Şehit Botan Erdal

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Şaşırtıcı ve çok gizemli, bir o kadar da çekici bu yaşamdan bir kez daha merhaba.

Şimdi Mahsum Korkmaz Akademisi'ndeyim. Çok fazla gönüllü gelmesem de bir eğitim ve sonra Kuzey benim için gerekli. Son notunda sorduğun gibi Kuzey'e daha gidemedim ama hazırım. Sadece örgütün talimatını bekliyorum. Ama içimdeki hisler baharda uzun bir yolculuğun beni beklediğini söylüyor. Ve iddialıyım, 2010 yılı kesindir.

Neyse baharda bu konuyu tartışırız. Şu an neler hissettiğimi söylemek istiyorum. Sanki içimde bir kuş kafeslenmiş gibi her kanat çırpışında o dar kafesten geri dönüyor. Sonuç hüsrana, onu özgür bırakmak istiyorum. Belki onu özgür bıraktığımda ben de özgür kalacağım. Belki de zamanı daha gelmemiştir. O anı bekleme süreci bende çok sancılı yaşıyor. Özgürlük bana göre sıra ile buluşmaktır. Onu yalnız bıraktım ve onu çok özleyorum. PKK bitip tükenmeyen bir sevdadır. Bu sevdaya düşüm düşeli içimdeki yangın bir volkana dönüştü ve hiç küllenmeyecek. Alevler yükseldikçe yükselecek. Mahkûmuz aşkla, sevdıyla, yanarak bu alevleri yükseltmeye... Kilometrelerce uzaklıktaki özlem yoldaşıdır.

“Bizim felsefemiz bir atın gözlerindeki anlamı sezmekten tutalım bir kuşun sesindeki anlamı çözmeye kadar yaşamı bir bütün olarak algılar. Yaşlı bilgeye saygıdan başlayıp bir ceylan kadar ürkek bir genç kızın gözlerindeki arayışa yanıt olmaya kadar anlam yüklüdür.” (Rêber Apo)

Sevgilerimle

09.12.2009

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Yüreğimden kopan birçok isyan ve volkanın tarifinin yapılması imkânsızken anlamaya çalışıyorum bu koca dünyayı. Bilmem anlatabiliyorum muym anlatmak istediklerimi? Aslında ben beni anlatamıyorum. Anlatmak istediğim ben oldukça farklı. Sadece isyan, volkan ya da farklı bir şey demek yetmiyor. Yaşadığım Kuzey hayali sınırsızlığında hep seni

düşünüyorum. Düşündüğüm her an ise yaşama katılımımı güçlendiriyorum. Tabii yeterli değil çünkü PKK emek hareketidir. Ve senin de dediğin gibi PKK'de emeksiz yaşanılmaz. Özelde bu pratik süreçte katılımın neyse bağlılığın da odur.

Önderliğe bağlılık, şehitlere, yaşama bağlılık doğru bir katılımdır. Her ne kadar Gelî'ye gidemeyişim beni etkilese de yine de katılım benim için ön koşuldur.

Sevgilerimle

06.13.2009

Çok sevdiğim yoldaşım Tekoşin'e,

Yoldaşlık tarifi mümkün olmayan bir şey ve bunu sen benden daha iyi biliyorsun. Yoldaşlığıma biçtiğim değer hiçbir şeyle ölçülemez. Ve kimi zaman yoldaşlığıma olan bağlılığım duygusal anlamda beni zorluyor. Biliyorsun sen yaralandıktan sonra eğitime çağırıldım. Şu an eğitimdeyim ve Önderliğin savunmalarını işliyoruz. Bu savunmada hakikat ve ahlak konusunda çok yoğunlaştığımı ve kendimi sorguladığımı açıkça söyleyebilirim. Hakikat ve ahlak nedir? Beni benden daha iyi tanıdığın için bazı şeyleri yazıya dökmeye gerek yok ama yazdıklarımı da umarım doğru anlarsın.

Toplumsal gerçeklikte hakikatin hemen yanında sorgulanması gereken şey ahlaktır. Ahlak toplumu toplum yapandır. Yaşanan ahlaksızlıklar karşısında ne kadar zorlandığımı anlatamam. İnsanların, insanlar üstünde, insanların toplumlar, kültür vb. birçok nokta üzerinde hâkim olma istemi beni çok zorlasa da yaşamın içindeki ikilemlere anlam vermek de zor değil.

İnsanların düşürülmesi bir yana, birbirini düşürme, ahlaksızlığa çekme, dibe indirme çıplak bir şekilde yaşanıyor. Yani düşürülmüş insanlar, toplumlar neyi ifade edebilir ki? Sadece ve sadece ahlaksız bir yaşamdan başka bir şey değil.

Hakikat ise bu ahlaksızlığı aşmak ve doğru yaşanılması gereken ahlaklı yaşamın ta kendisidir. Hakikat gerçekse, gerçeği özgürlük diye tanımlarsak ve biz de özgürlüğün savaşçılarıysak o zaman aşka ulaşabiliriz. Yani "Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamdır." Burada Önderliği acaba ne kadar doğru anlamışız? Burada biz, biz olabiliyor muyuz? Vicdanen kendimi toplumda yaşanan hakikatsizlik ve ahlaksızlık karşısında rahatsız hissediyorum. Ama Önderliğe, şehitlere, yoldaşlığa, emeğe ve yaşa-

mımdaki en değerli kişiler olan Baran ve sen de içinde bulunmak üzere yoldaşlarıma layık olarak vicdanımı biraz rahatlatabilirim. Bu eğitimle daha da güçlenerek, savunmalar karşısında daha da derin sorgulamalarla katılım gösterip çok sevdiğim yoldaşım Sıla'yla buluşma umudumu çok fazla uzatmayacağım. Sana söylemek ya da eleştirmek istediğim çok şey vardı ama olmadı. Hatırlarsan seninle tartışmak istediğimi söylemiştim ama o an hazır değildim. Şimdi ise doğru çözümlmeye çalışıyorum ve hakikate doğru gitme mücadelemi hiçbir şeye haksızlık etmeden sürdüreceğim. Umarım bu noktada sen de buna katılıyorsundur. Adını ne koymam gerektiğini sen yaralanmadan önceki akşam söylemiştim. Doğru yaşamak, yarına ihanet etmeden.

Artık bazı şeyler beni çok zorluyor. Önderliğimizin esareti, yaşanan şahadetler, zulümler, bunları duymaya, görmeye bir saniye bile tahammülüm yok. Yapmam gereken bu düşman gerçekliği karşısında savaşmak, savaşmak ve savaşmaktır. Yoldaşlığımızın en sade, en temiz duygularıyla sana olan sevgimi ve özlemimi yineliyorum. Öyle umuyorum ki seni bir daha görebilirim ve o zaman hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Sen iyileşmiş olacaksın. Zaten o gün sana gitme demeyi çok istedim ama neden diyemediğimi sen biliyorsun. Ve yaralandığını duyduğumda bir anda Baran geldi aklıma. Bu tür şeyleri kaldırmaya gücüm kalmadı ve benden önce sana bir şey olmasına hiç dayanamam.

Güzel yoldaşım seni maviye olan özlemimle bırakıyorum.

Bir yazımın başlığını yazacağım. “Şirin maskeli isyanlarımın sessizliğinde.”

İlkeli yaşamın sınırsızlığında yoldaşlık.

“Yanlış hayat doğru yaşanmaz.”

Sevgilerimle

Bir ışıık, bir sevgi

Bir yaşam isteği oluştu içimde

Yani güzel olanın huzmesi

İntikam isteğidir

Ayakta tutan ve oluşturan

Yaşamımda kendimden

İntikam almaktır.

Şehit İntikam Malazgirt

Şahadet tarihi: 01.05.2007

Selam Olsun

*Selam olsun dostça yaşayıp
Dostluğa ulaşanlara
Biz yoldaşlığa ölesiye sevdalandık
Sevdamızı dağlara yazdık
Ve haykırdık
Duyan duymayanlara
Gören görmeyenlere
Anlatsın diye...
Selam olsun
Gömülüp de kalbimizde yaşayanlara
Unutmayacağız
Birer intikam mermisi olup
Patlayana dek.*

Ezda ARARAT

Serhat'ın asi delikanlısı,

Yüksek dağların doruklarında bir yoldaş; İNTİKAM. Adı gibi bir yiğit, coşkulu ve asi... Dizginlenemeyecek kadar fırtına kesilirdi. Ama şimdi yok. Baharın rüzgârına kapılıp gitti o da, bir daha dönmek üzere...

Yüreği fırtına yoldaşım, seni anlatmak istediğimde hep dağların doruklarını düşünürüm. Tıpkı Ararat gibi, Cîlo, Sıpan ve Çarçêla gibi. Onlar kadar buz tutsa da bedenimiz ama yüreğimiz Tendürek volkanı gibi, içinde sürekli kaynar, patlamaya an kala kaparız gözlerimizi. Çok derinlere dalarız, bir anda kendimizi mavinin sınırsızlığında buluruz. Nerede olduğumuza dair bir şaşkınlık yok. Çünkü biliyoruz bu yol, doğrudan yine yoldaşlarla buluşma yoludur.

Serhat'ın asi delikanlısı, yoldaşların en değerlisi, seninle yaşamak tıpkı Serhat'ın sert rüzgârlarıyla yaşamak gibi bir şeydir. Hani bu rüzgârdan ellerin, yüzün ve dudakların çatlar. İşte her şeyiyle bu yoldaşlığın en güzelidir.

Sevgilerimle

Sessizliğe Bakarken

*Sessizliğe bakarım dinlerken suskunluğu
Kendimle baş başayım ya, yalnızlıktan.
Döner kendime bakarım, kendimi dinlerim*

Suskunlukta binlerce ses duyarım
Yalnızlıkta da onlarca canlı görürüm
Kendimden de dinlerim
On binlerce yoğun duyguyu
Bir kuru ağaç ilişir gözüme
İlkbaharda yaprak açmaya an kala
Sessizlikten istifade eden
Gönlünce öten bir kuş sesi duyarım
Ve hiç engel tanımadan akıp giden
Suyun şırıltısını duyarım
Yani ben kendimden büyük bir kayadan
Bakarım, kendimden büyük bir dağdan
Daha da durup dinlerim
Tabiatın içindeki sessizlikteki ses
Dikkatimi çeker
Yosun tutmuş kaya parçasına konan kuş
Ve o benim ısıklık sesimi dinler
Ben de onun beni duygulandıran ötüşünü
Bütün bunlara bir ben bakarım
Bir de halkımın çocukları
Yani gerillalar bakar, yani hevaller
En sonunda armağan edeyim diyorum
Tam da önümdeki kayada açmış sarı gülü
Ve sizlere feda olsun
Can yoldaşlarım bütün güller
Zaten kapıları sizlere açmış namuslu yürekler
Ey dağlar, sizler kadar ihtişamlı
Ve
Görkemli olmayabilirim ama
Benim de sizler kadar başım dumanlı
Bir toprağa gömülüp de ölmeyenleri
Özlerim
Bir de sessizce toprağa gömülenleri
Şehit İntikam MALAZGİRT

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Şu an eğitimde olduğumu biliyorsun. Çok doğru olmasa da baharın beklentisindeyim ve bunu Kuzey'e gitme heyecanı olarak görüyorum. Ama ilginçtir, o kadar sabırsızca bekliyorum ki bu baharı, 4 aylık eğitim süresi nasıl geçecek onun düşüncesindeyim.

Bir dolun dibindeyim, hem de en dibinde eğitimdeyiz. Ve savunma eğitimleri ağırlıkta. Kapitalist Modernite, Özgürlük Sosyolojisi ve Demokratik Uygarlık Manifestosu kitaplarını işliyoruz. İyi ki bu eğitimi görüyoruz yoksa bu dolda boğulurdum ama Önderliğin görüşleriyle ufku genişliyor. Kimi zaman bu dol yerine kendimi Samuray'ın, Ararat'ın zirvesinde hissediyorum. Zagros'larda Cîlo'nun soğuk rüzgârları alıp götürür beni. Bu rüzgârlara direnmek için gerilla olmak gerekiyor.

Evet, sevgili yoldaşım, biraz canım sıkkın. Anlatacak çok şey var ama anlatacak kimse yok diyorum, ama yok işte. Sana anlatmak ve tartışmak istediğim çok şey var. Aslında düşünüyorum da acaba anlatsam sen de anlar mısın? Örgütle ilgili ya da örgütle benim aramda bir şey değil. Bi-reysel bir şeydir. Bir notunda yazmıştın duygusal değil, biraz da taş yürekli olmam gerektiğini. İşte söylediğin gibi olamıyorum ve bir kez daha anladım ki ben çok duygusalım. Bir tek sana karşı değil, bağlandığım arkadaşlar için de öyle. Tekoşin'in son durumu beni çok etkiledi, zannedsem en yakın akrabası bile benim gibi etkilenemez.

Her şey, herkes bana o kadar acayip geliyor ki, bu acayıplığı dillendirecek sözcükler bulamıyorum. Bu muammayı çözmeye çalışıyorum. Bu benden de, ortamdan da kaynaklı, neyse derin bir nefes çekerek yani bir ahh... ile kapatıyorum. Şevbaş.

Sevgilerimle

MAVİ SEVDA

*Masmavi bir sevdadır yaşanan
Yüreğimizde, beynimizde
Zaman mekân dinlemez
Coşar deli gönül sevdanla
Özgürlüğe an kala şahlanır
Zincirleyemezsin sevdadır bu
Ülkemin çocukları gibi şımarık
Ülkemin gerillaları gibi fırtına
Ülkemin anaları gibi acı çeker*

*Dinmez gözyaşları
Fırat'a, Dicle'ye, Munzur'a, Murat'a
Dökülür bu sevdâ
Ve... Ararat, Cilo ve Samuray kadar
Asidir, hırçındır, isyan doludur
Yaşanan mavi sevdamız
Mavi gözlü, gamzeli çocuktur o
Ezda ARARAT*

Merhaba kocaman yürekli Firaz yoldaş,

Sen de katıldın şehitler kervanına, hem de o kocaman yüreğinle... Seni kimse anlatmıyor, ne dost ne de düşman. Seninki tam bir gerilla serüveni. Düşmanın içinde bin bir türlü korkuydun, tıpkı şehit Kawa gibi. Anlatılmaz bir gerilla nasıl anlatılmaya çalışılabilir ki?

Bugünlerde inanılmaz bir vahşetin kendini çok çıplak bir şekilde yattığını görüyoruz. Önderliğimiz esaret altında, mazlum Kürt halkı kırımın eşiğinde, iradesi yok ediliyor ve bu halkın şehit düşmüş gerillaları yerlerde sürüklendiriliyor. Anlayacağın bu dayanılmaz şeyler karşısında, adını bile koyamadığım faşist, katil, kan emici yaratıklar yani TC devleti bunları yaparken öfkemin, intikam duygularımın gün geçtikçe ne kadar büyüdüğünü anlatamam. Bunun karşısında hareket olarak temkinli ve kontrollü yaklaşmaya çalışıyoruz. Ama yürek bu, bu acılara nasıl dayanabilir ki? Bunlar karşısında ancak intikam yeminleri yenilenir ve ancak cevap olmanın koşulları geliştirilir. Şu an yüreğimde ki isyanların beynime hâkim olmaması için çabalıyorum. Çünkü beynimin sağlıklı işlemesi ve mantıklı davranması şart, yoksa bu düşmanı alt edemeyiz. Öylesine rezil bir sistem karşısında savaşıyoruz ki, bu sistem en aşağılık, en kepa-ze ve daha birçok iğrenç şeylerle ifade edilmeyi hak ediyor. Ama hesap sorulacak an yakındır. Kan gölüne dönüşen Kürdistan topraklarını onlardan temizlemeden ne Kürt halkı ne de Türk halkı insanlığın hak ettiği insanca yaşama koşullarına ulaşamayacak.

İşte bu nedenlerle intikam, intikam ve intikam diyorum. Bu intikam Kürt ve diğer tüm halkların intikamı olacak. Bütün insanlık kan deryasına boğulmak istenmiyorsa, o zaman **“özgürlük”** yani **“Rêber Apo”** diyebil-meli. Tek çözüm!

GERİLLA

Yurdunda mültecileşmiş bir halkın umudu gerilla
Sığmaz yüreğin betonlaşmış metropollere
Sığmaz çünkü isyanın da burada başlar
Ve... şahlanırsın sömürüye karşı
Kimi zaman Zilan gibi
Kimi zaman Sema gibi
Adın isyandır, isyan ise sen
Sen ise dağlarda
Dağlarda nefes alırsın ancak
Aldığın her nefes ise
Önderliğin ve ülken içindir
Yüreğindeki cesaret
Düşmanını azdıracak kadar etkili, ürkütücüdür.
Sığmaz kabına parçalar
Umut doludur, yaşam doludur gerilla
Gerilla cesarettir, gerilla duygudur.
Alır götürür seni dağların doruklarına
Anlatır, hissettirir
Rêber Apo'ya, şehide ve ülkesine bağlılığını
Ve anlattıkça erişilmezdir
Sevdasıyla yaşar
Sevdası dağlarıdır
Mor dağlarda bir ezgidir
Eteğinde, sarı başak tarlasında
Tüten buğday kokusudur
Buram buramdır
Ve... daha cesaretlenir, kinlenir
Yürür, yelken açar
Sınırsız mavide özgürlüğe doğru
Onun için, umut yarına
Özgürlüğü adamaktır
Ve gerilla fedaidir
Rêber Apo'ya adanmışlıktır
Umut zaferle taçlandıkça
Özgürleşebiliriz
Ezda Ararat

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Önderliksiz yeni bir yıl hiçbir anlam taşıyor. Önderliğin 11 yıllık esaretine rağmen, yeni bir yıla yeni bir şeymiş gibi bakmak vicdanen beni zorluyor.

Geçen yıl verdiğim sözleri tutmaya çalıştım, 2010 yılının ise hedeflerime başarıyla ulaşacağım yıl olacağına inanıyorum. Yani eğitimden sonra mutlaka Kuzey'e gideceğime inanıyorum.

Sevgili kardeşim yeni yılda, özgürlüğe olan inancımınla yeni yılını kutluyorum.

Sevgilerimle

01.01.2010

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Evet sevgili yoldaş, eğitime geleli bir ayı geçti. Şu an iyi gidiyor. Bundan sonra daha iyi geçmesi temennisindeyim. Tabii savunmalar ağır geliyor, anlamaya çalışıyorum. Katılım noktasında eksiklikler var ama en doğru şekilde katılmak, anlamak ve uygulamak istiyorum. Kimi engeller olsa da aldırmamaya ya da bazı noktaları doğru ele almaya çalışıyorum. Ahlaki politik toplumun bir bireyi olmak öyle kolay değil. Sadece dillendirmek yetmiyor, önemli olan bunun pratikçisi olmaktır.

Dedim ya sevgili yoldaş, bilinçli bir militan olmak temel hedeflerimdendir. Yoluma da birçok engel çıkacak biliyorum ama bunu sen de iyi biliyorsun. Küçük bir eksiklik içine düşmemek için büyük mücadele içindeyim.

Alışmamışım kapalı mekânlara, yüreğim daralıyor, nefes alamıyorum ve biyolojik anlamda da beni zorluyor. Anlayacağın insanlar, zaman, mekân ve birbirimizi ilginç bir labirentin içine çekiyoruz. Ben kendi rolümü biliyorum ama bu etkenlerin rolünü her ne kadar anladım desem de büyük bir muamma içindeyim. Sence tarih sahnesi bizi sahnesinde misafir edecek mi? Bu sahnede iyi bir mücadeleci, militan, savaşçı, ahlaklı bir toplum bireyi olmak istiyorum. Tarih bunları gerçekleştirmesem beni lanetler ve ben bunu içime sindiremem. Bu eğitimde konu olarak AHLAK çokça beni yoğunlaştıran ve yaşamımı bir kez daha gözden geçirmeme neden olan bir konu oldu. Yaşadığım her an ahlaklı olmazsa toplumda şu an yaşayan herhangi bir bireyden farkım kalmaz. Kendimi

vicdanen ve diğer boyutlarıyla sorgulamaya almışım. Yaptığım iyi ya da kötü ne varsa bu eğitimle beraber sıkı bir elekten geçireceğim.

“Gerçek aşk evrenin oluşum dilinden duyulan heyecandır.” Rêber

Apo

Sevgilerimle

09.01.2010

Yüreğimdeki mavi özleme,

Yaşam her şeye rağmen çok güzel değil mi yoldaş?

Bir ara sana mavi renginden ve maviye olan hayranlığımdan bahsetmiştim, umarım hatırlıyoursundur. Ve ben çok kötü bir sahnenin tam ortasında sana maviyle dolu bir yazı yazdım. Yıl 2009. Ve benim için çok acı bir yıldır.

Tarih, perdelerini bir, iki... diye açar ve mutlaka kendiliğinden oluşan senaryolar vardır. Kimi zaman sen bu senaryoyu, oyuncularını ya da zaman ve mekânı değiştirmek istersin. Ama ne hazindir ki, bunu her zaman yapamazsın. Çünkü sen hem oyuncu hem senarist, en önemlisi de seyircisin. Yani kendin çalıp, kendin oynayıp, kendin söylüyorsun. Ne kadar zor değil mi? Bence de çok zor. Ben iyi bir oyuncu mu yoksa seyirci mi olurum? Sence ben hangisi olabilirdim? Aslında ne oyunculuğu ne de seyirci olmayı beceriyoruz. Tarihte bir sahnede yer almak istiyorsan o zaman kendi rolünü kendin belirleyebilmelisin. İşte o zaman ne yaptığına anlam verirsin.

Güzel, özgür, iyi ve Önderlikle olacak yaşamı düşünüyorum ve çok sevdiğim yoldaşlarımla... Ne güzel olurdu değil mi? Onları görememek beni üzmüyor çünkü biliyorum bu yaşam uğruna benim olmayışım bile anlam yüklüdür, kutsaldır.

Bundan önce sana yazdığım yazıda ahlaktan bahsetmiştim. İnsanlar ahlaklarıyla yaşadıkça insan olmayı başarırlar, ahlak bir insan için her şey demektir. Kendimi sorguluyorum, hatta yargılıyorum insan ancak böyle kendini tanıyabilir. Bu eğitimle Önderliği anlama ve kendimi çözümleme noktası benim için hayati önem taşıyor. İlkeli yaşamın sınırsızlığında yoldaşlık.

Mavinin içinden sevgi dolu

Bir kelebek sürüsü

Gönderiyorum sana

*Al onları incitmeden
Kanatlarında onlar kadar narin
Sevgimi özlemimi gönderdim.*

**Sevgilerimle
21.01.2010**

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Bütün güzellikler içinden en güzeli olan PKK'den başka bir güzellik olabilir mi? Tabii ki hayır. Biliyor musun sevgili kardeşim iyi ki PKK'ye seninle birlikte katılmışız. Bu kutsal mücadelede aynı kandan, aynı candan bir yoldaşımın olması inan ki bana inanılmaz derecede huzur, mutluluk, güven ve sabır veriyor. Olanca gücümle sizlere layık olmaya çalışıyorum. Bazen düşünüyorum da manevi değerlerimiz olmasaydı acaba nasıl yaşardık? Herhalde yaşayamazdık.

Annem hep şöyle söylerdi: "Seni sana emanet ediyorum, çünkü senden başkası ne seni koruyabilir ne de seni senden iyi anlayabilir." Bu sözünü bir süredir unutmuştum ama bu son dönemlerde anladım ki gerçekten de bu yaşamın kuralı böyledir. Herkes demeyelim de, kimi insanlar hep menfaat çerçevesinde yaklaşırlar. Sence de öyle değil mi? Kim bilir? Belki de öyle değildir. Bu nokta da yoğunlaşıyorum. Dedim ya kimi zaman inanmak istemediğim şeylerle karşılaştığımdandır herhalde.

Sana "küçük Mistê" dememe kızılıyorsun ama benim çok hoşuma gidiyor. Küçük kardeşim Mistê, seni çok özledim. Koskoca iki yıl geçti seni görmeyeli. O kadar özlemişim, anlatacağım o kadar şey var ki... Var diyorum da seni görünce de hiçbir şey aklıma gelmiyor. Hatırlıyor musun seninle geç saatlere kadar eve gelmeyişimizi ve daha sonra ailenin bize nasıl kızdığını? Hatırlarsan bir kere bisikletine binmiştim ve bozulmuştu. Biliyor musun nasıl katıldığımızı yazacağım. Anlayacağın burnumda tütüyorsun. Özlemim o kadar güzel ki, çok tatlı bir acı gibi. İlginç bir bağıklık bizimkisi. Bunu kimi zaman kendime de sorarım. Sende de böyle mi? Karşılaştığımızda cevabını belki alırım, tabii karşılaşırsak.

Küçük, şirin yoldaşım ve kardeşim zaten yazdığım bu bütün yazıları sana yazıyorum. Karar verdim, eğitimden sonra Kuzey'e gideceğim ya, o zaman bu günlüğümü aileye göndereceğim.

Sevgilerimle

Samuray'da çılgılıklar yükselir, 'heval' diye

Hakkâri'nin en yükseğinden kanlar akar. Canlar pusuda, eller tetikte. Yıkılır düşman sürü halinde can yoldaşlarımın üzerine. Mermiler yağmur gibi. Dilgêş çağırır Kemal'i... "Heval, git bekleme" diye. Kemal bırakmaz Dilgêş'i. Bırakmaz, çünkü Dilgêş Samuray dağına aittir.

Ve ardından Samuray'ın yıldız gözlü delikanlısı uzatır elini çocukluk yoldaşı Dilgêş'e. Cesurdur, asidir, dağların isyancısıdır. Kemal anlatırdı uğruna baş koyduğu asi Zagros dağlarını. Yıkılsın kahrolası düşman, nasıl kıyar senin gibi can yoldaşa! Kemal anlatılamayan bir PKK militanı, yoldaş gibi yoldaştı Kemal.

Hedar masumiyetin simgesidir. Tıpkı bir melek gibi... Kadınca yüreğiyle sımsıcak bakardı yaşama, gözlerine baktığımda her defasında bunu hissederdim. Ona ille de bir tanım koymak gerekirse; "Zagros dağlarının tanrıçasıydı" demeli. Güzel yüreğiyle Dilgêş'i, Kemal'i yalnız bırakmadı. Acımasız, vahşi düşman yaktı onların bedenlerini... Ve kafalarını taşlara vurarak şehit düşürdü can yoldaşlarımı. Dayanır mı yürek buna?

Cesur, fedakâr, asi... Aslında Mazlum'umu anlatacak hiçbir tanım yok. Çünkü Mazlum heybeti ve yoldaşça duruşuyla insana güven veriyordu. Savaştı Acem yoldaşım, ta ki son mermisine kadar. Bırakmadı yoldaşlarını... Bedeninden kan sızarken korkusuzca düşmanın içine vurdu kendini sevdasıyla can yoldaşım Acem!

Cûdî yoldaş tıpkı Faraşin'in rengârenk çiçekleri gibi heyecan, coşku, yaşam doluydu. Ona ne demeli ki... Söylenecek söz yok... Kıydılar o genç bedenine. Hala inanamadık sana kıydıklarına, inanmayacağız da intikamını alana dek.

Dilgêş, Kemal, Hedar, Mazlum ve Cûdî'den sonra dayanır mı yürek bu acıya? Dayanmayan yüreklerin adı; Sila, Çekdar, Abbas oldu.

Can yoldaş Çekdar, korkusuz intikamdı, yürüdü gözünü kırpmadan yoldaşları için. Yüreği deli bir tay gibi, bırakmadı yoldaşlarını, bırakmadı "intikam" diye yürüdü düşmanın üzerine ve kahramanca katıldı bu kervana.

Daha yeni 18'ine girmiş genç yoldaşım Abbas, o daha bir çocuk yüreği, kendisi çocuk... Çok bağlı, çok cesur. Bir intikam mermisi misali fırladı yerinden ve o da katıldı bu kervana.

Evet, bir ceylanı andıran SILA CAN yoldaşım... O da sevdasıyla özgürlüğe koştu. Bırakmadı ve bırakamazdı Dilgêş'i, Kemal'i, Hedar'ı, Maz-

lum'u, Cudi'yi, Çektar'ı ve Abbas'ı... Bırakmadı da, çünkü yüreği onlar-
laydı, sevdalıydı yoldaşlığa ve dağlara. Bir uçurum çiçeği gibiydi adeta.
Taçlandı SILA bir tanrıça gibi... Yüreklerle taht kurardı sıcak yüreği, se-
vimli yüzüyle. Anlatılmaz SILA CAN yoldaşım. Her yoldaş gibi SILA da
katıldı bu kervana, yalnız bırakmadı yoldaşlarını.

Yazılsa kitap, anlatılsa efsane... Onlar gerçeğin ta kendisi. Yaşadığımız
her an manevi değerlerimiz, şehitlerimizin anısına, intikamları için ve
yoldaşlıklarına layık olabilmek adınadır.

Zagroslarda 8 can yine toprağı kanlarıyla suladılar. Samuray dağın-
dan kan akar durmadan. Gidenlerin ardından ağlamak yetmez, “ne ye-
ter ki?” diye sorarsak: İntikam, intikam ve intikam... Beyin, can ve yürek-
le...

Nice yürekli genç kızlar, genç delikanlılar can verdi bu yolda. Son söz-
leri “Yaşasın Önder Apo”, “yaşasın halkım, ülkem” oldu. Ve bize kalansa
onların bizlere bıraktıkları mücadelemizdir.

Dilgêş'in yaşam sevinci, Kemal'in parlayan gözlerinde militanlık, He-
dar'ın yoldaşlığı, masumiyeti, Mazlum'un cesareti, yaşama sevdası, Ab-
bas ve Cudi'nin genç yüreklerinin heyecanı, Çekdar'ın intikam hırısı, Sı-
la'nın yaşam sevdası, yoldaşlığa bağlılığı...

Bu yoldaşlar yaşamlarıyla yaşama anlam katmasını bildiler. Her biri
bir abide, onlara imrenmemek mümkün değil.

**“Büyük amaçlar uğruna ölüm her zaman kutsaldır.” Rêber Apo
Sevgilerimle**

2009 Geliyê Zap şehitleri Anısına...

Yarınlara sözümüz var

Buluşacağız diye

Belki hiç görüşemeyeceğiz

Ama buluşacağımıza olan inancımızla

Yaşayacağız

Tekrardan Zagroslarda

Buluşma umudumuzla

Yaşamak can yoldaşlarla

Yaşamak.

Ezda Ararat

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Yaşamın en güzel anından ve görkemlisinden merhaba. Bugünlerde insanların yaklaşımı noktasında çok zorlanıyorum. Neden mi? Çünkü Önderlik gibi insan yok. Bir komutan nasıl olmalı ve yöntemi ne olmalı diye hep sorarım. Verdiğim cevap şudur; bir komutan çok yönlü yani oluşturuca olmalıdır. En önemlisi de sevgi çağlayana olabilmelidir. Dürüst, samimi ve örgütsel olmalı ve daha sayabileceğimiz birçok özellik... Bunlar olmadı mı kendine komutanım diyenler büyük yanılgı yaşamaktadır. Özelde ise bir kadın kendi bakış açısını yani kadınca bakış açısını katabilmelidir yaşama. Eğer böyle olmazsa yapmasın daha iyidir.

Bir de anlamadığım bir şey var; neden birbirimizi bu kadar zorluyoruz? O kadar konuşuyoruz ki! Ama pratik sıfır! Yani üretmiyorsan bari sus! Susmayı da bilmezler. Doğallıktan uzak yani hakikatten uzak, insana karşı emeksiz... Ne diyebilirsin ki böyle insanlara? Kendisini yaşatmaktan başka bir şey düşünmezler.

Evet, sevgili kardeşim Baran, anlayacağın ben böyle bir komutan ve yoldaş olmak istemiyorum. Ve öyle olduğumu hissettiğimde asla bu işi yapmayacağım. Eğer yaparsam en ilkesiz insan olduğum anlamına gelir. Liberal, dogmatik, şekilsel, özden uzak insanlarla alıp vermek bile istemiyorum. Hatta emeksiz, ne istediğini bilmeyen ve kendini üstün gören yaklaşımlardan kaynaklı çok zorlanıyorum. Anlayacağın çok büyük bir sorgulama ve bir savaş içindeyim. Bu savunmalar karşısında kendimi ele alıyorum. Her şey ağır geliyor, anlam gücüne varmak istiyorum. Ve yaşama daha anlamlı bakarsam yaşam daha büyük anlamlar ifade edecek, bunun farkındayım. Anlamın ve hissin en yoğun halini birlikte yaşamak herkesin yapabileceği bir şey değil ve ben buna ulaşmak istiyorum. Hakikat uzak değil, hakikate ulaşmaktır doğru anlamak. Bütün geriliklerimi aşarak ancak ulaşabilirim.

Yaşadığımız her an tarihe mal oluyor. Biz de bu tarihte böylece yer alıyoruz. Altın harflerle mi yoksa lanetlenerek mi? Seçim bireye kalmış ama hedef hep altın harflerle yazılmak olmalıdır. Bir gün öldüğümüzde arkamızdan düşmanlarımız bile ağlayabilmeli.

“Çıplak eller ve yüreklerle kalıcı ve güçlü kavgalar sürdürülemez.”
(Rêber Apo)

Sevgilerimle

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

İnanılmaz bir yoğunluğun içinden 20 gün sonra merhaba. Gerçekten çok vakit bulamıyorum yazmak için, hem de yazılması gereken çok şey varken.

Bugünlerde parti tarihi dersi ve yanaşık düzen eğitimleri görüyoruz. Anlayacağın dört savunma bitirdik ve eğitimin çoğu geride kaldı. Gerçekten eğitim çok ağır, altından kalkmak için çok şey gerekiyor. Önderliğe ve hakikate ulaşmak için elimden geleni yapacağım. Varolan değerlere sahip çıkacağım.

Bugün iki hayal kurdum biri iyi, diğeri ise kötü. İlkini iyi olanı anlatmak istiyorum. Devrenin bittiğini, diplomalarımızı aldığımızı ve Heval Abbas'ın bize toplantı yaparak düzenlemelerimizi okuduğunu hayal ettim. Heval Abbas, Dersim'e ya da Kuzey'in herhangi bir yerine düzenlemem olduğunu söylüyor. Ve ben sevinçten şu an bile düşününce ne yapacağıma karar veremiyorum.

Diğeri ise kötü hatta kâbus diyeceğim, bir an bile düşünmek istemezken yine de aklıma gelen Güney'de kalma ihtimali. Ve ben çok kararlıyım, gitmezsem farklı yollara başvurabilirim gidebilmek için. Kıyamet kopacak bu eğitimde, eğer gitmezsem işte o zaman...

İçimde bir hüznün, anlatılamayan... Fırtınalar kopar apansız ve haykırıyorum. Hayır, ellerim kalem tutmuyor. Ne yazacağımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey var, içimde kopan sessiz fırtınaların isyanındayım, isyandayım. Tıpkı Ararat gibi.

Sevgilerimle

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Bir Newroz'u daha geride bıraktık. Hem de barış ve özgürlük şiarımızla ve o kadar güzel istemler ki bunlar, gerçekten insanda inanılmaz bir heyecan yaratıyor.

Heval Mazlum'la yeniden dirilen Rewşen, Ronahîlerle devam edip Ararat'ın hırçın, asi ve isyankâr kızı Sema YÜCE ile yaşam manifestosuna dönüşen Newroz. 2011 yılında Önderliğin özgürlük Newroz'u olacağına olan inancım ile yine şehitlerin takipçisi olma sözümle Önderliğe, halkımıza ve gerilla ya "Pîroz be." Gerillada geçirdiğim beşinci Newroz'um bu. Anamlı yaşamın adı Newroz. Yaşayabilmek için Newroz. Unutmamak için Newroz. Baharla birlikte içimize dolan sevinçler, umarım büyük

mücadelemiz çizgisinde ısrarlı ve inançlı olmak, özgürlük=yaşam için NEWROZ.

Özgür yaşayabilmek Mazlum'la başlayan, nice yiğitlerle buluşan ve Sema'da büyüyen NEWROZ ateşini Kawa gibi hissedebilmektir. Sema gibi ama hissederek eyleme dönüşmektir NEWROZ. Yüreğindeki bitmek bilmeyen umut ışığıdır, yaşama kıvılcım olur. Özgürlük uğruna verilecek her bedel kutsaldır.

Ararat'ın asi delikanlısı, sevgili kardeşim, içimdeki en güzel duygu ve düşüncelerle 2010 NEWROZ'unu kutluyorum. Ararat'ın kızgın yelleriyle sana en güzel, en temiz, özlem dolu, sevgi dolu ve kelimelere sığdıramadığım daha birçok duygu ve düşüncelerimi gönderiyorum.

Sevgilerimle

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Mavinin görkeminden tekrardan merhaba. Yüreğimden akan sevginin adı Avasın, bir tek sana akar. Cilo'nun, Çarçêla'nın, Samuray'ın fırtınaları özlemimi sana getirir. Sevgim, özlemim Ararat kadar büyük, hırçın, asi ve isyan doludur. Olur da göremezsem seni, olur da seni görmekten mahrum kalırsam, işte o zaman bu yazımı okuyor olursun. Sakın üzülmesin o zaman, çünkü bu davada senin de dediğin gibi her şeyi göze aldık. Ve yüreğimize gerekirse taş basarak bu yolun onurlu yolcuları olacağımıza söz verdik. Anlayacağın Önderlik ve şehitler için kendimizi feda ederiz, hem de bir saniye bile düşünmeden. Önderliğe, şehitlere ve halkımıza olan borcumuzu ancak mücadeleyi yükseltip kendimizi feda ederek ödeyebiliriz. Öyle değil mi?

Evet, yüreğimin derinliklerinde an be an hissettiğim ve uğruna dünyaları yakacağım küçük kardeşim Baran yoldaşım. Sana layık bir abla ya da yoldaş olma isteğim ve mücadelem hiç bir an temposunu düşürmedi ama Kuzey'e gitmeyerek bunu yerine getirmediğimi düşünüyorum. Eğitimden sonra yoğun dayatmalarına rağmen örgüt beni tekrardan Geliyê Zap'a gönderdi. Örgüte karşı gelmek haddime düşmez. Özelde ise Geliyê Zap için ise itiraz etmek oportünistçe bir şey olurdu.

Kızılca bir kıyamettir içimde isyana dönüşen, tutamam, isyanlar bastırılır ama kendi isyanımı kendim bastırırım. Bir sabah uyandığında yüreğinde sevgi, gözlerinde umut, gülüşlerinde güllerle nice yoldaşlar seni kucaklayacaklardır. Ve o zaman ilk kucaklayan ben olmak isterim. Buna emin olmanı isterim ki son nefesimde Önderlik, şehitler ve sen olacak-

sın. Bir bahar yağmuru serinliğinde, yazın kuraklığında, ismini her dilendirdiğimde bir yağmur damlası misali beni yaşama bağlayan sen olacaksın. Seninle sırt sırta savaşmayı çok isterdim ama olmadı. Tek isteğim var: Senden önce yaşama gözlerimi kapamak. Çünkü sensiz hiç bir şeyin anlamı olmayacak ve hiçbir renk, tat, his olmayacaktı.

Gördüğüm eğitimden çok büyük bir güç aldığımı söyleyebilirim. Önderliğin enginliğine ulaşmak ya da onu biraz olsun anlamak insana huzur veriyor. O güzel gamzelerinin yerini dolduracak hiçbir güle rastlamadım ve tek isteğim son kez de olsa o güzel gamzelerine bir buse kondurmak ve sıkıca sarılmaktır. Eğer bu olmasa içimde kalacaktır.

Şimdi Zagroslardayım. Serhat kadar seviyorum Zagros'u. Her ne kadar Serhat sevdama ulaşmasam da bir o kadar bağılıyım Zagros'a. Tıpkı senin gibi. Çünkü Zagros'u sen bana sevdirdin. Yüreğim bir ceylan misali, düşmanımla burada göğüs göğüse çatışacağıma eminim, hiç korkum yok. Onurlu bir yaşam ve onurlu bir şahadet, ya hep ya hiç. Yaşamım Önderlik, şehitler, halkım ve senin uğrunadır. Gözümü kırpmadan.

Anlatılamayan sevdam Serhat ve Baran'ım

Umudum Ararat kadar büyük

Sevgim Ararat kadar asi

Yüreğim Ararat kadar hırçın

Peki, beni anlatacak olan kim

Tabii ki sen Baran'ım

Dedim ya gamzelim

Anlatılamayan bir sevdada ise

O zaman maviye koşarım

Güneşin doğuşuyla Ararat'tan doğarım

Serin yaylaları olurum

Sema'nın isyanı olurum

Kawa'nın yoldaşı olurum

Çılgılıklarımın Tendürek'te Sidar ve Dicle olurum

Ve Firaz'a dönüşürüm

Yani anlatılamayan sevdaları olurum

Apansız bulurum kendimi

Doğubayazıt ovasında

Belki de Iğdır'da bir kayısı ağacı olurum

Digor'da bir annenin gözyaşı olurum

Ya da Ararat'ın bağrında hırçın kızı olurum

*Küle döner bedenim
Ve dağılır küllerim
Ararat'tan Doğubayazıt ovasına
İşte o zaman şehit olurum
Buluşurum Sema'yla, Kawa'yla
Öfkem yırtar benliğimi
Ben özgürlüğe koşarım
Sel olup taşarım.
Murat nehrinden
Sevdama ulaşırım
Yaşandıkça büyüyen
Ve hiç bitmeyen
Bir sevdadır
Serhat
Zagros
24.04.2010*

Merhaba mavi gözlü ve gamzeli çocuk,

Bu günlüğüme burada son verirken bitirmeyi çok istediğimi belirtebilirim. Bu günlüğe senin devam etmeni istiyorum...

Seni ne kadar çok sevdiğimi anlatamam ve sen bunu benden daha iyi biliyorsun, eğer devam etmesen de sana göndereceğim. Albüm ile birlikte aileye ulaştırırsan çok sevinirim. Yaşamımda sana ve aileme bir Önderlik militanı olarak layık olacağıma emin olabilirsiniz. Ve sevgili Baran'ım bir gerilla, devrimci bir ablan olarak seni çok SEVİYORUM.

Güzellikle kal ve kendine benim için iyi bak.

Sözümüz olsun, buluşmak umuduyla...

Sevgilerimle

Ararat'ın hırçın kızından...

ÜÇÜNCÜ GÜNLÜK

YAŞAM YAŞANIRKEN ANLAŞILMAZ

“İnsan yaşamını tamamlayıp öldüğü zaman ölüm taşıdığı dehşeti yitirir. İnsan doğru zamanda yaşayamazsa, asla doğru zamanda ölemez. “

“Dans eden bir yıldız doğurmak isteyen önce kendi içinde bir kaos yaşamak zorunda.”

(Friedrich Nietzsche)

“Yaşam yaşanırken anlaşılmaz.”

(Rêber Apo)

Yeni bir günlükten yeni bir başlangıç demiyorum, çünkü sonlandırdığım ya da başladığım yeni bir şey yok. “Neden böyle bir başlık?” derse-
niz cevabı basit değil. Belki ilerleyen süreçte anlatmaya çalışırım.

Özgürlük, bağlılık, sevgi, isyan, aşk, umut, yalnızlık vb. insan yaşamı içinde yaşam oluşturuca birçok kavram ve hepsinin bileşiminde biz. Önderlikle yaşamının en güzel ifadesi nedir? Yaşam sadece onunla anlam buluyorsa o zaman bu sorunun tek cevabı Önderlikle yaşamaktır. Yaşam böyle yaşanırca anlamlı olacak. Anlam yitimine uğrayan birçok şey içinde umut ışığının parlaklığı, cazibesi insanı yaşama çekiyor. Zilan gibi, Sema gibi bağlıyor insanı yaşama, büyük bir aşk ile.

13-11-2010

Zagros

Merhaba,

Sadece “merhaba” desem acaba yeterli olur mu?

Anlam veremediğim, adını koymakta zorlandığım nedenlerden dolayı bir türlü kalemi elime alıp da yazamıyorum. Yaşanan anın ne kadar değerli olduğunun farkındayım. Önderlik, gerilla ve mücadele benim yaşama nedenlerimdir. Bunlarla duygulu olmamak imkânsız ama yaşama ne kadar layık olduğum tartışma konusu. Dönüp baktığımda yetersizliklerim beni düşündürüyor. Her gün gözlerimi yeniden tutsak bir güne açıyorum. Önderliğim tutsak! Nasıl yazabilirim ki bunu? Yeni bir 15 Şubat, yani kara gün yaklaşıyor. Önderi tutsak, halkı ezilen, yoldaşları her gün şehit düşen bir gerilla acıları tarihselleştirmek adına başka ne yazabilir ki? Bu acıları yazarken bende gelişen tek duygu var. İntikam! Sessiz çığlıklarım duyulmuyor. Bağırsam “özgürlük” diye... Özgürlük evrenin sınırsızlığında TUTSAK... Güneş hapsedilebilir mi?

Yüreğimin sınırsız mavisindeki “Görkemli Güneş'im” seni çok özledim.

Evet Baran'ım... Seninle bir gün Önderliğimizin yanında durmak, onunla bir an bile olsa bu güzelliği yaşamak umuduyla. Ben olmasam bile benim yerime de yaşaman dileğiyle.

19-01-2011

Zagros

Gökyüzünün deli mavisinde

Özlemlerim büyürken

Bir buse kondurur yanağıma

GÜNEŞ

Ve şahlanır duygularım Hevalce...

Uzanır gözlerim, yüreğim yoldaşlığa

Karşımda Samuray'ın açılmış kolları

Beni kucaklamak istercesine

Çağırır yanına

Kemal olurum

Dilgêş olurum

Sıla, Hedar olurum

Ve daha nice kahraman yoldaşım olurum

Hem de yaşamın en sancılı anında

Umut olurum

Mazlum'a, Çekdar'a

Abbas'a, Cûdî'ye

İntikam olurum

Yanı başımdaki şehitlerin

Akan kanı olurum

Yaşam sizlerle güzel

Eğer yaşanacaksa.

Güneş'ime merhaba,

Köhnenmiş bir zihniyetin içinde sizin ideolojinizle kendimi yoğurma çabamın yetersizliğini görüyorum. Kadına harcamış olduğunuz emeğin ve değerın cevabı olamadığımdan özeleştirimi başta size ve sembollerimiz olan Zilan, Agît, Kemal ve Semalar şahsında şehitlerimize veriyorum.

Siz ve şehitlerimiz karşısında yetersiz mücadele yürüyüşümü kabul lenemiyorum. Önderlik ideolojisinin yarattığı büyük görkemle kendimi sorgulayarak yenilenme sürecindeyim. SEMA yoldaşın kendisini çözüm-

lediği düzeye ulaştırmak en büyük hedefimdir. Semalaşmaya ve Zılanlaşmaya olan sevdam size sevdamdır.

Başkanım, sizi bir kere bile olsa görmek benim için paha biçilemeyecek tek şeydir. Ve eğer kendi geriliklerimi aşmadan karşınıza çıkarsam bu da büyük bir suç olacaktır. Sizin huzuruza ruhu, beyni ve bedeni arınmış bir şekilde çıkmak isterim. Bunu imkânsız görmüyorum. Ama koşullar bana ağır geliyor, belki de kapasitem yetmiyor. Yüreğimle, beynimle onlara ve size layık olma kaygısı içerisindeyim. Sizin de söylediğiniz gibi **“çıplak eller ve yüreklerle kalıcı ve güçlü kavgalar sürdürülemez.”** Bu sözünüz beni çok yoğunlaştırıyor. Aynı zamanda **“yaşam yaşanırken anlaşılmaz”** diyorsunuz ya, bununla bağlantılı olarak sizin felsefenizde daha da derinleşmem gerektiğini bir kez daha anladım.

Özgür bir kadın olmak ve köleliğin zincirlerini kırmak güçlü bir kişilik, büyük bir iç sorgulamave savaşım gerektirir. Ben bunun savaşımını verdiğimde kendimle büyük çatışmalar yaşadım. Kişiliğimde mahkûm olduğum sistemin etkilerini silmek bana çok zor geldi. Halen de aşmış değilim. Sadece öylesine yaşamak istemiyorum. Anlamlı yaşamak ve yaşama anlam katmak olmalı hedefim. Bu sistemi ve kendimi sizinle tanıdım. Tanıdıkça bu sistemden ve kendimden nefret ettim. Bu dünya, insanlık ancak sizinle anlam bulabilir ve kurtulabilir. Sizin yıllarca süren mücadele ve çabanıza insanlık çok şey borçludur.

Sevgili Başkanım, sizi çok özlüyorum, nefessiz kalana nefes oldunuz; bizse size nefes olamadık. Gerilla olarak doğru yoldaşlığı sağlayamadık. Ve bunu açıkça anladım ki, size karşı kuru sevgimizin hiçbir anlamı yok, sadece sizi zorlamaktadır bu. Ancak kendimi dönüştürerek, özgür bir birey olarak, kanımla, canımla sevgimin tarifini yapabilirim. Aşkın en yalın hali bu olsa gerek. Tereddüt etmeden beynimle, yüreğimle adanmışlık olacaktır.

Başkanım sizi çoooooooooook seviyorum.

Sevgilerimle

Ezda Ararat

“Nasıl yaşamalı, ne yapmalı, nereden başlamalı?”

Cevap; “Nasıl yaşamalı, nereden başlamalıyla iç içe olarak modernitenin bir zırh gibi giydirdiği deli gömleğini çıkarır gibi nefret ederek bu yaşamdan vazgeçeceksin. Gerektiğinde her an kusarak içindeki bu yaşamdan mideni, beynini, bedenini arındıracaksın, sana dünya güzeli gibi

kendini sunsa bile içini kusarak cevap vereceksin. Ne yapmalının cevabı bilinçli ve örgütlü pratiktir.” (Rêber Apo)

Merhaba sevgili anneciğim,

Varlığına bana hep büyük bir güç verdin. Senin gibi bir anneye sahip olduğum için çok gururluyum, çünkü bana hep güzel şeyler öğrettin. Güzel bir yaşam sundun. Bu nedenle sana ve diğer annelere güzel bir yaşam sunabilmek bizim görevimiz. Başka annelerin ağlamaması için sizleri ağlattık, buna mecburduk.

Güzel anneciğim bizimle gururlan, çünkü onurlu ve özgür bir Önderliğin, halkın geleceği olabilirsek ne mutlu bize. Seni çok seviyorum güzel anneciğim.

Sevgilerimle

23-01-2011

Merhaba küçük kardeşim ve yoldaşım,

Uzun zaman oldu sana yazmayalı. “Neden?” diye soracaksın. Aslında ne yazacağımı ben de kestiremiyordum. Hayatımda doğru-yanlış ne varsa onlara inat susmayı denedim. Aslında pratik sonunda yaşadığım travma yüzünden, kendim de içinde olmak üzere her şeyden nefret ettim. Diyeceksin ki, “hiç mi güzel, umut verici bir şey yoktu?” Tabii ki vardı. Bu nedenle hâlâ ayaktayım. Önderlik, şehitler, yoldaşlarım ve sen. Güzel olan sizlersiniz. “Bunlar yeterli” dediğini duyar gibiyim. Bence de öyle. Kimi hatalar yaptığımda kendime çok kızıyorum ve belli bir zaman sonra ise kızgınlığım geçiyor. Bu daha da kötü oluyor. Ve anlıyorum ki unutmak her anlamda büyük bir ihanet. Ama yine de içimdeki insan sevgisi beni rahat bırakmıyor. Şimdi yoğunlaşıyorum da, bende insanlara zemin olma potansiyeli var. Bu da, örgüt için potansiyel bir tehdit olmak demektir.

Evet tarih sahnesinde seninle birlikte rol aldık. Şimdi ya tarihe onurlu militanlar olarak katılacağız ya da onurlu militanlar olarak katılacağız. Başka seçenek yok.

Seni Önderliğimizin fedaisi, PKK militanı, mücadele yoldaşım olarak bu ideoloji ve felsefeyle seviyorum.

Zagros

26-01-2011

Merhaba istemsiz yorgunluklar,

Omzumda ağır mı ağır bir yük. Ve kim yükledi bu yükü diye soruyorum kendime. İlk aklıma gelen tarih oluyor. Yani tarihi sorumluluklar. Ama fuzuli ve gerekmeyen yükleri kim yükledi peki? Dediğin gibi, biz yaşamı varlığımızla anlamlandırmalıyız. Yoksa ne sevginin ne de emeğin gerçek değeri yerini bulamayacak. Sevgisizlikten kararan yüreklere ancak mavinin sınırsızlığındaki sevgimizle umut olabiliriz. Aşkın sınırsızlığını ya da gerçekliği Önderliğin tanımına uygun şekilde hissetmek büyük mücadele gerektiriyor. Yoksa hiçbir aşk gerçeklik payını taşıyamayacak. Tersî aşkın en ölgün halidir. Bu da büyütmez. Anlaşıldığı gibi biz bu halimizle biz olmaya devam edersek ve kendimizi aşmazsak gerçeklik bizden hep çok uzakta ve biz ona hep uzaktan bakar olacağız.

Hakikat yaşam tarzına, ilkesine dönüşmeli. Hakikat bu yüzden aşktır, aşk ise özgür yaşam. Uğruna büyük bedellerle kazanılacak ve vazgeçilmesi o zaman imkânsız olacaktır.

Ahlaklı ve hakikatin bütünlüğünde aşkla yaşamak, yani özgür yaşamak dileğiyle. Ve ÖNDERLİKLE. Yazıyı bitiriyorum çünkü ay ışığında devam ettim. Kalemim kayıplarda. Ay ışığını yalnız izlerken romantik bir müzik dinledim ve size armağan ettim sevdiğim tüm yoldaşlarım ve sana küçüğüm.

Samuray’ dan sevgiler

(Not: Bu yazıyı 2010 pratiğinde yazdım.)

Bahar yaklaşırken merhaba,

Her kış olduğu gibi bu kış da önerilerimi raporlaştırdım. Bakalım ne olacak? Kocaman bir soru işareti. Gözlerim hep yaşlarla dolacakmış gibi hazır bir vaziyette. Nedir bu böyle beni zayıf kılan? Biliyor musun Kuzey demekten, Serhat demekten artık söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bu konuda yönetim ne beni ne de ne demek istediğimi anlıyor. Anlayacağın acayip daralıyorum. Şimdi kendimi hazır hissettiğimi söyleyebilirim. Her yıl bu şekilde kendimi hazırlıyorum ama şimdi daha çok kilitlenmişim. Ve eğer gidemezsem, ki bunu düşündüğümde bile çıldıracak gibi oluyorum, o zaman kesin aklıma kaçırırım.

“Neyi anlamalarını istiyorsun?” diye soracaksın? Bir söz vermiştim, başta da Önderliğe ve şehit düşen yoldaşlarıma. Bu sözü tutamazsam kahrımdan ölürüm, yaşayamam. Bir de senin yaralanmandan sonra bu kadar yıl buralarda kalmak bile beni inanılmaz derin üzüntülere boğur-

yor. Artık bu konuda beni ikna edecek tek söz kalmamıştır. Kuzey benim için sevda olmaktan çıktı, kara sevda oldu. Artık vazgeçemem, Kuzey’de yaşamak ve orada savaşmak istiyorum. Benim hasret ve özlemlerimi anlıyorsun değil mi? Zaten ancak sen beni anlayabilirsin. Gerçekten hazır olmasam asla hazırım demem. Hem pratik tecrübem var hem de eğitim görmüşüm, yani kendime güvenim var. Belli düzeyde bir yaşam duruşum da var. Ha, bir şey eksik, kanatlarım yok. Evet, evet, kanatlarım yok. Gördün mü sevgili kardeşim, sorunu buldum. Kuzey’e gidenleri kısıkanıyorum.

“Yüreğimin hakikatle buluştuğu anla özgür yaşamı hissederek.”

Sevgilerimle

Zagros

Merhaba güzel dostum,

Şimdilerde yüreğim kıpır kıpır ve aynı zamanda bir hüznü ki sorma gitsin. Zagros kadar görkemli ve Cîlo kadar hırçın, belki de Samuray kadar deli.

2011 yılının bahar ayına girdik. Düzenleme ve platform vakti. Bugün platformum yapıldı. Geçirdiğimiz 2010 pratiği bende mahkûm edildi. Ee, ne de olsa burada tek temsilci benim. Bunun hesabını vermem gerekli, bunun gerekli olduğuna da inanıyorum. Doğrusu arkadaşlar pratik karşısında kendimi sorumlu görmediğimi söyleseler de, sen bilirsin bu pratik için ne kadar acı çektiğimi. Hata ve yetmezliklerimi, birçok noktada yanlışlıklarımı daha iyi görüyorum. Ve biliyor musun acı çekerek öğreniyorum. Acaba acı çekmeden öğrenmenin yolu yok mu?

Dedim ya, düzenleme bildiğin gibi. Artık Kuzey şansımı da kaybetmiş bir durumdayım. Baran’a verdiğim sözü tutamadım. Böyle kilitlenmem doğru değilmiş. Anlamıyorlar, artık yüreğim kaldırmıyor. 2011 yılı, nasip olursa ve bir engel çıkmazsa, benim için de final yılı olacaktır. Önderliğimi özgürleştirmeden ve hiçbir şey yapmadan yaşamak istemiyorum.

Bazen durup gözlerimi kapatıyorum ve düşünüyorum. Düşündüklerim çok hızlı, kimi zaman düşecek gibi oluyorum. Ve gözlerimi açtığımda her şey normale dönüyor. Ama yine de benim istediğim bir normallik değil bu, ne halkım özgür ne ülkem ne de ÖNDERLİĞİM özgür.

Neyse Zemyan yoldaş bu akşam bu kadar.

03-02-2011

Merhaba Baran'ım,

Küçük kardeşim, seni çooook ama çok özledim. Sana sarılmayı şu an ne kadar çok isterdim. Evet, bugün televizyonda iki kardeşin birbirine sarılışını gördüm, ne kadar kıskandığımı anlatamam. Bilmem ki sen de beni hissediyor musun? Umarım duyuyorsun beni. Anlayacağın küçük kardeşim, özlemim o kadar büyük ki bir filmde birbirine sarılan iki kardeşi bile kıskanabiliyorum.

Yine düşlerimdesin, seninle el ele tutuşmuş koşuyoruz. Doğubayazıt'ın düz ovasında sen hep yanımdasın ve yüreğim çığlık çığlığa bir sevinçle dolmuş, nasıl anlatılır ki bu?

Zagros

08-02-2011

Merhaba,

İşte bir 15 Şubat daha. Hep sorarız kendimize; neden yaşadığımız yetersizlikleri bir türlü itiraf edemiyoruz, hep kaçıyor, korkuyoruz kendimizden diye. Bunu aynı şekilde ben de yaşıyorum. İşlediğimiz o kadar çok günah var ki, bu günahlarımızı nasıl bağışlatacağız?

Fikirlerimiz, düşüncelerimiz, ruhumuz, duygularımız, dürtülerimiz, bize ait olduğuna hissettiğimiz ve aslında bize ait olmayan her şey bize günah işletmekten başka bir şey yapmıyor. Neden günah işlemeye bu kadar yatkınız? İyi ve güzel olmayana bu kadar arzulu olmak neden? Güçlü yaşamın yani ahlaki yaşamın zeminini kurutuyor bu. Dedim ya, korkuyoruz. Yeter artık, bıçak kemiğe dayandı dedikten sonra kendimize de yeter diyebilmek için büyük cesaret gereklidir. Önderliğimizi düşmandan çok biz zorluyoruz. Bunun farkında mıyız? Tabii ki hayır! Ama Önderlik bunu bize hatırlatmaya çalıştıkça biz ısrarlıyız unutmakta. Bilmemiz gereken şu; **“unutmak ihanettir.”** Önderliğimiz böyle diyor. Varlığımızla Önderliğimize güç olmadıkça varlığımız neye yarar ki?

15 Şubat, kara gün, seni lanetliyorum. Lanetli düşmanlarımıza rahat yüzü göstermeyeceğiz. Eğer sana bir şey olursa o günahkârları doğduklarına pişman edeceğiz. Yeter ki siz emredin. Bir sözünüz yeter bu değersiz canımızı sizin uğruna feda etmeye.

Hiçbir peygamber, filozof ya da bilge sizin yaptığınızı yapmamış, çektiklerinizi çekmemiştir. Bütün insanlık size borçlu ama farkında değil. Ne İsa Hristiyanlar için böyle mücadele etti ne Muhammed bunu İslam için yaptı ne de İbrahim Yahudiler için? Ne Lenin ne Marks ne bir bilge sizin

gibi insanlığa, en önemlisi de kadınlara yardım etti. Bin yıllarca ezilen kadın ulusunun köleliğini, özgürlüğe susamışlığını, haykırış ve çığlıklarını siz gördünüz, siz duydunuz. Şimdi nasıl olur da kadın olarak sizi yalnız bırakabiliriz? Bırakamayız. Herkes bıraksa bile biz kadınlar asla sizi yalnız bırakmayacağız. Kadın ulusunun yok olacağını bilsek bile kalbimiz ve beynimiz sadece sizin için atacak ve çalışacaktır.

Bu 15 Şubat'ta esaretiniz 13. yıla giriyor ve yüreğim bir volkan misali ha patladı ha patlayacak. Öfkemi, kinimi içime hapsediyorum. Çünkü şimdi akıtacağım hiçbir yer yok. Gelecek pratik özeleştirimiz olacak. Özgürlüğe kilitleneceğim ve bu temelde katılacağım. Yaşadığım tüm yetmezlikleri tekrarlamamak için hiç tereddüt etmeden canımdan bile vazgeçeceğim.

Evrenimizi ısıtan, yüreğimize özgürlük ve sevgi tohumları ekip ısınlarıyla büyüten GÜNEŞ'İMİZ. Sizinle varlığımızın farkındayız. Beynimizle, yüreğimizle sizinleyiz ve biz kopmaz bağlarla bağlıyız size. Özgürlüğe olan inancımız size olan inancımızdır. Size bağlılığımız gereği 2011 yılını özgürlüğünüzün yılı yapabilmek için gücümüzden daha fazlasını harcayacağız. Sizinle yaşama umudu bizi yaşıyor. Sizi çok seviyoruz. Bütün benliğimizle.

Devrimci Selam ve Sevgiler

Zagros

11-02-2011

“Yaşam yaşanırken anlaşılmaz, anlamla yaşam arasında bu yönlü bir ilişki vardır. Bir âşık maşukla iken aynı zamanda anlamın bittiği yerdedir. Mutlak anlayabilmek mutlak yalnızlıkla, yani maşuksuz olmakla mümkündür. ‘Ya yardan ya serden olmak’ deyişi fiziki anlamda değil de metafizik anlamda bu gerçeği ifade etmek ister.”

“Bizim felsefemiz bir atın gözlerindeki anlamı sezmekten tutalım, bir kuşun sesindeki anlamı çözmeye kadar, yaşamı bir bütün olarak algılar. Yaşlı bilgeye saygıdan başlayıp bir ceylan kadar ürkek, bir genç kızın gözlerindeki arayışa yanıt olmaya kadar anlam yükliüdür.” (Rêber Apo)

Kara gün 15 Şubat,

Anlatmak istediğimde kelimeler kifayetsizleşir, boğazım düğümlenir, tıpkı şu an kalemimin yaşadığı gibi. Duygularımı ifade edebilmek o kadar zor ki! Yokluğun bir kasırğa, yokluğun soğuk sessizlik. Ama sen hep var

olacaksın ve yaşam seninle güzel olacak. Şiarımız “ya Önder Apo ile özgür bir yaşam ya Önder Apo ile özgür bir yaşam” Başka seçenekler arayanlar beyhude bir arayışadrlar.

Gözlerim dolu dolu oluyor. Sanıyorum ki ağlasam gözyaşlarımla dünyayı su altında bırakabilirim. Sonra sözleriniz geliyor aklıma, duygularıma yenik düşmemek ve savaşılabilmek için hırs ve intikam duygularımı içime akıtıyorum. İçimde inanılmaz büyüklükte bir yanardağ, büyüdükçe büyüyor. Patlamıyor, patlasa kıyamet, patlasa yıkar her yeri. Bekliyorum zamanını. Doğru zaman ve mekânı bulduğunda bu yürek beklemez. Patlar bir volkan misali, yakar her yeri.

Ancak Rêber Apo’nun ideoloji ve felsefesiyle hakikate ulaşabiliriz. Hakikate ulaştığımız an ahlaki-politik bir yaşamın özgürlüğüne akacağız. Bunun için 15 Şubat’ı, bu kara günü aydınlatmalıyız. Bunu beynimizle, yüreğimizle ve bedenimizle yapabiliriz. Kawa’ dan örsü alan Mazlum’dan Sema’ya ve bugün Viyan’dan Sarina’ ya yükselen, sonra Müslüm’le, Mustafa’yla devam edenlerin izindeyiz. Kim anlayabilir ki bu ateşin anlam derinliğini? Anlayamazlar, anlayacak olanlar Kürt halkı ve gerillasıdır. Kara günü biz kendi canımı, kanımızla bedel vererek aydınlatacağız. Düşmanımıza dünyayı karartmak, GÜNEŞ’ imizle onurlu yaşamak, tarihe lanetli harflerle yazılmamak için buna mecburuz.

Ben bir kadın gerillayım, Önderliğimize karşı borçluluğumu mecburiyet olarak değil gönüllü olarak seçtim. Şehit düşen yoldaşlarım gibi halkıma karşı borcumun farkında olarak ben de diyorum ki “keşke canımdan başka verecek bir şeyim olsaydı, hiç tereddüt etmeden verebilirim.” Ve vereceğim de. Güneşimiz bizi hep ısıtacak ve biz hep ona bağlı kalacağız.

Kahrolsun Güneşimizi karartmak isteyen güçler!

Kahrolsun sömürgeci güçler!

Kahrolsun 15 Şubat 1925 kırımı!

Kahrolsun 15 Şubat 1999 komplosu!

Yaşasın Rêber Apo!

Devrimci Selam ve Sevgiler

Ezda Ararat

**17 yaşında ölümsüzleşmek,
(Mustafa Malçok anısına)**

Hiç tanımadığım Müslüm Doğan gibi daha 17'sinde bedenini ateşe verip 15 Şubat'ı aydınlatmayı hedefleyen Mustafa Malçok yoldaşım seni anlatabilir miyim acaba? Senin yüreğindeki volkanı anlatamaz hiçbir dil, anlatamaz. Bedenini yakan alevler, yanan yüreğinin en somut ifadesi olsa gerek.

İşte Önderlik gerçeği böyle bir şey, kimse sana bunu yapman için komut vermez. İşte böyle bir şeydir adını bile koymakta zorlandığımız Önderliğe adanmışlık.

Bilmem ki nasıl anlatmalı seni, tanımadığım ama yüreğini yüreğimde hissettiğim yoldaşım. Hangi şair taşırabilir seni dizelerine, hangi yazar sığdırır seni kitaplara, hangi enstrüman seni ezgiye dönüştürebilir, hangi bilge anlatabilir senin yüreğindeki ateşi? Kim anlatabilir yüreği volkan yoldaşım? Ülkemin büyümemiş çocuğu, ancak sen anlatırsın sevginin ve anlamın büyüklüğünü.

Mazlum'dan, Mustafa'ya büyüdükçe görkemlileşen büyük özgürlük ateşi aydınlatır yolumuzu. Ve biz sizinle yolumuzu buluruz. Yanan bedenini gördükçe Dicle ağlar ve hırçınlaştıkça hırçınlaşır. Anlatmak ister senin isyanını, sanki dillendir Dicle'm ve Fırat'ı çağırır. Akar ve okyanuslarla buluşur. İşte böyle seni anlata anlata mavide buluştururlar. Seni anlatırlar, üç kelebeğin öyküsünü.

Özgürlüğe bir çağrıdır mavide sonsuzlaşan MUSTAFA MALÇOK yoldaş. Yüreği isyan, yüreği öfke, yüreği intikam. Anlatır bize Önderliğe sevginin sınırsızlığını. Gözleri bahar kokan ülkemın çocukları şimdi özgürlüğe susamışlıkla umut olup taşarlar. Umut olup zafere yükselirler. Öfke, umut, intikam, sevgi sözcükleri yükselir. Tıpkı bir dengbêjin dilinden dökülen sözler gibi akışkan ve etkileyici. Şimdi Mustafalar, Müslümler, Viyanların takipçisidir ve yükseltirler alevleri, yükseldikçe Sema ve Mazlumla buluşurlar. Onlar birer hakikat arayışçıları. Ve **“biz yaşamı Önder Apo ile yaşayacak kadar çok seviyoruz”** şiarıyla canlarını yakarak hakikate ulaştılar. Bize kalansa özgür Kürdistan ve özgür yaşam hedefiyle Rêber Apo ile buluşmaktır. Ve yüreğimiz tahammülü güç acılar içinde yanarken size karşı borcumuzu güçlü bir mücadeleyle ödemektir görevimiz.

Değerli ve onurlu yoldaşım!

Tüm insanlığın senin yüreğin gibi bir yüreğe sahip olmasını çok isterdim. Maalesef kapitalist hegemon güçler insanın yüreğini ondan almış ve bir hayvana çevirmiştir. Kurtulmaları zaman alacak. Bu yüzden senin gibi güzel yüreğinin yansıması yüzüne sinmiş olan ülkemin güzel çocukları bedenlerini yakarak onları uyandırmak ister. Bu mücadelede “**ya özgürlük ya özgürlük**”tür şiarımız.

Yaşasın Rêber Apo

Yaşasın Devrim Şehitlerimizin Onurlu Mücadelesi

Devrimci Selam ve Saygılar

Zagros

17-02-2011

Merhaba,

İçimde derin bir sessizlik. Sanki derin bir kuyu... İçine bir taş atsan yutar sesleri.

Acaba ben de etrafımdaki insanları zorluyor muyum? Kuşkusuz kişisel özelliklerim nedeniyle zorladığım yönler vardır. Ama anlatmak istediğim bu değil. Söylemek istediğim bilinçli yapıları. Önderlik felsefesinde anlam derinliği büyüktür. Ama kimi zaman bizim kapasitemizi aşıyor ve bu nedenle Önderlikle doğru yoldaşlığa ulaşmakta hayli zorlanıyoruz. Tam ulaştığımızı düşündüğümüz an bir de bakıyoruz ki çok uzaktayız. İşte bu çelişki içinde yaşamak çok zor. Buna ben de dâhilim, sanmayın ki kendimi dışında görüyorum.

Evet, bu çok acı. Acı çekmek hoşumuza gidiyor galiba. Öyle değil mi? Çünkü özgürlüğü doğru içselleştirmedikçe özgürlüğü acı çekerek kazanacağımızı sanırız. Anlayacağınız çektiğim acıların tarifi mümkün değil ve ben bu acıları, içimdeki sessizliği özgürlük olarak görmüyorum.

Özgürlük tutsak.

Ezda Ararat

Merhaba,

Yaşam o kadar çetrefilli ki kimi zaman her şey anlam kazanırken, kimi zamansa bütün anlamlar duruyor. Evet, alana girişle 2 şehit verdik. Bana çok ağır geldi ve bu acıya alışan yüreğim ancak intikam almayı düşünüyor. Heval Adar ve Heval Sîpan. İkisi de eyleme giderken gözleri parlıyordu. Onların yerinde olmayı çok isterdim. Hatta onları kıskanıyorum,

saldırıda şehit düşmek çok farklıdır. Şahadetin en yüksek mertebesidir. Bu onurlu yolda ve bu onurlu mücadelenin bir şehidi olabilmek için her şeyi yaparım.

Şehit Adar'ın yüzü gözlerimin önünden hiç gitmiyor. Yapabileceği çok şey vardı. Şimdi bütün sorumluluğu bana yükledi. Başarılı bir pratik sahibi olma mücadelesi veriyorum. Burada bütün arkadaşlar yeni. Belki sizden bir kişi bile burada olsaydı ben bu kadar zorlanmazdım. Ama olsun buna da alışırım. Şehitlere verdiğim söze sahip çıkacağım ve onların takipçisi olacağım.

Evet sevgili yoldaşım, Samuray'ın asi rüzgârları saçlarımı tararken bana gülümseyen yoldaşlarımı çok özledim. Ve onlarla buluşmanın vakti geldi, geçiyor da. Ve ben Serhat'a ulaşmadım. Savaş gerçekliğimiz çok yakıcı, her karış toprağımızda şehit kanı var. Bu nedenle Geliyê Zap'ta şehit düşmek onurlu ve gurur vericidir.

Sevgilerimle

Geliyê Zap-Zagros

Merhaba

Sessiz ayrılıklar... Hiçbir söz, hiçbir kelimeden gitmek ve sadece gitmek. Sadece bir avuç gökyüzü kalır yüreğimizde, belki anlatır içimizde sessizce yaşanan yalnızlığı. Anlatır mı ha? Yüreğim mavide heyecanlanır ve koşar adım hızlanır. Yakalamaya an kala, bir yıldız misali avuçlarımdan kayar gider. Avuçlarımdaki sıcaklık yetmez o yıldızı tutmaya ve bu yıldız ya tekrar yıldızlara karışır gider ya da söner avucumun içinde. Belki de ne ben onu yakalayabilseydim ne de o sönseydi daha güzel olurdu. Acı böyle anı anına yaşanan olsa gerek. Gel de anlat şimdi Arap saçına dönen bu muhteşem duygu ikilemini. Hep koşmak, durmaksızın koşmak isteriz. Ve hepimizin hedefi bir anda aynışır. Kimimiz yasaklı hayaller peşinden koşar, kimimiz duygularımıza kapılır, kimimiz ise bu koşu içerisinde olağan akışkanlığına bırakır kendimizi. Umut insanın yüreğinde saklı, yani umut biziz. Ve ben bana ait olmayan ve olmayacak hayallerin peşinden koşarak kendimi yormak istemem. Yüreğimdeki insan sevgisine inanarak koşacağım UMUDUMA. Öyle değil mi? Arkadaş, bana katıldığını duyar gibiyim. Ve biliyor musun insanların içinde paha biçilemez insanlık sevgisi özgürlüğe gebeyse bu özgürlük ateşi hiç sönmeyecek. Keskin bir yürek taşımak istiyorsan önce yüreğinin ne istediğini bilmeli-

sin, ne istediğini biliyorsan o zaman hiçbir güç onu almana engel olamaz.

Arkadaş sen demez miydin “en büyük ihanet fikri ihanettir ve bundan tehlikelisi yoktur” diye.

*Yüreğim rüzgârda asi
Yüreğim Serhat’ta isyan
Yüreğim Amed’de sevdâ
Yüreğim Botan’da hırçın
Yüreğim Kürdistan’da aşktır.
Yüreğim ülkem kadar yalnız
Yüreğim Önderliğim kadar TUTSAK
Evet; yüreğim halkımın ve gerillamındır.
Attığı her anda,
Durana dek...*

Zagros

SEVDAM

*Ah... ah bir bilebilseydin keşke
Yüreğimde sönmeyen ateşi
Gün geçtikçe alevlenen sevdâyı
Bir bilebilseydin keşke
Ne kadar uzaktır bana sevdam
Ne kadar yalnızdır bana sevdam
Belki de ben uzağım ona
Bir bilebilseydin keşke
Sevgim gün geçtikçe büyür
Beni anlamaz kimse
Ararat olurum belki de
Çıkarım doruklarına hayallerimde
Tendürek olurum
İçimde yanarak büyürüm
Bir bilebilseydin keşke
Dicle olurum Tendürek’te
Sîdar olurum Ararat’ta
SERHAT olurum
Doğubayazıt ovasında ararım
Deli divane olurum*

*Yine de anlatamaz bu yürek
Bitip tükenmeyen sevdasını
Yani anlatmam ne beni
Ne de bendeki
SERHAT'ın kara sevdasını
Yürekte yaşanan sevdanın
Alevidir beni yakıp küle çeviren
Ve yine odur yeniden yaratan
Ben sana ulaşamasam da
Bilirsin ki yüreğim hep sende
Yaşadı
Ve hep seninle kalacak
Tıpkı Ararat'ımın başından
İnmeyen bulutlar
Ya da erimeyen karı gibi
Uzakta yaşanan değildir
Benim sana hasretim
İçimdedir her gün büyüyen
Büyüdükçe tükenmeyen...
Ezda ARARAT*

Merhaba,

Bu gün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve elbet bütün kadınların günü. Bilinen bir hikâyesi var. Amerika'da 128 kadının bir fabrikada yanmasından sonra 1910 yılında resmi olarak kadın günü ilan ediliyor. 101 yaşına giren bu kutsal günün tabii ki hikâyesi uzun ama bilindiğinden fazla açmayacağım.

Toplumsal sorunların çözümünde temel olan kadın sorunu 1846'da başlamadı, başlangıcı beş bin yıla dayanan bu sorun özgürlüğe açılan kapıdır. Biz hareket olarak bunun savunucusuyuz. Tabii bu bilinci kimden aldığımızı soruyorlar. Rêber Apo kadar, felsefesi ve ideolojisiyle kadının özgürlüğünü savunan ve sağlayan hiç kimse şimdiye kadar çıkmamıştır. Bu nedenle başta Kürt kadını ve tüm dünya kadınları olarak Önderliğimize borçluyuz. Rêber Apo'ya borcumuzu ancak onu özgürleştirerek ödeyebiliriz. Roza Lüksemburg ve Klara Zetkinlerin mücadelesi, Leyla Qasim'ın direnişi ve günümüzde Zilan, Sema ve Viyanlarla süren

bu özgürlük mücadelesini İnanna, İştâr ve Afroditlerden aldığımızı unutmadan bu tanrıça kültürüne layık olabilmeliyiz.

Günümüzde çirkin Enki'nin torunları olan erkek egemenlikli zihniyetin sahipleri kadının özgürlük çırpınışlarını görmezden gelirken bunu gören Rêber Apo olmuştur. Biz kadınlar, özelde gerillalar bu kadar güzelliğin yaratıcısı olarak çok şanslıyız. Özgürlükle yaşamamanın inancıyla savaşıarak güzelleşeceğiz.

Önder Apo ile özgür bir 8 Mart'ta yaşamaya kararlıyız.

Ezda Ararat

Merhaba güzel dostum,

Yağan yağmurlar baharı müjdelerken tıpkı yoldaşın güzel yüzü gibi insanın içini ısıtır ve yoldaşlığa dair ne varsa içinde taşır. Bahara girdiğimiz şu günlerde inanılmaz bir heyecan sarmış beni ve bir de kadın yüreğimizi hoplatan bahar coşkusu... Gözlerim hep arayışta, tanıdık ya da özlenen bir yoldaşı beklercesine. Bu olsa gerek yoldaşlık sevgisi.

Bugünlerde olması gerektiği gibi hava epey yağmurlu. Saçlarımı açıyor ve yağmura bırakıyorum. Bu güzel havayı içime çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Yüzüme vurmak için yarışan yağmur damlalarıyla özlemimi duyduğum yoldaşlarımın gülüşlerinin yüzüme çarptığını hissediyorum. Gözlerimi açmayı hiç istemiyorum çünkü kendimi Ararat'ımın zirvesinde hissediyorum. Saçlarım sanki Serhat'ımın asi rüzgârında dalgalanıyor, tıpkı annemin saçlarımı tararken uykumun gelmesi gibi kendimden geçiyorum. Yağmur bulutlarda gizlenirken bir an beni de içine çekmesini bekliyorum. Beni alıp götürse yağmurların bolca yağdığı diyarlara. Götürür mü dersin? Belki de götürür beni, başında bulutlardan tacı inmeyen Ararat'ıma. Bana sorarsan yağmurun gizlendiği bulut olmak isterim. Ve artı olacağım kesin, eksi ile çarpıştığımda şimşek ve yıldırımlarla ulaşmak istediğim her yere, herkese ışık hızıyla ulaşabilirim.

Adını ne koysam bilmem ki? İsyan, özlem, sevgi, bahar... Yürek bu, yoldaşlığa bağlı olan anlatamaz ki içindekini.

Yüreğimizde bir yaradır, kapanmaz

Düşlerimizde bir gerçektir ulaşılmaz.

Kavalımızda bir ezgidir, tükenmez.

Kalbimizde bir sevdadır, anlaşılmaz.

Dilimize dolanan türkümüzdür

Serhat!

Anlattıkça anlaşılmayan

Bir sevdadır Serhat.

Güzel yoldaşlara karşı açık olmayı denedim hep. Yüreğimi açtım, yoldaşlığımı verdim. Şimdi birer yağmur tanesi gibi yere düşüp toprağa karışan yoldaşlarımın sayısı gün geçtikçe artıyor. Bu inanılmaz ve tarifi olmayan bir acı hissettiriyor bana. Evet güzel yoldaşım, umarım anlıyorsun. Ancak şunu diyebilirim; keşke beni yakabilecek ve küllerimi Ararat'ıma serpebilecek birileri olsa. O topraklara karıştığımda çok mutlu olurum. Belki de mutlu bir lale olarak açardım Ararat'ımın eteklerinde.

Ülkemin iki büyük dağı Cilo ve Ararat. Yükseklik ve güzelliklerinden dolayı dillerden düşmeyen bu muhteşemliğe sevdalanmamak mümkün mü? Mümkündür diyenler yükseklikte yaşanan güzelliğin özgürlük tadına ulaşamayanlardır. Ülkemin başak kokusunda içime çektiğim özgürlüğün umuduyla yaşamak ve yaşatmak...

Sevgilerimle

Merhaba küçük kardeşim,

Değerli yoldaşım; uzun zaman oldu sana yazmayalı ama seni unuttum sanma. Zagroslardan yüreğimde bir volkan gibi kaynayan özlemimi yurdumun buram buram kokan dağ çiçekleriyle ifade edebilirim ancak. Seninle bu alanda birlikte olmayı çok isterdim. Çünkü insanı kendine bağlayan bir görkemi var. Zozanların serin suyunu ve gonîlerle yapılan çayını beraber yudumlamayı ne kadar çok isterdim anlatamam.

Katılımımızın altıncı yılına girdiğimiz şu günlerde şimdiye kadar yaşadığım zorlanmalar ve güzellikler karşısında bir an bile “neden?” sorusunu kendime sormadığımı bilmeni isterim. Yani örgüt karşısında ikilem yaşamadım hiç. Yaşamım hep Sema ve Zilan yoldaşları esas alarak gerçekleşecektir. Bana yüklenen yük her ne kadar ağır gelse de yapmaya çalışıyorum. Öncelikli olarak Önderliğe, şehitlere ve sana layık olmaya çalışıyorum. Ben de güçlü bir militan olmak istiyorum. Sema'ya ulaşmak imkânsız değil. Ben de Sema yoldaş gibi kendi kişiliğimde tanrıçalara ulaşma mücadelesindeyim. Bunu kendimi aşarak yapabileceğimi biliyorum. Yani ben de Ararat'ın asi ve isyankâr kızı olabilirim. Bir an bile yüreğimden insan sevgisini eksik etmediğimi ve eğer bunu yapmazsam doğru bir yoldaş olmayacağımı biliyorum.

Ezda Ararat (Samuray'da yazılmış bir yazı.)

Newroz ateşinin yakıcılığı ve görkemiyle merhaba,

Ortadoğu'nun özgürlük ateşi Newroz insanın içini ısıtırken inanılmaz bir heyecan yaratıyor. Bu 2011 yılı Newroz'unun Önderliğimize özgürlük, halkımıza demokratik bir yaşam getireceği yıl olacağının inancıyla büyük umutlar taşıyorum. Bunu örgütümüz ve halkımız gösterdi.

Final diye adlandırdığımız bu yılda büyük bir heyecan beni de sarmış durumda. İnanılmaz duygular içindeyim, böylesi bir kutlama hiç olmamıştı. Önderliğimizle birlikte kutlamak en büyük özlemimdi. Ve biliyor musun en büyük istemlerimden birisi de seninle kutlamaktı. Amed surlarında seninle birlikte, gerilla kıyafetlerimizle Önderlikle Newroz'u kutlama hayallerim çok canlı. Ben ulaşamazsam senin yaşayacağını bildiğim için içim rahat.

Newroz coşkusunun yüreğimizde yarattığı özgürlük inancı ve heyecanı ile başta Önderliğimizin, halkımızın ve senin Newroz'u kutluyorum.

“Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamdır.”

21-03-2011

Merhaba meleğim Sıla can,

Bazı anlar olur sözcükler boğazında düğümlenir ve hiçbir şey bu düğümü çözmeye yetmez. Bazı anlar olur ki, bütün anlamlar bocalar. Anlatamaz ne seni ne de senin gibi güzel yoldaşları.

Evet yüreğimin güzel dostu, gidişinin derin hüznünü yaşıyorum. Çoğu zaman o güzel sohbetlerimizi özleyorum. Hep yanımda olduğunu sanıyorum, hâlbuki 4 yıl geçmiş. O sevimli yüzün, sıcak gülüşün ve gözlerinde hiç sönmeyen o parlak hayat ışığını unutmuyorum. SİLA, ismin gibi silada özlem olarak kaldın.

Evet meleğim, çok zaman geçti. Senin gömüldüğün toprakta birçok sevda yeşerdi. Birçoğu aynı sevdıyla, aynı yere gömüldüler. Ama gömülen sadece bedenlerdi. Merak etme biz var oldukça bu özgürlük mücadelesi hep yeni sevdalara gebe kalacak, hiç bitmeyecek.

Sevgilerimle

Şehit Rûken kampı

Merhaba,

Bu günlüğümü Önderliğin“Yaşam yaşanırken anlaşılmaz” sözüyle isimlendirmiştım. Hâlâ bu başlığa sadık kalarak devam ediyorum. Amaçım yaşam ve anlam arasındaki bağı doğru kurmaktır. İnsanın metafizik

yönünün bunu çözmeye yetebileceğini düşünüyorum. Ve düşündüğüm için varlığını insan olgusuyla anlaşılır kılmak gibi bir gereksinim duyuyorum. Çünkü evrenin içinde hâlâ umut verici bir şeylerin olması bu muammayı çöme gücünü yaratıyor bende. Doğru yoldaşlığın verdiği büyük huzurla, bitti dediğim anda bile zafere olan inancım umudu bahar tazelğinde müjdeleyebiliyor.

Uğruna ölümü göze aldığım büyük amaçlarım beni ayakta tutan tek şeydir. İsimlendirme gereği duymamamın nedeni günlüğümün başında saklıdır. Bilge insanın varlığıyla bütünleşebilmektir. Bütün anlamsızlıkları böyle aşacağım. “Ben kimim?” sorusuyla başlattığım sorgulamalarım “nasıl yaşamalı, ne yapmalı ve nereden başlamalı?” sorularıyla devam etmekte. Kimi eklektik, pozitivist ve dogmatik yönlerim beni istem dışı aşağı çekiyor olsa da buna karşı mücadele ediyorum. Bunda eksik ve yetersiz olduğumu biliyorum. Tüm soysuzluklara cevabım alışkanlıklarımı kırmak ve yok etmek olacaktır. Doğru yaşamı doğru yaşamak gerektiğine inanıyorum. Hakikat savaşıncısının hakikat aşkıyla yaşamak ve yaşatmak istiyorum.

Sevgilerle

Şehit Rûken Kampı

08-01-2011

“Yaşam yaşanırken anlaşılmaz”

Bu günlüğe başladığım tarih 13-11-2011’di ve şu an tarih 08-01-2012. Uzun bir süre geçti. Bu zaman diliminde birçok güzel anı ve acıyı birlikte yaşadım. Yüreğim hem sevgiyi, güzeli yaşarken bir yandan acı ve çirkin olana da tanık oldu. Küçük bir deftere sığdırmaya çalıştım ama ne kadar beni ya da yaşadıklarımı yansıttığı muamma. Bu nedenle yarım bıraktıklarımı ve bu kış yaşadığım duygu ve his yoğunluğunu da anlatacağım. Umarım anlaşılma istemim yadsınmaz. Olmak istediğim ve bana ait olan her şeyi kendine saklamadan, yaşanırken anlaşılmayan makro evrenden mikro evrene yansıyan yoğunlukla anlaşılmasını beklemeden anlatmak istiyorum. Ve hitabım “yaşlı dayım” dediğim genç yoldaşıma ve yazılarıma yansıtacağım yoldaşıma hitabendir.

Sevgilerimle

Şehit Rûken Kampı

16-05-2011

Merhaba,

Bu küçük deftere bu pratikte yüreğimde yaşanan tüm sevinç, hüznü ve güzel olana dair yaşanan ne varsa sığdırmaya çalışacağım. Yani senin için yazacağım yaşlı dayım, senin tabiirinle “genç yoldaşım.” Umarım güzel bir pratikten hep güzellikleri yazarım. Tabii bunun yanı sıra Zagros’un güzelliklerini de yazacağım.

Aslında şu an bulunduğum mekândan başlamak istiyorum. En son PAJK’ın 8.inci kongresinden dönerken notunu aldığımda nasıl büyük bir şok yaşadığımı anlatmak istiyorum. Bu şokun nedeni belki de yıllardır görüşmediğimizden ve hiç birlikte kalmadığımızdandı. Çünkü hain bir düşman gerçekliği ile özgür bir Kürdistan’da özgür yaşama koşullarımızın olmadığını biliyoruz. Notun üstünde ismini görünce şaşırılmamak elde değildi. Daha sonra sesini duyunca “bu kadar tesadüf olmaz” dedim. Şimdi şunu itiraf edeyim, normalde tesadüflere inanmam ama şimdi inanıyorum. (Tabii güzel olanlar.) İşte PKK böyle bir şey diyebilirdi.

Sana Zagros’tan, Dola Bîra’dan yazıyorum. Neden Dola Bîra diyebilirsin. Bu dolda birçok su kuyusu var ve oldukça uzun bir dol. Adını bunlardan almış ve baharda kısa süre de olsa kalınıyor. Burada yani Zagros’ta genel olarak bahar geç geliyor. Şu an mayıs olmasına rağmen Serhat gibi. Tabii böyle olunca hep baharı yaşıyoruz. Bu bir yandan güzel ama bir yandan ise gerilla için kötü. Yani Zagros’ta ilerledikçe hep baharı yaşıyorsun, bir mevsim geriden takip ediyoruz genel çizelgeyi. Anlayacağın yazı yaşamadan sonbaharı yaşayacağız. Burada geceleri uyumak mesele, hele geceler ayaz oldu mu daha da vahim. Tüm bahar boyunca ıslak olduğumuz için güneşi gördüğümüzde tuhafımıza gidebiliyor. Şu an sabah saat 9.15 ve ara veriyorum, yanımdaki arkadaş ısınmış değil. “Soğuktan kemiklerim sızlıyor” diyor. Muhabereden sonra devam edeceğim.

Sevgiler

Merhaba,

Ara vermiştim ve bugün ayın 18’i. Bu arada çok şey değişti, alandan ayrıldık. Avaşın’ın popülerliğini bilirsin. Zagros deyince akla ilk gelen Avaşın ve Basya’dır. Evet, Avaşın suyuna indik ve Herkî alanına geçtik, şu an buradayız.

Zagros’ta bahar bir başkadır. Çeşmeler çıldırmış gibi. Her yerde su sesleri, kuş cıvıltıları bizi asla yalnız bırakmaz. Ve öylece bırakırsın ken-

dini doğanın en yalın en sade olan haline büyük huzura erişmenin en güzel mekânı Zagros'ta. Bir gerilla olarak burada gerillacılığımı derinliğine hissettim. 2007 yılında Oremar eylemine giderken Avaşîn'de Baran'la karşılaştım. Tam Şetûnûs köprüsünde, köprünün iki ucunda karşılaştık, o anı hiç unutmam. Çünkü kardeşimin o an söylediği sözler bana ne kadar güvendiğini dile getiren sözlerdi. Bu eyleme gelecek birileri varsa onlardan birinin ben olduğunu söylediğinde çok gururlanmışım. Ve bu anı hiç unutmam. Eyleme birlikte katılmıştık, o saldırıda bense savunmadaydım. Ağlamaktan gözlerim kan çanağına dönüşmüştü. Ona benden önce bir şey olmayacağına söz vermişim. Büyük bir heyecanın içinde böylesi bir duygu beni çok zorlasa da yüreğime taş basmayı başardım.

Sürekli büyük eylem ve kayıpları yaşayan Zagros bu eylemde büyük başarı elde etmiş, 2 arkadaş şehit düşmüştü. Şimdi ise yaşanan şahadetler bizi oldukça zorlamakta. Eyalet olarak biliyorsun geç açılan arazi koşullarından dolayı cevap olamıyoruz. Ama bu bedeller karşısında intikam duygularımız gün geçtikçe daha da büyüyor.

Zagros'un yüksek tepeleri, derin vadileri her ne kadar zorlayıcı olsa da inanç, bağlılık ve irade olunca tepeler, vadiler ova gibi geliyor.

Sevgilerimle

Merhaba genç yoldaşım,

Şu an Herkî alanındayız. Hava çok sisli, sanki bu sis yüreğime de çökmüş, ruhum daralıyor. Rüzgâr eserken daralan yüreğimi de kendisiyle savuruyor. Anlayacağın moralim bozuk, çünkü 12 yoldaşımın şahade-tini unutamıyorum. Beni bu kadar kötü yapansa hiçbir şey yapamamak. Cevap olamıyoruz. İntikam, intikam demek ve yapabilmenin hakikat savaşçıları olabilmek zorundayız.

Kendimle ilgili güncel bir haber vereyim. Dün akşam mantardan zehirlendim. Uzun bir gece oldu. İki tane iğne vurdular, her ne kadar canım acısa da şu an iyiyim. Bu zehirlenmenin nedeni bir mantarı zoraki yememdi. Heval Rojîn çok ısrar edince kıramadım. "Heval Rojîn kim?" diye soracaksın, onu uzun uzadıya anlatacağım. Yaşamımda önemli bir yer kaplıyor.

Anlamı büyük bir yaşamdan yani Önderlikle yaşanacak olan bu güzel yaşamdan şimdilik yürek dolusu sevgiler, sizleri çokook seviyorum.

Önderlik, ülke ve dağ sevgisiyle yaşamak, onurlu ve ahlaklı yaşamın tanımıdır.

Sevgilerle

19-05-2011

Merhaba,

Bahardayız ve herkes pratik için hazırlanıyor. Bu arada Devrimci Halk Savaşı'nda pratik olarak ne yaptığıma ve nasıl katıldığıma dair bilgi vermemiştim. Dört yıldır Zagros'tayım, beşinci yıla giriyorum. Pratikte hep Geliyê Zap'ta kaldım ve ruhum hâlâ orada. Pratik olmadan, yani Geliyê Zap olmadan yaşayamam.

2011 yılında ise Cîlo YJA Star Eyalet Komutanı Rojîn Gewda yoldaşın yanındayım. Anlayacağın yakın koruması ve muhaberecisiyim. Önemli bir iş tabii ki ama benden koruma çıkmayacağı kesin. Heval Rojîn'i bu kadar sevmeseydim asla kabul etmezdim. Bir de itiraz edince heval Rûken çok kızdı. Rojîn arkadaşla kalmanın şans olduğunu söyleyince ikisini de çok sevdiğimden itiraz etmedim. Ve şu an can sıkıntısıyla bekliyorum. Canımın sıkılma nedeni ise herkes pratiğe giderken benim uzak kalmam. Kimi zaman pratiğim kaba pratik olarak değerlendirilse de ben pratikte olmayı daha çok seviyorum. Vicdanımı rahat hissederken, Önderliğe daha yakın olduğumu düşünüyorum. Bana uzun bir yürüyüş gerek. Bu iyi gelecek biliyorum.

Sevgilerimle

21-05-2011

Merhaba,

Uzun bir yürüyüş gerekli demiştim ya işte o uzun yürüyüşümüzün şu anki durağı Çarçêla'dayız ve artık Kuzey'de sayılırız. Kuzey toprakları ve tehlike. O serin, özgürlük kokan topraklara ayak bastığımda rüzgâr yüzümü okşadı. Şu an yüksek bir tepedeyim, Çarçêla karla kaplı, o kadar güzel ki anlatmaya kelimeler yetmez. Dedim ya buralar çok güzel, anlatmak yerine yaşamak daha bir harika olur. Burada beni etkileyen birçok şey var. Boşaltılan köylerin arasından geçerken bir zamanlar burarlarda yaşayan insanların sesleri, çocukların bağırışları kulağıma geldi. Sonra etraf birden yine sessizleşti.

Karşımda Çarçêla ve Govendê tepeleri, harika ve harika olduğu kadar da zor. Tabii yüksek tepelere çıkıp kollarımı açıp kendimi rüzgâra bırak-

tığım da her şeyi unutuyorum. Kendimi cennette hissediyorum. İdealist olduğumu düşünme, bizim cennetimiz buralar. Ve yürüyüşümüz devam edeceğe benziyor. Masmavi gökyüzünün içinden güneş bütün görkemliliğiyle gülümsüyor. Ve bu esnada bulutlar ansızın çıkıyor, bembeyaz bulutları Çarçêla kendisine çekiyor. Buralar Serhat gibi zozan olduğu için özelde yürüyüşteyken bulutların güneşin önüne geçiş yarışını çok seviyorum. Bilirsin yolun uzun ve yükün ağır oldu mu irade devreye giriyor. Bazen benim gibi olan arkadaşların güneşin aşırı yakıcılığından durumları ciddileşebiliyor.

Sevginin anlam gücünden doğru olana ulaşmak gibi değerli bir mücadelenin tam da ortasındayız. Yüreğimin, beynimin sınırlarını bu noktada zorluyorum.

Sevgilerimle

Güneşin yoldaşı Rojîn Sorxwîn (Gewda) arkadaşına,

Gerilla yaşamımda önemli bir yere sahip olan ve herkesi kapsayan bir komutan, Rojîn Gewda yoldaş.

Rojîn arkadaş 1992 yılında katılmış. 14 yaşında PKK'ye katılan bir aşiret kızı. Aslen Hakkâri. Faraşînli bir zozan kızı. Doğayla olan bütünlüğü neolitik değerlere ne kadar bağlı olduğunu yansıtıyor. O kendi yaşamıyla bir tarihi canlı canlı taşırken, hiçbir zaman bu canlı tarihe yüz çevirmiyor. Yüreğiyle beyniyle sevdalanmış PKK'nin onurlu yaşamına. 20 yıllık gerilla yaşamı aynı zamanda 20 yıllık komutanlık yaşamı gibi. Bu kutsal görevi hiç yadsımadan yapıyor. Tam bir Kuzey sevdalı ama nerede olursa olsun hep örnek yaklaşımıyla örgütle bir bütün yaşamayı bilen biri.

Başta da belirttiğim gibi Heval Rojîn yaşamımda büyük bir yere sahip. 2008'de tanıştım onunla. Zagros'a yeni gelmiştim ve beni tanıyanlar onu seveceğimi söylüyorlardı. Evet, onu çok sevdim ama bu öylesine oluşan bir sevgi değildi. Onu anlamam ve sevmem zaman alsa da çok uzun zaman geçmesine izin vermeden yoldaşlığımız gelişmişti. Birçok güzel özelliği var ve bu özellikler insanı kendine çeken ve örnek alınması gereken özelliklerdir. Yaşamla barışık yaşam tarzı aslında onu farklı kılıyor. Sistemin bütün geriliklerini küçük yaşta teperek PKK'ye katılmış ve bir militan gibi yaşaması gerektiğini iyi biliyor. O Önderliğin fedaisi olma yolunda hep mücadeleci bir karakteri kendisi için esas almış, böyle de yürüyor.

Yoldaşlık onun için vazgeçilmezler arasında yer alıyor. Bir yoldaşlıkta samimiyet, dürüstlük buldu mu bırakmıyor. Bir de olmayanı yaratan tarzı ister istemez insanı kendine bağlıyor. Olağanüstü bir insan, güzel yürekli güzel bir insan heval Rojîn.

Şimdi anlatmaya çalışırken bile gerekli kelimeleri bulamadığım yoldaşımın yaşadığımız güzellikleri nasıl anlatabilirim? Evet yoldaş, bu yazdıklarımı belki bir gün okursun. Bu sayfaya Çarçêla'nın bir çiçeğini yapıştırdım çünkü biliyorum ki sen çiçekleri ve doğayı çok seversin. Benim için bahar tazeliğini simgeleyen senin gibi güzel yoldaşı tanımak büyük bir şans. Yüreğindeki o bahar coşkusu fark ettiğim an bütün yoldaşlık hislerimle "bu kadar güzel yürekli bir kadın tarihin hangi aralıklarında saklıydı?" diye kendime sordum. Verdiğim cevap "demek ki bitmeyen ve sürekli mücadele içinde olan, direnen ahlaki-politik toplumun güzel ve güzelliklerle dolu yürekleriyle yaşayabiliyorlar" şeklindeydi. Sadece bir komutan değil benim için. Bir komutan olmanın ötesinde birçok şeyi bağrında taşıyan güzel bir insan, bir çiçeğin nazikliğini, narinliğini ve renkliliğini yüreğinde taşıyan bir yoldaş...

Hakkını veremediğimiz yaşamın sonradan değerini bildiğimiz zamanlarda duyduğumuz his, kimi zaman bizi çok acıtıyor. Bu acıyı hissetmek için ve en azından arkamda bırakabileceğim duygularımın olması amacıyla kimi sorumluluklarımı yerine getirmek benim için büyük bir huzuru da getirecektir. Çünkü yaşanırken anlaşılmayan yaşama büyük duygu dünyamdaki anlamla bakıyorum. Yaşadığımız şu an bile anlamına erişmeye çalıştığımız yaşamda mücadele içindeyim. Kadın olarak yürekten hissettiğimizi zorlanmadan anlamak hayli zor olacağına benziyor. Bu konuda neden bu kadar zayıf olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Seni hissederek hiç konuşmadan anlamaya çalışma çabalarımın yetersiz olduğunun farkındayım. Ama sadece yoldaşımın gözlerindeki seyre dalarak büyük his dünyasındaki anlamı çözebilmek benim için daha anlamlı olacaktır.

Hakikat uğruna düştüğümüz bu yollarda birer hakikat arayışçısı olabilmek, ilkin doğru ve güzel olanı kavrayarak yoldaşlığın sırrını çözmek ancak Önderlikle doğru yürüyüşü ve doğru yoldaşlığı yaratacaktır. Düştüğümüz bu yolda Rojîn yoldaşımınla çok şey paylaştık farkında olmadan. Bende saygı değeri yüksek bu yoldaşıktan çok şey aldım. Sevgi, güven, cesaret, saygı ve anlatılamayan değer yüklü, anlamlı ve güzel olana dair ne varsa. Gönül gözüyle insanlara bakabilen güzel yoldaşımın kadın

sevgisinin sınırları yok gibi. Kadın hareketinin canlı tarihi Heval Rojîn hep bu bilinç ve özveriyle yaklaşıyor. Şu an bile bu cins bilinciyle acıları yüreğine hapsederek yaşama anlam katmaya çalışıyor. Yaşadığımız bu ağır süreçte, yani 22-10-2011’de yaşadığımız büyük acılara rağmen yine de sorumluluğunun çok ötesinde yoldaşlığını bir kere daha gösterdi. Mütavazı, örgüt ilke ve ölçülerinde taviz vermeyen kadını hissedebilen bir yoldaş, Rojîn Gewda.

Aslında senin hakkında ya da içimden gelen birçok şeyi sana yazmayı çok isterdim. Yaklaşık 5 yıllık yoldaşlığımız bende şunu uyandırdı: Seni anlatabilmeliyim. Tabii beni yoldaşlığına bağlayan farklı etkenler de yok değil. Bunlardan biri Geliyê Zap’ta tanışmış olmamızdı. Benim oraya olan bağlılığımı biliyorsun ve sen de oraya bağlı bir parçaydın. Gerçek anlamda gerillacılık yaşamım orada başladı ve orada da bitmesini çok istiyorum. Dilgêş, Kemal, Hedar, Sıla, Rûken, Brûsk, Agît, Dilar, Zinar, Rojbîn, Adar ve ismini sayamadığım daha nice. Onları bir an olsun unutmak ihanetin beni lanetlemesi olacak. Yüreğimi ve beynimi Geliyê Zap’ta bıraktım. 2011 yılında her ne kadar fiziki olarak orada olmasam da ruhum ve düşüncelerim oradan hiç ayrılmadı. Seni orada tanıdım, orada birlikte geçirdiğimiz anlar anılmaya değer anlardır. Kimi zaman sana küssem de -küsmeye değil de bazı arkadaşların dediği gibi naz demek daha doğru olacak (bu bir itiraf)-nedeni belki de bulduğum o temiz yüreğe sığınmaktı. Arayışlarıma ya da çelişkilerime cevap olduğun oranda seni sevdim yüreğimin güzel yoldaşı.

Evet Rojîn Gewda yoldaşım, yazımı bitireceğim, bundan fazlasını yazsam bile senin o güzel yoldaşlığını anlatamaz. Bu nedenle birer Ortadoğulu ve canlı bir varlık olarak birlikte yaşadığımız zamanlarda sana karşı farkında olarak ya da olmayarak girdiğim farklı tavır ve yetersizlikler karşısında beni affedeceğine inanıyorum. Sana olan sevgimi biliyorsun, bunun için yüreğimle seni kocaman kucaklıyorum ve seni çokook seviyorum bahar yürekli yoldaşım, komutanım.

Zagros- Cîlo

Merhaba,

Tanımlamada epeyce zorlandığım gerçeklerin içinden, Önder Apo ile anlam bulan his ve duygularla yüzümde açılıyor bir tebessüm.

Şu an Cîlo eyaletinin Oremar bölgesindeyim. Hani o bilinen meşhur Oremar. Heval Rojîn’le bol bol dolaşıyoruz. Bu yürüyüşümüzde heval

Rûken, heval Rojîn ve ben büyük bir tepeyi aştık, aslında devirdik desek daha doğru olacak. Tepenin adı Garê, kuzey Garê'sidir. Hakkârî topraklarındayız. Buralar sanki uçsuz bucaksız gibi, bu yürüyüş çok güzeldi. Üç kadın, üç özge yürek, üç hakikat yolcusu. Haziran ayındayız ve büyük kar yığınlarında (kevî) yürüyoruz. Kardan dondurma, salça kutusunda çay yapıyoruz. Niye bunları anlatıyorum? Çünkü bunların tadı hiçbir yerde ve hiç kimseyle bu kadar güzel ve bu kadar unutulmaz olmayacak. Şu an karşımdaki Cîlo'nun eşsiz güzelliği ve mis kokulu bu dağlar beni adeta büyülüyor. Bu hisler benim gerçek cennette olduğumu söylüyor.

Kürdistan dağlarında en çok sevdiğim şey olduğum yerin en zirvesine çıkıp kollarımı açıp gözlerimi kapatarak uçtuğumu yani özgür olduğumu hissetmektir. Rüzgâr beni benden aşırırken beyaz bulutlarla yarışır gibi oluyorum. O an tüm sevdiklerimin, başta da Önderliğin yanında oluyorum. Ve özgürlük bu olsa gerek diyorum. Ey özgürlük diyorum, evrende ve tarih sahnesinde senin yerine koyacak ya da rolünü oynayacak hiçbir şey yok. Anı hissederek özgürlüğe koşabilseydik keşke, işte o zaman ne GÜNEŞ tutsak olurdu ne de biz bu kadar hüzünlü.

Güneşin yoldaşları şafakta selama durur.

Sevgilerimle

04-06-2011

Merhaba,

Yüreğime ekip büyüttüğüm ve daha sonra koparıp kuruttuğum bir kır çiçeğinin beni nasıl yansıtacağına dair herhangi bir fikrim yok. Ama yine de onu topraktan alarak ölümsüzleştirdiğime inanıyorum ve sana göndererek yaşama hangi renklerle baktığımı yansıtmaya çalışıyorum. Senin de beni böyle anacağına eminim. Şimdi "bu yoldaşım ne kadar da canî" diyeceksin ama bilirsin bir şeyleri hep yüreğimizde saklarız. Ve öyle anlar olur ki bunu yansıtacak bir şeyler ararız, işte bu da böyle bir şey. Belki de görmek, hissetmek, yaşamak istediklerimizi böyle bahar çiçekleriyle yansıtmak istediğimizdendir. Yaşadığımız her gün hep bahar tazeliğinde kalsın.

Güneşin yoldaşları şafakta selama durur.

Sevgilerimle

05-06-2011

Merhaba,

Bugün ne yaptığıma dair bir şeyler yazmak istiyorum. Bugün yaşamımın en büyük anlamı olan uğruna gözümü bile kırpmadan canımı verebileceğim, beni Önderlikten ve şehitlerden sonra ayakta tutan tek yaşam gerekçem olan küçük kardeşimle konuştum. Onsuz bir yaşamın benim için hiçbir anlamı olmayacağını senin de bilmeni isterim. Baran'ımın sesini duyduğumda afalladım, ne diyeceğimi şaşırdım. Nasıl ki özgürlüğün tanımı yapılamıyorsa benim de ona olan duygularım öyledir. Baran'ı düşündüğümde kendimi sonsuz bir maviye kulaç atarken görüyorum ve o an dünyanın en huzurlu insanı oluveriyorum. Ararat'ın, Cîlo'nun, Çarçêla'nın, Samuray'ın güzelliği ve yüksekliğiyle özgürlük kokan zozan çiçeklerinin kokusuyla seni hissediyor ve seviyorum kardeşim. Sana olan bağlılığım bana güç, moral ve irade oluyor.

Güneşin yoldaşları şafakta selama durur.

Sevgilerimle

Mutluluk dolu bir gün,

Sözler pervasız, düşüncesizce dilden döktüğünde acımasızdır, yıkıp giderken anlamsızca. Yakıp yıktığımız yürekleri şimdi kim onaracak? Sevginin zirveleştiği anlarda felsefeyle anlamak, metafizikle yaşamın tadını ve hissini duymak istiyorum. Arıyorum, ararken kaybettiğim hakikatim nerede? Evrenin sınırsız boşluğunda mı yoksa? Yaşama gönül gözüyle baktığımız oranda anlaşılmayı beklemek belki daha gerçekçi olur.

Ey hakikat! Uğruna yollara düştüğümüz sevda bizi alıp götürür uzaklara. Kimi yanılsız zaman ve mekânda arayışlarımız bizi yanıltarak senden uzaklaştırmak istese de seni kaybettiğimiz yerde bulma mücadelemiz hiç bitmedi. Baktığımız her yerde, duyduğumuz her seste ve hissettiğimiz her şeyde dört mevsim, yedi kıtada, yıldızlarda, bulutlarda ve güneşte, kaybettiğimizi sandığımız ya da bıraktığımız her yerde seni arıyoruz.

“Hakikat Savaşçıları”

17-06-2011

Merhaba,

Dayanırım her şeye ben şu yokluğun olmasaydı.

*Sitem etmezdim yaşama sesin bende kalmazaydı
Seni her düşündüğümde yağmur yağar, toprak kokar.
Çocuk gibi umut, umut yanağımda güller açar
Kalma sakın gecelerde, sabah şarkıları söyle.
Biter elbet tüm acılar, ilk gün ışığını bekle
(bir şarkı sözü)*

Evet, şu an Geliyê Zap'ta, Düzenleme Boğazı'ndayım ve müzik dinliyorum. Karşımda Gare'nin (Türkçe ismi Karadağ) muhteşem güzelliği, güneş batmak üzere. Tam da başımı kaldırdığımda gözlerimin içine vuruyor. Bu yüksekliğin tadını çıkarmak şart çıkarmazsam tarih beni afetmeyecek.

24-06-11

Merhaba,

Geliyê Zap serüvenim devam ediyor. Yazıma uzun bir ara vermiştim. İlginç birçok şey yaşandı. Ve ben de içindeyim. PKK'de inisiyatif ve tecrübe sahibi oldun mu tamamdır. Ama evin yandı da demektir. Evet, yoldaş bir firar verdik. Ben muhaberedeydim ve adam gündüz ortası vurdu gitti. Bunun başka ifadesi yok: İhanet! İnsanın kanına, beynine bulaştı mı hiçbir şey onu tutamaz. Tabii şehitler gerçeği ve direniş geleceğimiz var. SEMA YÜCE gerçekliği var ki gerilla yaşamımda hep onun gibi derin bir kişiliğe sahip olmak istemişimdir. İdeolojik ve kendini çözümlileyebilen bir Sema kişiliği, ona ulaşmanın mücadelesindeyim. Ama biliyorsun Sema' ya ulaşmak büyük, güçlü bir kişilik gerektirir. Bende o özün olduğuna inanıyorum. Ne de olsa aynı toprakların insanıyız.

29-06-2011

Merhaba,

Geliyê Zap turumuzda iki gündür Hîne'deyiz. Zagros'ta üç pratiğimi Geliyê Zap'ta geçirdim. Ve şu an yine buradayım. Burada güzel yoldaş var ve birçoğunu tanıyorum. Birlikte pratik yürüttüğüm arkadaşların hemen hepsini gördüm. Şu ana kadar bir tek Agît yoldaşımı görmedim. Umarım görürüm. Eski bir yoldaş. Birlikte pratiğe gideceğiz diye sözüm vardı ona. Neyse görürsem özeleştirici borcum var. Geliyê Zap'ta birlikte kaldığım birçok arkadaş şehit düştü. Dilgêş, Kemal, Mazlum A, Mazlum M, Hedar, Sila, Cûdî, Agît, Çekdar, Zinar ve adını zikredemediğim birçok

yoldaş. Söylenecek sözler boğazımda düğüm düğüm, intikamları boy-numda vebal.

Şu an eylem keşfinin yapıldığı yerdeyiz. Brûsk ve Rojîn arkadaşlar düzenleme için uğraşıyorlar. PKK'de eylem düzenlemesi bir başka krizdir. Benim de şu an moralim bozuk ve toplantıdan çıktım. Çünkü ben de kendimi önerdim ama kabul edilmedi. Hâlbuki daha yararlı olacağımı düşünüyorum. Alanı tanıyorum. Arkadaşlar yapamaz demiyorum ama ben de yapabilirim. Bu konuda heval Rojîn'le heval Brûsk'u ikna etmek hayli zor. İkisine de değer vermesem çeker giderdim. Ama bu haksızlık diyesim geliyor. Çünkü beni bu pratikten koparıp bir eylemi şansımı benden alıyorlar. Şimdi şeytan diyor al silahını, raxtını, git Çelê'nin ortasına ama örgütle karşı karşıya gelmek istemem. Öldükten sonra bile. Neyse bugünlük bu kadar, daha fazla canını sıkmayayım. Arkadaşlar neden bu kadar sert kafalı olduğumu soruyorlar. Hem sert hem de asiymişim. Heval Brûsk beni tanımıyor ama haksız da değil. Geliyê Zap turumuzu yazmaya devam edeceğim.

Sevgiler

Merhaba,

Geliyê Zap ve eylem demiştım. 28-06-11'de arkadaşlardan ayrıldık. Eylem grubu yerini aldı ve üç gündür operasyon devam ediyor. Bitecek gibi de görünmüyor. İlk gün çatışmalı geçti. Yanlış değilsem 20'den fazla ölüleri var. Adamlar deliye dönmüş. Yeni bir taktik tabii, Zagros'a yeni gelen Brûsk arkadaş komutanlığında yürütölüyor. Brûsk arkadaş oldukça cesur. Yorum yapmayacağım.

Düşman bütün yolları tutmuş. Tepeleri kobrayla vurup bol bol indir-me yapıyorlar. Arkadaşların bulunduğu yerde su yok. Sanırım erzakları bitmiş ve en kötüsü de etrafları sarılı. Bugün de düşman bırakmadı. Sorun bu değil, PKK gerillası her koşulda dayanır. Bizim durumumuz onlardan daha kötü. Çünkü onlar hiç olmazsa asker öldürüyor. Ya biz? Hiçbir şey yapamıyoruz. Onlar gibi biz de erzaksız ama işin kötü tarafı hiçbir şey yapamıyor olmamdır. Hem moralim çok bozuk hem de mayını yola yerleştiremedik. Girişimde bulunduk ama geliş gidiş çoğaldı ve mayın yeri görüldü. Mayın koyabilseydik bir araba uçurabilirdik. Şimdi kum gibiler caddede. İşte kimi zamanlar etrafındakilerin edilgen ve güven vermeyen duruşları böylesi olumsuz sonuçlar ortaya çıkarıyor.

24 saattir keşif uçağı dolaşiyor. Arada uzaklaşıp keşif yapıyorum. Grubun hali yok. Bir tek Deniz arkadaşla konuşuyorum ve diğer arkadaşları çok merak ediyorum.

Rojîn Gewda hâlâ bize ulaşmadı. Bu konuda çok kaygılıyım. Onu çok merak ediyorum.

Sevgiler

02-07-2011

Geliyê Zap

Merhaba,

Sana şu an Çarçêla'nın zirvesinden merhaba diyorum. 30 Haziran eylemi güçlü ve kayıpsız geçti. Örgüt tarafından kutlandı. 4 günlük operasyon ve eylem sonrasında her ne kadar orayı çok sevsem de bırakmak zorunda kaldım. Orada olmayan ve aslında oradan hiç ayrılmayanları yine âşık olduğum Samuray'ımı ve daha sayamayacağım birçok şeyi orada bıraktım. Şimdi yeni bir serüvene başlıyoruz Rojîn yoldaşlımla. Çarçêla bir yandan güzel, diğer yandan ise kör sinekleriyle uğraşıyoruz. Gün batıyor ve gökyüzü bir turuncu ki sorma. Sanki Cîlo'dan alevler yükseliyor. 4 günlük uzun yürüyüşün sonunda Çarçêla'dayız. Ayrıca üç şirin cadaloz yazıyı böldü.

Sevgiler

11-07-2011

Merhaba,

Çarçêla'da kalmıştık değil mi? Evet. Dün akşam yoğun yağmur ve dolu yağışından dolayı ıslanıp üşüdükten sonra şimdi güneşin yakıcılığıyla karşı karşıyayım. Başımı kazan gibi yapsa da şimdilik iyiyiz. Buralarda böyledir. Bahar olur yazın ortası, kışı da erken gelir. Yani bir türlü yazı göremezsin ama yine de yaşam güzel.

Geçen gün Baran'ıma uzun bir not yazdım. Büyük yoldaşlıkların ya da büyük bağlılık ve sevgilerin insanda yarattığı duygu ne kadar ilginçtir değil mi?

Neden kimi zaman elimiz, parmaklarımız hiçbir şey tutmaz. Bende uzun süredir gelişen bir hastalık gibi beynim o kadar dolu ki boşaltmak istiyorum. Kimi zaman bir çocuk gibi ağlamak, bağırarak, yalın ayak koşmak, toz-kir içinde kalmak istiyorum. Ve öyle hissediyorum ki içim-

deki o çocuk büyüdükçe ben kayboluyorum. Belki de çocuk kalmak istediğimdendir.

Güneşin yoldaşları şafakta selama durur.

Sevgiler

20-07-11

Merhaba,

Sıcak bir günden sonra merhaba diyorum. En son Çarçêla'dan yazmıştım. Şu an ise Boğaza Salara tarafındayım. Burası Şemzînan'a bağlı, yaklaşık 5 ya da 6 saat uzağız. Ülkemizin topraklarında kaçak yaşamının verdiği ağır atmosfer aşırı gururuma dokunuyor. Hem de utaniyorum kendi topraklarıma sadece gece inmekten. Hani sende demiştin ya, "Bazîd ovasına bakarken bir sigara yakıp çayımızı yudumlamak. Ve o yalancı ışıkları seyre durmak ama özgürce ama yasaksız. Ehmedê Xanê'nin mezarına gülümserken tarihle buluşmak, hakikatle kucaklaşmak, özgürce gerilla olarak."

Bu taraflarda heval Baran da kalmış, gittiği her yere gidiyorum. Bazen sanıyorum ki hep yanımda. Düştüğümde elimi tutup kaldıran, arkada kaldığımda bekleyen.

Başta çok sıcak demiştim ya, gerçekten çok sıcak. Böyle memleket hasretiyle yanıp tutuşurken aldığım sinyallere göre bu aralar eğitime gidebilirim. Hem de PAJK eğitimi. Gerillacılık yaşamımda ilk defa özgün bir ortamda kalma şansına sahip olacağım. Bu çok güzel bir şey. Hepsi kadın ve eğitim sonu Kuzey kesindir. Şu an radyodan Önderliği dinliyorum ve diyor ki; **"Sana ve devrime gözün bile engel oluyorsa çıkarıp atacaksın."**

Sevgiler

Şemzînan

27-07-2011

Merhaba,

Bugünlerde bir hayli dolaşıyoruz. Uzun yollar ve yüreğimizdeki özlemle kendimizi Çarçêla'nın serin rüzgârlarına bırakıyoruz. Belki de bu rüzgârlardır yüreğimizi avutan. Şimdi yine uzun bir yol var önümüzde. Neyse aşamayacağımız hiçbir şey yok galiba. İnan yüreğimde söyleyeceğim o kadar çok şey var ki ama işte şu kelimelerin kifayetsizliği yok mu beni çileden çıkarıyor. Sence de öyle değil mi? Örneğin bir çiçeğin yarat-

tığı his çok farklı iken sadece çok güzel deyip geçiştiriyoruz. Hâlbuki göze ve ruha hitabı çok farklıdır. Şimdi bir çiçeğin insanda yarattığı atmosfer nasıl ki tek kelimeyle anlatılamıyorsa benim de söyleyeceklerim de bu deftere sığmayacak kadardır. Bir yandan da anlatmam lazım. Yaşadığım ilkleri, bir gerilla olarak ilk hatalarım, ilk eylemim vb. Çok şey mi istiyorum? “Hayır” dediğini duyar gibiyim. Bu cevabın içimi rahatlattı.

Güneşin yoldaşları şafakta selama durur.

Sevgiler

06-08-2011

Merhaba,

Uzun bir turun sonucu Çemço’ya gittik. Gidişimize sevindim. Çünkü yaşamımda en değerli varlığı gördüm. Tahmin edeceğin gibi Baran’ımı gördüm. Biraz ani ve hazırlıksız olması aslında iyi oldu. Çünkü planlı olsaydı daha kötü olurdu. Neyse bir yandan sevinirken bir yandan da yaşamımda bir ilke imza attım. Yani gözyaşlarımı içime akıtmayı başardım. Ne acı değil mi? Biz sömürge bir ülkenin çocukları olarak özgürce ağlayamıyoruz. Özgür bir ülkeyi hak etmeyecek kadar günahkâr mıyız? Tutsak bir ülkenin, gülüşleri ve gözyaşları tutsak çocuklarıyız. Önderliği ve halkı tutsak iken kendimize ne gülmeyi ne de ağlamayı reva göremeyiz. Ama benim en büyük hayalim yani beni mutluluktan ağlatacak ve güldürecek şey Baran’ımla birlikte özgür bir ülkede Önderliği görmektir, olmadı. Onu öyle görünce içimden bir şeyler koptu. Keşke onun yerine ben olsaydım. Belki o zaman daha rahat olurdu.

İçini kararttım galiba. Her neyse derin bir ah çekerek yine içime gömeyim. Umarım güzel günlerde görüşürüz. Aslında yoldaş seni de çok merak ediyorum. Sende inanılmaz bir şey vardı. Bana eski Apocuların ruhunu yansıtıyordun. O zamanlar senden de çok şey aldım. *Yaşlı dayım* demek içimden gelmiyor. Seni en son bıraktığımda gençlere taş çıkartacak kadar gençtin. Umarım yoldaşım olarak hâlâ formundasın.

Bugünlerde biraz canım sıkılıyor. Şu an Kuzey sahasında bulunan bazı arkadaşları merak ediyorum. Sürekli rüyalarımın misafiri oluyorlar. Birlikte kaldığım arkadaşlar, bir-iki isim vermenin sakıncası yok. Onları tanımanı çok isterdim. Arjîn Garzan çok eski bir arkadaş ve ben onu çok seviyorum. Yine Erzurum’da bulunan Zindan Amed arkadaşla birlikte katıldık ve gerçekten merak ediyorum. Sence yoldaşlık sevgisini ve öz-

lemine hangi kelimeler anlatabilir? **“Anlam gücüne erişen insan en büyük insandır”** diyor Önderlik.

Şu an Çarçêla'nın başında tek başıma cihazın önünde oturmuş yazıyorum. Çünkü keşif uçağı dolaştığı için konuşamıyorum. Yoksa yazacak fırsat bulmak çok zor. O kadar değerli yoldaşı kaybediyoruz ki anlata-mam. Ve en önemlisi de uzun süredir Önderlikle görüşme yapılamıyor. Düşmanı yeterince zorlamıyoruz anlamına geliyor. Bu demek oluyor ki, Önderlikle 24 saat yaşamıyoruz, 24 saat gerillacılık yapamıyoruz. Biz Önderliğimize ve halkımıza bu kadar borçluyken içim nasıl rahat olabilir, olamaz. Evet yoldaş, daha fazla içini karartmadan bugünlük son vere-yim. Sevgiyle ve yoldaşça kal. Seni çok seviyorum. Önderlik fedaisi ol-mak PKK militanı olmaktır.

Sevgilerimle

21-08-11

Merhaba,

Yüreğimin denizlerinden, okyanuslarından, kayıp korsandan, sevgi yüklü gemisinin demir attığı Zagroslardan merhaba,

Yüreğimdeki engin mavilikteki okyanuslardan mavi gökyüzüne uza-nan Cîlo'nun harika görüntüsü adeta bir kartpostal gibi öylece karşımda duruyor. Bu görkemi anlatmaya çalışmak büyük bir yanılgı olacak şimdi. Uzun bir aradan sonra yine Geliyê Zap'tayım. Bu alana geldiğimde içim ferahlıyor. İnanılmaz bir rahatlık sarıyor beni, anlatamam. Anlatmaya çalışsam destan olur. Sevginin en güzel ifadesi bu olsa gerek. Tüm arka-daşları göreceğim. Onları çok özledim. Özelde Geliyê Zap'takileri. Tanı-yıp tanımamam önemli değil. Evet, burası Geliyê Zap, güzel insanların olduğu yer. Halkı, toprağı ve yoldaşlığı bir başkadır. Hele Haziran-Temmuz arasında yere düşen yıldızları... Ve o güzel kokusu insanı mest etmeye yetiyor. Çok özlemişim.

Uzun süredir yazmamıştım. Bu zaman diliminde 8 arkadaş şehit düş-tü hava saldırısıyla. Bu acıları sence kaldırabilir mi çocuk yüreğim? Kimi zaman büyümek için çırpınırken bir de bakıyorum ki yüreğim taş kesil-miş, gözyaşlarım bile akmaz olmuş. Kendimi insanlardan çok farklı gör-müyorum ama farkımın olması noktasında da iknayım. Ben devrimci olarak farklı olmalıyım. Belki de sizden öğrendik bu işi ve benim de fark-lılığım bu işte. Şimdi yapmam gereken Önderliğimizin özgürlüğü için militanlaşmak ve layık olabilmektir. Tabii dönüp baktığımda hâlâ çok

yetersizim. Kendimde en çok nefret ettiğim şey kimi zaman(hatta çoğu zaman) duygularımın beni yönlendirmesidir. Güçlü bir insan olabilmek için duygularıma yenik düşmemeliyim. İçim kanasa dahi bunu bir saniye bile yansıtmak gururumu acayıp zedeliyor. Hatta bir damla gözyaşım bile görüldüğünde kendimi dünyanın en zayıf insanı gibi hissediyorum.

Şu an savaş uçakları dolaşiyor. Arkadaşların hepsini intişara gönderdim. Heval Rojîn'le ben noktadayız. Yoğunlaşmam dağılıyor. Şimdi gonî toplamaya gidiyorum. Sonra devam ederim.

Sevgiler

Bezive

20-09-2011

Merhaba,

Bugün bütün 1'leri peş peşe dizerken ayı zamanda ne yazacağımı bilmez bir durumdayım.

Gelmediler, gelmediler, gelmediler... Şimdi ne yazılabilir ki diye kendime ve etrafıma soruyorum. Sorduğum soruya cevap alamadığım gibi sessizliğe gömülen herkesin gözlerinden okuyabiliyorum. Anlamak istemediğim halde herkesin gözlerinde “gelmeyecekler” bakışı. Sanki duymak, bilmek istemiyorum. Cesur yürekli yoldaşlarım dönecek, dönecek, dönecekler... Dönmeleri gerek. Yoksa bu yürek dayanamaz. Agît ve Zinar'a hâlâ inanmamışken ve onlar için doyasıya ağlamamışken böyle bir şeyi kabullenemem. Böyle bir acı olabilir mi? Tanrım neden? Bunları hak edecek ne yaptık? Bu kadar mı günahkâr ve bu kadar mı lanetliydik? Hayır, inanmak istemiyorum, bir kâbustayım sanki. Birazdan birileri beni uyandıracak ve gözlerimde yaşlar olsa da bir rüyadan ibaret olacak her şey. Dilo Can'ım uyan hele artık yoksa duracak bu kalbim. Rûken neredesin? Tut elimden “kaldır artık beni keyfo” de. Neredesiniz? Neredesiniz güzel yoldaşlarım? Üç gün aynı yerde bekledim sizi ama gelmediniz ve ben de geledim, bırakmadılar. Biliyorum benim suçum. Agît'e ve Zinar'a yoldaş olamadığım gibi size de yoldaş olamadım. 26 cesur yürek, can yoldaş artık bir değil. Birçok katliamın tanığıyım ve her birinde işte böyle paramparça oluyorum. Dîlgêş, Sıla, Kemal, Mazlum, Agît, Rêdûr gibi siz de ansızın bırakıp gittiniz. Şimdi kim anlar yüreğimde yaşananı ve yüreğimin bir daha yaşayamayacağını.

Evet, gidiyordum, terk ediyordum bu diyarları ama şimdi burada başladım ve sizinle burada kalacağım. Yüreğimi ve beynimi size adıyorum, güzel yoldaşlığınıza.

Baza

01-11-11

(21 Ekim Pîrê Katliamı sonrası)

Yoldaş sanadır,

Yoldaş, yol-daş, ne güzel bir kavram altı harften ve iki heceden oluşan y-o-l-d-a-ş kelimesi. Bu kavramda inanılmaz sihirli bir güç var. Söyleyen herkesi olmasa da birçoğumuzu cezbeder ve birbirine bağlar. Ya da bir diğer karşılığı, Kürtçe hali “Heval.” Bu kelime Kürtçe kökenli ve Türkçe karşılığı “arkadaş” oluyor. Yoldaşın Kürtçe karşılığı ise rêheval oluyor. Ama biz bu kelimeyi olduğu gibi kullanmayız. Kısaca heval-yoldaş demek daha anlamlı ve daha doyurucu. Yoldaşlığın anlamı ne defterlere sığar ne de kalemin yazacağı türdendir. Yoldaşlık hakkıyla yaşanması gereken ve hakkı verilmesi gereken değerlerim arasında. Büyütüp koruyamadığım ve geliştiremediğim bir yoldaşlığı kurma girişiminde bulunmam. Ve bütün benliğimle kendimi adarım bu yoldaşlığa. Yoldaşlık emek ister ve emekle yaratılan sevgidir. Sevginin inanılmaz gücüdür bizi ayakta tutan. Bağlılık, sadakat olması gereken yoldaşlık esaslarıdır. Anlamlı bir yaşamın yoldaşlık felsefesiyle yoğrulması ve böyle iç içe yaşanması esastır.

Ey hevalım. Sana olan hevalce sevgimin tanımını yapamamakla birlikte sakın ola seni soyutladığımı düşünme. Sana baktığımda içime bahar gelir, çiçekler rengârenk açar içimde. Seninle coşar yüreğimin tam orta yerinde ve akar sevgi çağlayanı. Kuşların bahar cıvıltıları gibi sesindeki huzur ruhumu uyandırır. Ve bedenim böyle canlanır. Ruhum, beynim ve yüreğim gülüşünle güller açar. Anlam ve hissin en yoğununu yaşayan yoldaşım, senin bu kadar sıcak, bu kadar yalın olmanın sırrını çözmek gibi bir arayışa girdiğimde sanki bir labirentin içine girer gib olurum. Ararken karmaşık hiçbir şey yok. Kaybolmamak bundandır. Ve her gülüşün umuduma umut ekler.

Seni çok seven yoldaşın

Ezda Ararat

Şehit Zinar yoldaşımın bir başka yoldaşıma yazdığı, yaşama sitem dolu bir yazısı.

*Bazen bir ağır yorgunluktur çözümsüzlük insanın beyninde zonklar-
ken. Bazen bir urdur, onura yedirilmeyen bir onursuzluktur dillendirilen
sözler. Bir çıkmazdır bütün çıkışları kapatan. Bir kurşundur sözler, insa-
nın beynini paramparça eden.*

Bir hain hançerdir insanın sırtında dönen.

Bir tür hastalıktır, felç gibi öldürmeyip süründüren.

*Bin bir perişan eden. Bir kara lekedir insanın gözlerinden okunup kü-
fürler ettirilen.*

Bir kahpeliktir, iki yüzlülüktür!

*Oysa bilmez fakirim kendisinden ötesini. Onu ilke, erdem adına peşi-
ne düşüp dağ dağ, ova ova koşuşturan, halden takatten düşüren bir
gururdu. İşte başını alıp giden, yol bittiğinde başını taşlara vura vura
öldüren.*

*Bir haklı-haksız öfkedir yürekte çelişen. Bir anlamsız son çırpınıştır
her şey anlamını yitirdiğinde.*

*Boş bir kandırmacadır yaşam anlamını yitirdiğinde. Çünkü o an her
şey bitmiştir.*

Ve yaşamın son anlamsız bakışları dalar uzaklara.

Oysa yaşamak hırçın bir öfkeydi engel tanımayan.

Cesur yürekli kavgalarda şaşmaz bir kurşundu namludan çıkan.

Öylece kal yoldaş, başka nice baharlara

Hatırlarsan ara sıra

Gözleri dikip düşünme kara kara

Yak bir cigara

Söylenenleri takma sakın kafana

Onlar ipe sapa gelmez şeyler

Yaptıklarına da bakma sakın

Benim aklım başımda değil

Kibirlenme bana

Benim isyanım vefasız kullara

Bu da yoldaşından kalsın hatıra.

Cesaretli, aldırılmaz ve alaycı, güçlü. Bizim böyle olmamızı arzu eder bilgelik. Bir dişidir. Bilge ve yalnız savaşçıyı sever (Nietzsche)

TEBESSÜM

Zorunluluklar büyütür bizi kimi zaman
Ağlatır, inletir ve yüceltir.
Acı, acı olmaktan çıkar.
Dersin yaşamın bir parçası
Olagelen her şey
Bir kuşun kanat çırpışındaki özgürlük gibi
Bülbülün şakımasındaki senfoni anlatıyor
Gülüşündeki gülleri nasıl kıskandığını
Dudağında bir tebessümdür
Ruhundan ruhuma akan sevgi
Sevgidir akışkan, sade ve zamanı delen
Ruhumda bir busedir tebessümünle inen.
Terk edip giderken bütün mevsimleri
Ve mavilikleri
Dön artık bu gidişler öldürür beni
Damlat gözlerindeki sevgiyi yüreğime
Damlat ki, topraklarıma bahar gelsin
Kafesinde sıkışmış bu yürek
Açsın çiçeklerini, salsın kokularını baharıma
Çimenler yeşil bir okyanusa dönsün
Uçsuz ve bucaksız
Çarpışan mevsimler kışa dönmesin
Seni beklerken
Bitmek bilmeyen kara kış günleri
Yüreğimde bir kangrene dönmüş
Ama yok mu yoldaş gülüşün?
Bütün karları eritir
Evet, bu gülüşlerdir
Koca dağları yıkan ve koca dağları oluşturan
Anla ki sadece bir gülüş
Baharı getiren
Bilinmez ki!
Yürekten bir yoldaş gülüşüdür
Yüreğimi yüreğine katarken
Baharı müjdeleyen
Ezda Ararat

Merhaba,

Bilinen bir şeyin hatırlatılması başta tuhaf karşılanabilir. Gerillayı bilirsiniz. İlke ve ölçüleriyle yaşamı ve savaşı sorgulayan ve sorgulatan özelliklere sahiptir. En önemli ilkeleri 5 parmak formülü adı altında geliştirilmiştir. Bu formüldekiler yaşamda ve savaşta uygulanırsa inanılmaz başarılar kazandırabilir. Tabii savaşta vazgeçilmez ilkelerdir. Bunları ne kadar uygulayıp uygulamadığımız pratiğimizin sonunda açığa çıkar. Çünkü pratiğimizin başında ya da ortasında kendimizi kaybederiz. Böylelikle neyi, nasıl kaybettiğimizi fark etmeyecek kadar kör oluruz. Bu yetmezmiş gibi çabamız kendimizi aklayıcı ve yanılgılı olur.

Gelgelelim ilkelerimize; 1-doluluk-boşluk(dağılma-toplanma), 2-gizlilik, 3-inisiyatif, 4-yaratıcılık, 5-ani vuruş. Evet, bu ilkeleri her gerillanın uygulaması gerekir.

Sevgilerimle

Duygu deryasına,

Aslında nasıl bir rüyaydı diye kendime sordum. Acı, hüznün, özlem, sevgi, ayrılık ve gözyaşıyla dolu bir rüyaydı. Uyandığımda sanki gerçekmiş gibi geldi ve etrafıma bakındım. Olduğum yerde duruyordu heval Ekin. İnanmak için etrafıma bakındım ve rüya olduğuna karar verdim. Rüya neden beni bu kadar etkilemişti? Heval Rojîn'le yine aynı şu an kaldığımız gibi bir kamptaydık. Uzun Zagros kışlarından biriydi. Bitmek bilmeyen bir kıştı. Normal, rutin bir gün gibi görünüyordu. Bir derenin kenarında durmuştum. Ayaklarım yalındı ve ıslanıyordum. Başım biraz dönüyordu. O kadar gerçek gibi duruyordu ki, suyu hissediyordum. Ama neden orada olduğumu anlayamıyordum. Daha sonra kendimi kampta buluyordum. Heval Rojîn hazırlanmış gidiyordu. "Nereye?" diye sordum. Düzenlemesi olduğunu söylüyor ve benim gelmemi istemiyordu. Heval Ekin ve heval Zinarîn de gidiyordu. "Neden?" diye soruyordum. Kimse cevap vermiyordu. Ama o an yaşadığım ayrılığın yarattığı acıydı. Daha sonra heval Ekin'e soruyordum "nereye?" diye. O da bana gelmeyeceğimi ve tutuklanacağını söylüyor, bana defterlerini teslim ediyor, onlara iyi bakmamı istiyordu. İşte o an rüya dahi olsa içimden bir şeyler kopuyordu. Bu ayrılık değil farklı bir şeydi. Yine de hazırlanıyordum gitmek için ama onlar çoktan çıkmış bir arabayla gidiyorlardı. Beni öylece bırakıp gittiler. Yüksek bir yerden bakıyordum. Bağırarak istedim ama olma-

dı. Arkalarından gözyaşlarıyla koşmaya başladım ve en sonunda onlara ulaştım.

Belki “bir rüyadır abartma” diyeceksin ama gerçeğini yaşasam belki bu kadar etkilenmezdim ve sonunda gözyaşları içinde onlara doğru gidiyordum. Bir mağarada oturuyorlardı. Heval Rojîn ve heval Zinarin beni sanki görmüyorlardı. Ve Ekin’in yanına gidiyordum. Nedenini sordukça o susuyordu. Usanmadan bu gidişin anlamını soruyordum. Heval Ekin uzanıyordu ben de hıçkıra hıçkıra omzuna başımı koyuyordum. Tıpkı bir kardeşin ablasından beklediği şefkati hissetmişçesine yanağımdan öpüyordu. Ben de uyandım.

Şimdi güleceksin ama gülme, anla sadece. Bu rüyayı küçük bir ayrılığın yansımasına yordum. Anlam ve hissin yarattığı bireyler olabilmek için bir yola koyulduk. Bu yol hakikat yoluydu.

Sevgilerimle

Şehit Rûken Kampı-Cîlo

Duygu deryasına,

Hani derler ya kavak ağacı kar tutmaz. Bir de sallanırmış. Anlayacağın bu kara kışta bir kavak ağacımız bile yok. Yanımızdakiler berû ya da çilo olsa gerek. Öylece duruyorlar hiç kımıldamadan. Bu ağaçların fideleri bile geç çıktı. Uzak olan bahar ve bitmeyen kıştayız.

Evet, dışarıda kar yağıyor, benim içime yağmur. İçimde karlar eriyip giderken dışarıda kar bitmek bilmiyor. Ama ilginç olan içimdeki çiçeklerin de açmak gibi bir niyetleri yok. Sen bilirsin bu acıyı. Öyle sanıyorum ki, Hiroşima’daki çiçekler açıldı. Bizimkisi yürek acısıyla açılmadı. Ve yine bekliyorum ama beklemekten nefret ediyorum. Şimdi diyeceksin “sev” ama bunlar sevicecek türden değil. Yaşama dair tüm ikilemler, felsefe, kuantum, metafizik anlayacağın hepsi işlevsiz kalıyor. Tarih Şubat’ı gösteriyor. Şimdi ne dememi beklersin? İç yangını tanımlarken hep volkan denir ama bu öyle bir şey değil, ötesinde bir şeyler. Ateş, yakıcı, sıcak ve küle çevirip yeniden yaratandır. Yarın 2 Şubat ve büyük anlam içeriyor. Hem öğretici hem de acı. Daha sonra 15 Şubat yaklaşıyor. Lanetlenmiş bir tarihin lanetli insanları ve ırkı olarak seçilmişiz. Tutsak ve yasaklı bir halkın yasaklı ve yitık çocukları.

Üzerimize çöken beyaz kefeni yırtıp gelsem diyorum. Gecelerde ılık bir rüzgâr gibi essem diyorum. Size gelsem, ulaşısam buluttaki yağmur gibi damlasam toprağa. Size gelsem diyorum. Soğuk, karlı bir gecede,

sıcak bir çay kokusuyla gelmek ve anlatmak istiyorum. Sizi çok özlediğimi söylemek istiyorum. Ne Önderliğimizin tutsak oluşuna ne halkımın sömürülüşüne ne de yoldaşlarımın böyle bırakıp gidişine alışamadım. Yaşayamazdım, yaşayan yoldaşlarımın gülüşleri olmasaydı.

Sevgilerimle

Şehit Rûken Kampı

01-02-11

Viyan yoldaşın ateş dansı,

Tarih sahnesinde bir tanrıça heval Viyan. Bedenini ateşe verdi yaşanan iç çatışma ve geriliklerimize karşı. Önderliğimizin tutsaklığına karşı bizim içinde olduğumuz duruşa yönelikti eylemi. 7.yılına girdiğimiz şahadetinin yıldönümünde hâlâ Önder Apo'yu özgürleştiremedik. Verdiğimiz sözü tutamadık. Daha çok söz verdik ama hiç birini gerçekleştiremedik. Sözlerimiz anlamını yitirmişken ve daha birçok yoldaşı şehit vermişken sözümüzü tutamadık. Viyan'ı takip edenler bu ateşin sönmesine izin vermediler. İzleri hiç kaybolmadı. Onun gibi iz bıraktılar ve gençecik bedenlerini ateşe vererek güçlü takipçiler oldular. Müslüm ve Mustafalar oldular. İçimizde ise Sarınalar hiç tükenmedi. Sarına daha çok gençti ve o da senin gibi hiç tereddüt etmeden ateşin sırrını çözmeğe girişti. Ateşin sırrını biliyordu. Kendini sonsuzluğun kollarına bıraktı. Yüreği küçük, bedeni küçük ama düşüncesi büyük olmuştu. Seni takip etmeye yetmişti. O da senin gibi Önderliğimizin özgürlüğü için bir şeyler yapma gereğini çok derin hissetmişti. Yüreğini beynine katarak büyük anlama ulaştı.

Evet, güzelliğin ve sadeliğin tanrıçası. Senin gibi bir yoldaş olabilmek, Önderlikle doğru yoldaşlık yapabilme mücadelesinde senin anlam gücünle yaşamak daha değerli olacaktır. Önderliğe dair hayallerini, onu bir kere bile olsa görme istemini diğer genç yoldaşlarımıza yaşatacağız. Senin gibi biz de bunu yaşamayacak olsak dahi bunu yaşatacağımız sözünü tekrar veriyoruz. Tanrıçaların izinde bu ateş hiç sönmeyecek.

Sevgilerimle

Şehit Rûken Kampı

02-02-12

Duygu deryasına,

Bizden öte çok şey olduğuna inanarak avutuyorum kendimi. İsmi ne koysam diyorum. Acı hiç olmaz. Yalnızlık desem değil. Ama ne?

İtiraf edeyim beklemekten yoruldum. Artık bahar gelse de şu sakladığım sessiz çılgılıklarımı kussam düşmana. Kısmen rahatlayacağım. Peki ya içimdeki yoldaş sevgisinin yarattığı ve incinen sessiz çılgılıklarımı nasıl dışarı atarak baharda çiçekleri açtıracam. Bir şairin dediği gibi “senin dışında bir tek kavgaları ve savaşları sevmedim ve bir de ayrılıkları.” Ey güzel hevalim anlatamadığım anlardayım. Hep derler ya büyük yaratımlar zorlu süreçlerde yaşanır ve ölümsüzleşir. Bütün 2’leri peş peşe dizdiğim bu tarih herhalde unutulmamak için bir şeyleri tarihe geçirmenin tanıklığını yaşıyor. Tarih sözcüklere sığabildiği kadariyle kalır, canlı bir tarih şeması olduğumuzu unuttur gibi. Hâlbuki biz gün be gün acılarla yoğruluyoruz ve tarih bunu hiç de görmüyor. Yanı başımızdakiler bile.

Baharı beklerken kaç zaman geçti bilmiyorum. Ve sen de gelmedin beklediğim anlarda. Bekleyişlere kızgınlığım bundandır.

Sevgilerimle

Şehit Rûken Kampı

12-2-2012

Uzaktan Uzağa

*Birbirimizi sevebilme ihtimalleriyle
Sevdik yarınları
Yarınlara erteledikçe yarınları sevdik
Ve yarınlarda buluşamadan
Uzaklaştık birbirimizden
Mesafeler kapanmaz oldu
Yaşanan her şey
Uzaktan uzağa aşka dönüştü.
Hiç görmediğimiz gözlerle bakiştık.
Hiç duymadığımız dillerle konuştuk.
Ve hiç olmadığımız mekânlarda buluştuk.
Belki de birlikte olamayacağımız
Zamanlarda aradık birbirimizi
Ama yine de sevdik
Yağmurun toprağa yumuşak dokunuşunda
Ekin ekilen toprağın doğurganlığında
Başaktaki buğday tanesinde*

*Belki de yediğimiz ekmeğin tadında
Sevdik hem de hiç tanımadan sevdik
Yarınlarda özgür yaşayan çocukları
Güneşin şafak vaktinde doğuşuyla
Sancılanan annenin doğum çığlıklarıyla
Özgürlüğe gebe kalmış bir yıldızın kayışıyla
Sonsuzlaşan sevginin doruğunda sevdik
Ve mavide sınırsızlaşan özgürlüğün
Yayılışını sevdik
Uzaktan uzağa
Yitik bir ülkeyi sevdik ve seviyoruz.
Platonik aşkı; “Ülkem KÜRDİSTAN”
Hiç ayrılmadan ama hep uzaktan
Seviyorum seni
Yitik ülke, yitik aşk ve yitik çocukları!..
“Yüreğimden gözlerime yansıyanı
Gönül gözümle anlatmak dışında
Susarak anlatabilmenin sırrını arıyorum. “*

Duygu deryasına,

Yoldaşımın beni o engin “Duygu deryasına” alışıyla onun şahsında insanda tükenmeyen yaşamın tadına vardığımı anlatmak istiyorum. Bu duygu deryasını fark etmek yetmiyor elbette. Tanıştığımızdan beri anlamaya çalıştım yarattığı yoldaşlık duygusunu. Özsel yoldaşlığının duygu deryasında yüzmeye karar verdiğimde ne yüzmeyi biliyordum ne de bugüne kadar yüzmeyi öğrenmeye çalışmışım. Yaptığım şey kıyılara çaba harcamadan ulaşmaya çalışmaktı. Yarattığım her şey o kadar anlamsız değildi elbette. Ama yetmediğini de düşünüyordum ve seninle yaratmaya çalıştığımız yoldaşlığımız beni ayrıca bir yoğunlaşmaya götürdü. Yüce değerleri seninle paylaşmaya götüren neydi?

Evet, karar vermiştim bir kere. Bu duygu deryasında yüzmeyi öğrencektim. Şimdi sınamaya çalışmıyorum. Yaşadıkça ve anda anlayabilmeyi başardıkça bunu göreceğim. Hep olagelenler vardır bilirsin. Yakalamaya çalıştığımız yoldaşlığımıza, zamanın oluşturuculuğundaki güzelliğe ve zamanın yıkıcılığındaki acımasızlığa bırakarak olagelenleri şaşırtmaya çalışıyorum. Ama yaşanılması gereken güzelliklere, yaşama heyecanına ve ilahi gerçekliğe ulaşmanın yolunun yoldaşıktan geçtiğine ina-

nıyorum. Eskiden tüm anlarda kendim olmayı seçerken kendimde çok fazla değişikliğe gerek duymayarak yapıyordum bunu. Şimdi tüm yaşamışlıkların yetersiz olduğuna iknayım. Olması gerekenler tam istendiği gibi değildi. Hakikatin arayışçıları olarak doğru yerde aramadığımız hiçbir hakikat bizi yansıtmayacaktı. Peki, biz neydik? Kimdik? Bunların cevapları kafamda netleştikçe daha iyi tanıyacaktım etrafımda olup bitenleri. Ruhumun derinliklerinde yaşanan tüm anlamsızlıklara karşı bir haykırıştan öteye bir şeydi. Lanetlercesine bir öfke, klasik olana karşı kurtuluş çığlığıydı. Toplumsal realitemizdeki çirkin yüzlere karşı tepkilerimi göstermek ve insanlık kimliğim içinde bir kadın olarak yaşama güzel olanı katmak istiyorum.

Yarına dair umutlarım senin gibi olan ama yanımda olmayıp ebedileşen yoldaşlarım içindir. Yoldaşlığımızın yaratımları çok güçlü ve bunun karşısında hiçbir güç duramaz.

Sevgiler

Şehit Rûken Kampı

Duygu deryasına,

Ne gündü ama? Bol sancılı, bol acılı ama biraz tuzsuz. Bu kuantum çıktı çıkalkı iyi yönden de bakıyorum. Ama şunu da düşünmüyor değilim. Acaba bu ikilemler insanları ikiyüzlü yapmaya mı götürüyor? Şimdi “sana bunu mu öğrettim?” diyeceksin Tabii ki hayır!

Neyse bakalım yarın ne olacak? Günah çıkarma işi mi yoksa Önderliğimizin hakikat anlayışını mı uygulayacağız? Birlikte göreceğiz.

Bir söz şöyle diyor “cehennemin yolu iyi niyet taşlarıyla örülüdür.” Kim söylemişse doğru söylemiş. Bir de Önderliğin bir sözü var: **“Ne tarihin emrindeki bir iradesiz olmak ne de şimdinin tarihten kopuk sorumsuzu olmak toplumsal hakikatle yaşamın ilkesel ifadesi olabilir.”**

Yapmak istediklerim ne tarihin ne geçmişin ne de geleceğin sorumsuzu olmamak adınadır. Yani ne tarihin emrindeki (bağımlı olan) iradesizi ne de şimdinin (modernitenin) tarihten kopuk sorumsuzu olmamak için beyin-yürek, ruh-beden ikilemleriyle yani hakikatle yaşamayı unutmama adına.

Bilindiği üzere parti tarihi ve militanlaşmaydı konumuz. Yaşamımda iyi olana dair ne varsa düşündüm ama yetmezmiş galiba. Şu an duygu-sallığıma ve o geleneksel gururuma bıraksam abuk sabuk çok şey söyler. Buna izin vermiyorum. Çünkü en yalın duygularımı aktardığım bu sayfa-

lara bulaştırmak istemiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Biz “**çözümle-
nen an değil tarih, kişi değil toplumdur**” sözündeki çözümleme yerine
yargılamayı deniyoruz. Tabii bireysel yaklaşıma dayanmayan birçok
değer de var. Bunlar karşısında insanda umut kendini yeniliyor.

Şimdi bir kez daha ikna oldum ki, biz zorla yaşamayı bir tarz haline
getirmişiz. Büyük hedeflerin adımları hep büyük zahmetlerle atılırken
canımızı acıtır, sancıtır. Bir söz sarf etmek için dersin Ferhat gibi dağları
delmemiz gerekir.

“Yoldaşların yoldaşı olmak”

*“Yoldaşlık ilişkileri toplumsal ilişkilerin özünü yansıtır. Veya yan-
sıtmak durumundadır. Tarihsel toplumu olduğu kadar geleceğin top-
lumunu da yansıtır. Esas olarak ideolojik ilişkilerdir. İdeolojinin açığa
vurduğu ve ortaya çıkmasına yol açtığı hakikat ilişkileridir. İki yoldaşın
birliği bu anlamda sadece ideolojik birlik olmayıp ideolojik kapasitenin
yol açtığı hakikat birliği olarak yaşanmak durumundadır. İki yoldaş
eğer gerçekten yoldaşlık sırrına erip birlik olmuşlarsa bunu hakikatin
güçlü temsili olarak kavramak gerekir. Yoldaşların yoldaşı olmak,
temsil edilen hakikatten pay almak demektir. Bunun dışında boşuna
yoldaş tanımı aramamak gerekir. Büyük hakikat derdi olmayanların
'yola' girmemeleri gerekir. Basit hevesler, güdüler ve çıkarların peşin-
de olanlar asla yoldaş olamazlar. Bunlarla yoldaşlık yapılamaz. Kör
inançların, fanatik duyguların meczubu gibi olanlarla yoldaş olamaz.
Hele, hele karı-koca ideolojisini aşmamış basit eril-dişil ilişkisini kırıp
zihniyet dünyasını özgürleştirmemiş olanlar yoldaşlıktan dem vurma-
malı ve bu yola girmeye boşuna heves etmemelidir. Yoldaş ilişkisi pa-
ra, mal, mülkiyet, karılık, kocalık, tüketim eşyalarına heveslilik, nefsi-
nin peşinde koşmak, kör cesaret veya korkuya kapılmak vb. gibi haki-
kat yolcusu olmaktan ve temsil edici kimliğine varmaktan alıkoyucu
her türlü ilişki, düşünce, söylem ve eylemden uzak durmalıdır. Bu yön-
lü tehlikelere başarıyla karşı koymalıdır. Aynı zamanda büyük hakikat-
leri her koşul altında söylemleştirecek ve eylemleştirecek ideolojik,
politik, ahlaki ve örgütsel donanımda olmalıdır. Birleşebilmesi, birlik
olunması düşünülen parti ancak bu kapsamdaki yoldaşlık ilişkileriyle
gerçekleştirebilir. Tarihsel toplumun ve geleceğinin sözcüsü ve iradesi
olabilir. PKK de ancak bu ölçülerdeki yoldaşlık ilişkileriyle tarihsel ve
toplumsal rolünü oynayabilir.” (5. savunma 351. sayfa)*

Sözler kimi zaman bir hançer gibi yüreğinize saplanır. Bilge İnsan'ın düşüncesi ve yaşam felsefesinde en önemli yer edinen yoldaşlık anlayışıyla biz de erdemli kişiliklere ulaşma mücadelesindeyiz. Ve buna emim yoldaşların yoldaşı olmayı hak edeceğiz.

Sevgiler

Şehit Rûken Kampı

03-03-12

Duygu deryasına,

Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü. Bugünün anlamı nede- niyle bir kutlama yaptık. Güzel geçti. 20 kadındık ve genç yoldaşlar çok moralliydi.

Yürek acısının çok yoğun yaşandığı bir gündü aynı zamanda. Çünkü yokluğuna alışamadığımız yoldaşlarımız ve Önderlikle birlikte yaşaya- mamanın acısı yüreğimizi burkuyordu.

Bir hakikat arayışısı diğer bir hakikat arayışısının gözlerine baktı- ğında emin ol ki gördüğü şey aynıdır. Adanmışlığın hakikat algısı değış- mez. Sevdalandığı yaşam aşkı, mücadelesi ve yaşam arayışı aynı olan insanlar dervişane bir bağlılıkla, tanrıçaların, azizelerin sadeliğı ve güzel- liğıyle, yürek ve beyinlerini arındırarak yaşarlar.

Şu an çok düşünüyorum. Doğruya ulaşmaya çalışırken ne geçmişin iradesizi ne geleceğin çözümsüzü olmadan yarına özgürlüğü bahşedecek bir hakikat arayışısı mıyım? Hep iyiyi, güzeli düşünürken acaba hangi güzellikleri ve çirkinlikleri arkamda bırakacağım?

Evet! Cana can katan yoldaş, bu güzel günün yoldaşlarda yarattığı duygu selinden aldığım güçle yanımda olan olmayan herkesi çok sevdi- ğimi tekrarlamak istiyorum. Önderlikle bir 8 Mart'ı yaşama umutlarınıza bir kıvılcım rolünü oynarsam ne mutlu.

Sevgiler

Şehit Rûken Kampı

08-03-12

Duygu deryasına,

Ne tuhaf, acılarımız farklı yaşandığı kadar benzerliğı çok fazla. Beni sürükleyip uzaklara götürüyor. Şu anki duygularım bir başka. Kendim- den ve senden çok uzakta. Yağmur ve kasım ayı... Genelde kasım ayında yağmur yağar.

Biliyor musun bir an senin ve benim kardeşlerimiz dediğimiz o güzel insanları düşündüm. Sana ya da bana bir şey olursa ne yaparlar diye? Aslında ne yapacakları belli. Biz nasıl ki ne yapacağımızı tahmin edemiyorsak onlar da bizim gibi. Ve biliyor musun ben çok özlüyorum onu...

Sevgiler

Şehit Rûken Kampı

10-03-12

Duygu deryasına,

Yaşanılan anlarda anlam ve his bize doğru olanı göstermiyorsa bu, anı geçmiş ile gelecekte koparmamızdandır. Anda olayı, olguların hakikatini yakalamak istiyorsak öncesini ve sonrasını göz ardı edemeyiz. Anda yaşarken geçmiş ve geleceği yakalayamadığımız kesin. Öyle anlar olur ki anlamı yakalamak için bir kovalamacayı yaşarız. Aradığımız ve peşinden koştuğumuz her an bizden biraz daha uzaklaşır. Sordukça cevap gelmez. Çünkü cevap bizde saklıdır, her şeyi kendimizde sakladığımız gibi, ama yine de bekleriz.

Bir buğday tanesi gibi toprağa ekilen sevdâ, mevsim evrildikçe filizlenip boy atar ve o buğday kokusu paylaşıldıkça kokusunu salar ülkemizin dağlarına. Mest olur insan bu sevdanın toprakta yayılışını gördükçe.

“Gerçek sevdalar, hakikatini yitirmiş bu yaşamda yitik, mülteci ve platoniktir” diyorsun. Evet, ne kadar da güzel sözler. Hakikatini yitirmiş yaşamlar ve umut ışığıyla yaşayan sevdalar...

Sevgilerimle

Ey güzel hevalim,

İçim bir buruk ki sorma. Hevalim! Zaman iki yanı keskin bir kılıç gibi bizi yaralar. Ya iyi bir zaman savaşçısı olmak ya da bu zaman akışında kaybolmadan yaşamak gerek

Ah yüce özgürlük! Sen misin böyle güzel ve baskın gelen şey? Seninle yaşamak ve hissetmek ne güzel. Bir ülke özlemi kadar buram buram. Özgürlüğün tadını ülkemizin baharlarında, yüksek dağlarına çıkıp kollarımı açar ve kendimi rüzgâra bırakırken hissetmişimdir. Özgürlüğü, seninle özgür yaşayabilme hayaliyle yaşamak ne güzel, ne güzel!

“Ülkem kadar yalnız ve halkım kadar kimsesiz” din. Yalnızlık kimi zaman büyütür, kimi zamansa çürütür. Acı mı? Acılar bizi yakıp yakıp küle çevirir ve tekrar yaratır. Ve biz inatçı Kürt çocukları yitirmişliğim

acıyla yitirdiklerimizi arar arar dururuz. Yitireceklerimizin farkına varmadan onları ihmal ederiz. Sevdiklerimizi ihmalkârlığımızdan değil midir kaybedişlerimiz? Soruyorum. Mutlak yalnızlıkla mı mümkündür anlamak ya da anlaşılmak? Birçok soru peş peşe sıralanabilir. Ama ne fayda? Cevap senden ve benden ötedir. **“İnsan yavrusu için en zor sorun, toplumsal olmakla başlar”** diyor Önderliğimiz ve her alanda bizi tarif eder gibidir. Ve **“Kendileri kördüğüm olmuş olanların başkalarının kördüğümünü çözmesi ve başkalarını özgürleştirmesi mümkün olamaz.”** diyor.

Hakikat algısının gücünü geliştirmek, bu inanç ve bilinçle her an özgürlüğe ulaşmanın büyük heyecan ve tutkusuyla buluşma dileğiyle.

Sevgiler

Şehit Rûken Kampı

Duygu deryasına,

Yoldaşlık sevgiyle yaşamaktır gülü kıskandıracak kadar güzel yoldaşım. Tüm soysuzluklara ve çirkinliklere inat bir kavgaya tutuştuk yarını özgürleştirebilmek için. Bu uğurda kendimizden ve güzel olana dair birçok bedel verdik. Yüreğimize basa basa... Acılara tutuna tutuna başardık ayakta kalabilmeyi. Tarih bizden istedi kimi zaman bunu, kimi zaman ise biz bilerek kendimizden vermeyi öğrendik.

Evet, tarih sahnesinde iyi oyuncular olabildik mi? Onu bilmiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var ki, o da bu kadar acıyı hak etmediğimizdir. Şimdi yüreğim ezim ezim eziliyor bu büyük acının altında. Ve seni rahatlatacak bir cevabımın olmayışı o kadar kötü ki, kendimizden en nefret ettiğimiz anlar bu anlar olsa gerek. Sanırsın gerçekten de lanetlenmiş bir kavmin yitirmeye mahkûm neferleriyiz.

Tarih sahnesinde bize layık görülen hep acı ve trajedi oldu. Ama biz biliyoruz ki bu rolü devam ettirme gibi bir zorunluluğumuz yok. Bu sahnede bize layık olan gül gülüşlü çocukları oynamaktır. Ve bir gün bunu oynayacağımıza yürekten inanıyorum. Güzellikler ülkesi, bizim umduğumuzdan çok daha yakın güzel yoldaş. Umudumuz özgür yarınlara bir bahar tazeliğinde gebe olduğu sürece...

Umutla ve sevgiyle kal.

Seni çok seven yoldaşın

Ezda

2012.Cilo

Duygu deryasına,

Öncelikle yaşama hangi açıdan baktığımı çok iyi bildiğini düşünüyorum. Çünkü beni bu konuda tanıdığına ve benim de kendimi tanıttığıma inanıyorum. Bu yüzden de kendimi yeni baştan tanıtmaya kalkışmaya çağıyorum. Belki yaşamı ya da yaşananları tam olarak çözümleyemiyorum. Ama yaşamda fark ettiğim en ufak bir ayrıntı dahi beni fazlasıyla etkileyebiliyor. Zira yaşadığım ortamdan kendimi kopuk ele alamayacak kadar içinde olduğumun farkındayım. Elbette ki gerginliğim ve agresifliğimle ortama negatif bir hava yayma ve bunu sürdürme gibi bir niyetim yok. Bu konudaki eleştirine kesinlikle anlam veriyor ve dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Bunun için hiçbir gerekçem yok. Ama şunu da unutma ki yaşamın ikilemli halini sen öğrettin bana. Ve şimdi senin de bu felsefi algıyla beni anlamanı istiyorum.

Bu süreçte sana karşı hiç olmadığım kadar haksız tutumlar içerisine girdiğimin farkındayım. Çünkü duygularım fazlasıyla hassaslaşmış durumda. Bu yaklaşımlarıma ve içerisinde olduğum atmosfere bir anlam veremediğini söylüyorsun. Bir yandan anlamanı beklerken, bir yandan da beklemediğimi bilmeni isterim. Çünkü sorun beni anlayıp anlamaman değil. Sorun incitmemek. Ama görüyorum ki en ufak bir olumsuz yaklaşımım etrafımdakileri, bilhassa da seni çok incitiyor. “Peki, o halde neden sürdürüyorsun?” diyeceksin. Çünkü duygularım çok incindiğinden beynime de söz geçiremiyorum. Bu konuda yalnızca tavır takınarak bana yardımcı olabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Ayrıca bana karşı radikal oluşun beni asla incitmez, tersine sevindirir. Kaldı ki bu bölükte beni en çok eleştirenlerden birisin. Hatta bazı eleştirilerin çok ağır ve kulağıma hiç aşına değil. Bazen zoruma gittiye de, ne bir gün kırıldım ne de öfkelen dim. Tersine üzerinde durmaya çalıştım. Biliyormusun, keşke hep küçük kalsaydım. Belki kafam bu kadar ağrı mazdı. Ama büyüdüm ne yazık ki. Senin de her defasında yüzüme vurduğun gibi büyüdüm ben.

Sevgileri hiç eksik etmeden, yoldaşça kal.

Sevgilerimle

Ezda Ararat

21 Mart 2012

Duygu deryasına,

Baharın coşku seline ve Mazlumların yaktığı ateşin yücelerdeki görkemine, yüreğimin yoldaş sıcaklığını da katarak Newroz'unu kutluyorum. Öncelikle böylesi bahar yürekli ve bahar yüzlü yoldaşlarla bugünü bir daha kutlayamayacağımın acısını daha şimdiden yaşadığımı belirtmek istiyorum. Ama bir şeyleri kaybederken bir şeyleri de kazanacağıma inanarak. Bundan önceki yıllarda bu güzel günü birlikte kutladığımız yoldaşların hiçbiri yok şimdi. Kaygısız bu yüzden duygularım. Çünkü kaybetmenin ağırlığında... Benim güzel yoldaşım en iyi sen bilirsin yürekte kalıp da gözden ırak olanların acısını!

Şimdi bizi sancıtan acıyı her geçen gün daha derinden hissediyorum. Daha fazla devam edersem boğacak beni bu duygu seli. Bütün zamanları ve çağları aşmak gibi bir yaklaşımla anlamanın tüm sınırlarını zorlarken aynı zaman da seni hissetmeye çalışıyorum. Ve başardığım oranda yoldaş olmaya çabalıyorum. Sana yazdığım o duygusal notumu aldın mı bilmiyorum. Orada bazı konulara değinmiştim. Gözlerinin içine bakarak anlatmayı isterdim. Ama senin geçen gün söylediğin “konuşulması gereken her şey konuşuldu” sözü beni engelledi. Belki kızgınlıkla söyledin ama o sözünden sonra yapamadım artık. Oysa sen de biliyorsun ki dışa ne kadar rahat gözükssem de karakter olarak içe kapanık biriyim. Ve sen bu düzeyde rahat paylaştığım nadir insanlardan birisin. Ve senin de söylediğin gibi zor olan vazgeçilmezdir.

Sevgilerimle

Ezda

2012.Cilo

Duygu Deryasına,

Karşımda Cilo'nun muhteşem görkemi ve bağrımda soluksuz atan yüreğim... Söylesene benim güzel yoldaşım, tarih yazar mı bizi ve ötesinde yaşadıklarımızı? Ha ne dersin! “Yok” dediğini duyar gibi oluyorum. Ah haykırabilmek yoldaşlığı... Haykırabilmek anlatılamayan duygulu yaşamlarımızı... Acıtırken okşayan ve okşarken sancıtan...

Günlüğümün bir kısmını sana yazdım. Ve haksızlık etmeden “yitik öyküye” bir ek yapmak istedim. Çünkü tarihe bir not düşmek belki de doğru olana yakınlaştıır. Yükünü ağırlaştırıyorum anlayacağın. Adını koymamakla beraber anlaşılacağımız anlar olur elbet. Adını sen koy. Son olarak bu sabahki sözünü hiç unutmayacağım. Onlara “ben Ezda ile her

yere varım” dediğinde gelip sana sarılmamak için kendimi zor tuttum. Ve inan bunu sana açık söylemesem de yoldaşlığınla, düşüncenle ve o güzel yüreğinle bende hep var oldun ve var olmaya da devam edeceksin. Birlikte en güzelini ve en iyisini yaratacağımıza inanıyorum. Hakikatten pay alacağımız inancıyla.

Sevgilerimle

Ezda

Duygu Deryasına,

Bir sabahın şafak vaktinde karşıladım güneşi senin için... Yavaş yavaş damlatarak içime çektim. Ey güzel, ey can dost... Ne gariptir bize rağmen gelişen ayrılıkları bile bile karşılamak! Yürekte gelişen bunca acıya bir de dost acısının eklenmesi... Ve katmerleşen yürek özlemine eklenen ayrılık... Sevgiler, özlemler nasıl olur da yakını ırak eder.

Benim yürekli yoldaşım. Doğanın diyalektiği beni her halükârda şaşırtıp duruyor. Varlığıyla beni en çok şaşırtan da bu doğa içindeki insan olgusu. Hepimizin aynı olguda buluşmayı, bende neden bu realiteyi değiştiremiyoruz sorusuna götürüyor. Tüm oluşumların zor faktörü taşıması gerektiğine inansan da, şu dünyanın yalancı gerçekliğinin bir kere olsun beni yanıltmasını bekledim hep. Ama hiç ödün vermiyor ne yazık ki kendisinden. Belki de en çok tartıştığımız konudur.

Ey can dost, şimdi bahar coşkusu sarmışken her yanı, çiçekler açmış, kelebek ve böcekler uçuşurken, gerçekte bu baharı yüreğimize getiren nedir? Yoldaşların yoldaşı olmak mıdır? “Evet” dediğini varsayarak avuçluyorum yoldaşların yüreğindeki sevgi pınarından bir avuç sevgiyi ve içiyorum kanasıya... İliklerime nüfuz ederek kanımda dolaşan ve yüreğime akan yoldaşlığın sevgi, emek ve saygıyla dolup taşışını izliyorum.

Yüreğimi acıtan ve sancılar içerisinde şu gerçeği haykıran Nietzsche büyük bir sırta parmak basmıştır. **“Tüm sevgilerimiz bize dönüktür.”** Tüm sevgi ve özlemlerimiz bir yerde ifadesini buluyorsa bu bizim yetmezliğimiz. Ve herkes aynı ifadeye kavuşturmadığından ayrılaşan her şeyden nefret ediyorum. Ve seni de hiçbir doğasal ikilemle ayrılaştırmayacağım.

Ve sevgiler hep olduğu gibi kalsın, olur mu?

Sevgilerle

Ezda

Duygu deryasına,

Şu anda neden yazdığımı bilmiyorum. Sadece yazmak istedim. Oysa ben hep şu sözün doğruluğuna inandım. “Yaşamak yazmaktan daha değerlidir.” Ve hep bu söze göre yaşamaya çalıştım Yaşayarak öğrenmeyi esas almaya koyulduğumda ne seni tanıyordum ne de diğerlerini. Ve bence yoldaşlığın sırrına erişmek de bundan geçiyor. Şu geleneksel gururum yüzünden benim hakkımda çok yanlış yargılara gidiyorsun. Ama öyle değil. İnan gururuma göre gitseydim şimdi yapayalnız biri olurum. Emin ol ki şu an yine anlaşılmadığım anlardan birini yaşıyorum. Ya da anlatamadığım beyhude zamanlardan birini... Kaybettiklerime yanar hep yüreğim. Bu yüzden de bir daha istemiyorum aynı hataları. Bunun için de köklü bir dönüşümü esas aldım. Tüm güzel yoldaşlıklar için. Dedim ya bu yazıyı neden yazıyorum, ben de bilmiyorum. Şu an buna anlam yükleyemeyecek kadar hızlı dönüyor düşünceler beynimde. Ne yazdığımı dair hiçbir fikrim yok. Büyümemiş yaramaz bir çocuğa benzetiyorum kendimi! Kimi zamansa uysal bir çocuğa...

Sevgilerimle

Ezda

Mavi gözlü sarı saçlı çocuğa,

Özlemlerin ve umutların sınır tanımadığı kalbimin fetihçisine. Gönül gözümün hiç kaybetmediği yoldaşım, küçüğüm.

Baran, ismin yağmur damlaları gibi içime damlıyor. Kimi zaman sağanak, kimi zaman hafiften çiseleyen bir yağmur. Yağmur toprağı besler ve baharda çiçekler açtırır. Ülkemin her yeri baharla yeşillenir, mavi gökyüzüyle yeşil yeryüzü ufukta birleşir. Özlem ve umutlarımız ise özgürlük için buluşur yürek ve beyinde. Kışın bahara evrildiği anda yağmurla buluşulur. Kurak toprakları ve bu toprağa düşen tüm kiri ve soysuzluğa dair ne varsa hepsini yıkayarak temiz bir coğrafya bırakır bize. Güzün en sık yağmur yağan ayları ekim ve kasım aylarıdır. Yapraklar sararıp dallarından düşmek için bekler yağmurla rüzgârı. Bir de baharın başıdır en çok yağmur gördüğümüz zamanlar. Ve şimdi bir baharı yaşıyoruz.

Evet, Zagrosların delikanlı yüreği. Bugün Mart'ın 25'indeyiz. Bugün platformum yapıldı, iyiydi. İlk defa özgün bir ortamda, 20 kadınla aynı kampta kaldım bu kış. İnan bana her şeye rağmen çok güzeldi. Onlara Berfin ismini verdim. Berfin çiçeğinin yaşam mücadelesini bilirsin.

O narin çiçeğin o sert, beyaz kefenin altından çıkabilmek için verdiği inanılmaz mücadelesine benzettim bizim kampça verdiğimiz mücadeleyi. Silahlı savaşın dışında birçok savaşın olduğunu fark ettim. Birbirimizle girdiğimiz çatışmalarda yaralılar da var. Ama bu yaralar iyileşebiliyor. Sevgiler, yoldaşıklar, dostluklar ve biz... Ne güzel diyorum bir Berfin olmak. Mücadeleye güzellik katıyor direnç ve sabırlı olmak.

Gönül gözümün gördüğü her yerdesin.

Sevgilerimle

25-03-2012

Duygu deryasına,

Dün Garzan'da 15 kadın yoldaşın şahadetini duyduğuma inanmak istemiyorum.

Özlemler, kayboluşlar ve acılarla örülü zamanlar. Hiç beklemediğim ve hiç hazır olmadığım bir anda tüm zamanları delen ve beni ezip geçen bir haberin yarattığı yürek acılarındayım. Heval kelimesi kutsallığı ve cezbediciliğiyle beni yaşama bağlar. Özelde birlikte kaldığım, paylaştığım ve gerçekten özleriyle beni etkileyen birçok hevalimle yaşarken duyduğum huzur ve mutluluk anlatılmazdı. Şimdi şahadetlerini duymak, olmayacaklarını düşünmek ve olmadıklarını kabullenmek tarif edemeyeceğim bir his. Gördüğüm ve duyduğum ya da hissettiğim şey yokluğunuzdan başka bir şey değil. Bir daha olmayacağınızı düşünmeye bile cesaret edemediğim yoldaşlarım, yoksunuz, olmayacaksınız artık.

Var oluş-yok oluş, olmak ya da olmamak ne garip bir ikilem. Sizin yerinizde ben olaydım. Gecedden bir çatışmaya gireydim. Kavgada yalnız bir savaşçı gibi damla damla akıtaydım kanımı. Her birinizin gülümseyen yanağına bir buse konsaydı. Şafağı bekleyeseydim. Kocaman bir gülüşle Güneş'i karşılarken bedenim atom altı parçacıklar gibi dağılıp görülme-yen hızlı dönüşüme geçseydi. O an tüm kaosların sonu olurdu. Yaşam ve ölüm arasındaki çizginin sonsuza dek silinmesi sizinle buluşmanın anı olacaktı.

Buluşacağımız günler yakın. Analar çocuklarına kına yakıp zılgıt çeksinler. Yüreklere hep böyle yanmaya hazır dursun.

Sevgilerimle

Şehit Rûken Kampı

29-03-2012

Duygu deryasına,

Bu sabah yüzüme değen yağmur damlalarıyla uyandım. Uyanmak istemediğim halde... Ve uyandım tüm mecburiyetlerle, ayrılığa uyandım yine.

Şimdi bir mavi-yeşil sevdası sarmış bu baharları, bize umut vermek için doruklarda bir ezgiyle seslenir.

Ama ayrılıklar değil midir yaşayamamanın acısını hissettiren ve bizi bir yürek yangınıyla eritip küle çeviren. Ayrılık hiç olmaması gereken ama hep olan, yaşanmaması gereken ama hep yaşanan ayrılık.

Ey cana can katan güzel insan demem o ki; biz ayrılığa gebeyiz. Zamanı ve mevsimî bir doğurganlıktır tetikte olan.

Oremar noktası

8-04-12

Hayat bize mutlu olma şansı

Tanımadı sevgili

Çünkü biz başkalarını acılarını

Kendi acımız, başkalarının gözyaşını

Kendi gözyaşımız yaptık

Hiç görmediğimiz insanların yasını tuttuk

Bir serçenin kırık kanadına

Yandık kahrolduk.

Yaşam bize mutlu olma şansı

Tanımadı sevgili.

(Yılmaz Güney)

Duygu deryasına,

Yoldaşlığımız öyle kolay yaratılmadı ve öyle kolay sürdürülmeyeceği açık. Bunun değer, emek ve aynı algıyı yaratmaya çalışmak gibi yanları var. Sen benim için hakikatten pay almaya yeltendiğim yoldaşımsın. Eğer yoldaşıktan dem vurmaya yeltendiysem sadece beni sevdiğin ya da mutlu ettiğin anlar için değildir. Acı ve hüznü de göze almaktır. Kısa ve güzel anlarımızın nedeni yoldaşların yoldaşı olma çabasındandı. Bizi hiç bırakmayan yaşamın en yaman ikilemli hallerinde sevdik yoldaşlığı.

“Zorlu yaratımlar vazgeçilmezdir”

Sevgilerimle

Oremar

Duygu deryasına,

Dünyanın en güzel yoldaşı! Nasıl anlatmalı bilmem ki? Anlatılamayan birçok şey öğrendim yoldaşlığımızdan ve öğreniyorum. Arkama dönüp baktığımda yoldaşlığımıza dair yaşanan hiçbir şey beni acıtmıyor. Aksine yaşadığımız her an yoldaşlığımızı güzelleştirip büyütüyor. Güncemin temel başlığı “Yaşam yaşanırken anlaşılmaz” dır. Zamanı aşamayacak denli yavaş yürüyüşümüz içinde birçok şey zamanında değil de hep zaman aşımına uğradıktan sonra anlaşılır. Bütün bekleyişler ayrılığa gebe-
dir, kendimden biliyorum. Ben başka bir ayrılığı yaşayamayacak denli tahammülsüzüm. Hele bu yoldaş ayrılığıysa. Gidenlerin yarası kapan-
madan başka yaralar açıldı ve bir başka yara açmaya niyetli değilim.

Duygularım ve duygusallığım beni bana bırakır mı dersin? Hiç sanmı-
yorum. Gönlümün gülleridir dikenlerini batırıp yaralarımı kanatan. Ben
yoldaşlığa yaraşır biçimde yaşamak için yaşıyorum. Güzel yoldaşlıklar
yaratmaya kararlı olduğum sürece seninleyim.

Sevgilerimle

Oremar

Duygu deryasına,

Şu an yüksek olmasa da yüksek sayılan bir tepedeyim. Sabahları bu-
rası inanılmaz soğuk olur bilirsin. Soğuktan parmak uçlarını hissetmeye-
cek denli üşür ve güneşin bir an önce sana gülümsemesini istersin. Gü-
neş çıkar çıkmasına da ısıtması bir hayli meseledir. Neden mi? Çünkü
soğuk dağın soğuk güneşi ısıtamayacak denli soğuktur. Sanki bir kan-
dırmacıdır. Düşün koca bir güneş resmi çizmişler sınırsız gökyüzüne.
Bulutlar bir kovalamacada ki sorma. O güneşin suretine doğru gidip tam
da oracıkta duruyorlar. Renkleri beyazken siyaha bürünüyor, sonra bir
de bakıyorsun ki güneş mavi gökyüzünde sarı saçlarını rüzgâra bırakmış.
Şimdi bir yakıcı ki sorma. Sadece ısınmak istemiştin, yanmak değil. Ama
yok o yakmaya niyetli. Yanan yüreğimize eşlik ettirmek istiyor bedeni-
mizi. Şu an rüzgâr sertleştiriyor ılık yüzünü, bulutlar tekrar toplanıyor.
Güneşle bulutlar rüzgârın etkisiyle yine küsmeye hazırlanıyorlar. Mev-
simin bahar oluşu gerekli kılıyor bu sancılı anları ve bu sancıtan acılar
güzelliğe gebedir. Doğa bu ahenginin farkındadır. Bilemem ama zama-
nında yapması gerekeni yapıyor. Ve güzel yapıyor. Diyalektik bu olsa
gerek.

Bugün durup düşündüm. Geçmiş zamanlarımızı ve gelecek zamanları. Geçmiş kimi hallerimizle beni gülümsetti ama en çok da birlikte paylaştığımız acı dolu anlar gözlerime damlalar bıraktı. Birlikteydik, yoldaşlarlaydık. Gelecek belirsiz ayrılık labirenti gibi beni bekliyordu ve korktum. Hiçbir yoldaş ayrılığına hazır olmayacak denli korktum. Sonsuz bir ayrılığı kendime hak gördüm sizden önce. Bilirsin benim duygusal olduğum söylenir. Yüreğime bir sor neden bu kadar kırılgan ve nazlıdır? Sebebi siz değil misiniz? Birbirimizi yanlış anlamayacak kadar tanıdık, paylaştık ve sevdik. Yoldaşlık tek ruhtur.

Sevgilerimle
Oremar

Duygu deryasına,

Büyük anlam ifadesi Ekin yoldaşım, seninle ayrılığımızın ilk gününde kendimi ikna etmekte bir hayli zorlanıyorum. Sana yazmamın nedeni sana yazdığım her yazının başlığı olan “Duygu deryası” sözünde saklı. Çünkü duygulu yaşamlarımız bir derya misalidir. Kimi zaman kendimiz bile bu deryada yüzmeye cesaret edemeyiz. Ve biz böyle bir yoldaşlık deryası oluşturduk. Böylesine güzel bir yoldaşlığa harcanan emek, sevgiyi, değeri ve saygıyı getiriyor. Vazgeçilmez bir değeri yaratmak öyle kolay olmasa gerek ve ben bu vazgeçilmezi yarattığıma inanıyorum yoldaşlığımızda.

Can yoldaş! Hatırlar mısın uzun kışın, uzun karanlık gecelerini? Gözlerimizi mutlak bir karanlığa dikerdik. O karanlıkta farklı bir şey arama çabası göstermeksizin gördüklerimiz aynıydı. Birlikte ağlar, birlikte gülerdik. Güldüğümüz anlarda bile içimize akıttığımız gözyaşlarımızı fark edecek denli birbirimizi tanırdık. Battaniyeyi çekerdik yüzümüze ve her defasında 22 Ekim akşamına geri dönerdik. Yalnız olmadığımız kesindi. O karanlığa baktığımızda kocaman gülüşler ve yıldızları kıskandıracak denli güzel gözleriyle 36 yüreklinin gözlerini görürdük. Onlar bize gülerdi. Ve şairin dediği gibi “Ölüm çağrılı uçurumlarda sınırdı bizi.”

Evet, hevalim anlatılmayan daha birçok şeyi, yaşanan her güzel anı, umudumu sizin güzel yüreğinizle birleştiriyorum. Hiç ayrılık olmasın diye.

Sevgilerimle
MEDE
10-05-12

SEN

*Bir çığlıksın
Uçurumlarda yankılanan
Yaşama sevincimsin
Bir mavi deryasın
Kulaç atıp ulaşamadığım
Bir sağanak yağmurdur
Toprağı sulamaya çalışan
Bir ateştir soğukta
Isıtmaya çalıştığım yoldaşlığım
Yoldaşlığımla yoldaş olmaya çabaladığım
SEN!..
Ve tamamlayamadığım şiirimsin
Söylemek istediğim
Ama söyleyemeyip boğazımda düğümlenen
Söz, şarkı ve haykırışsın
Sen yoldaşımsın
Uzaklara dalıp susansın
Öfkelenip öfkeye sığmayansın
Yaşama gülüşünle müjdeleyensin
Gül gülüşünle yoldaşımsın SEN
En güzel ezgisin sen
En güzel mavisin
En yürekli yoldaşımsın sen.
Sen yüreğime umut tohumları eken
Sevgi pınarından sevgiyi damlatan
Gözlerinden ışık misali yıldızları dağıtan
Gülüşünle güller açtıran
Gönül gözümün güzel yoldaşı
Sen güzel yoldaş
Yaşamı kendisiyle güzelleştirensin
Sen avuçladığım hayat suyum
Sen baktığım her yerdesin*

*Şimdi sen yanımda olmayan
Ve hep yanımda olan SEN...
Yine SEN
SEN gönlümün güllerindensin.*
13-05-12

Duygu deryasına,

Yanımda olmanı istediğim günlerden bir tanesindeyim. Yaşam pınarımı tanırısın. Toprağa su olan Baran'ımdan bahsediyorum. Hani sana yazdığım yazıları okursa “ne yaptın ablama?” diye bahsettiğimiz yoldaşım. Dün ondan mektup geldiğini söylediler. Yüreğim bir kıpır kıpır oldu ki sorma. Sandım ki kendisi gelmiş. Bana gönderdiği notta bütün özlem ve sevgisini yazmış. İnan çok etkilendim. Tüm arkadaşlara okudum. Bir de şiir defterini göndermiş. Bana ve anneme yönelik yazdığı şiirlerde çocukluğuma gidip geri dönüyordum ve senin de dediğin gibi gerçekten benden daha güzel yazıyor. Onu çok sevdiğimi bilirsin, seni de bir o kadar. Çünkü şimdiye kadar onun dışında yazdığım tek yoldaşımsın.

Sevgilerimle.

MEDE

12-05-12

Duygu deryasına,

Yalandan dolandan uzak, saf temiz yoldaşım. Bilmem ki ne anlatmalı, neyi nasıl anlatmalı? Hiç bitmesin ve hiç sonu gelmesin güzellikler ülkesindeki güzel yoldaşlarımızın güzel yaşamları. Özlemimi sığdıramadığım sözcüklere kızamıyorum. Çünkü onlar da suçsuz... Özlemimi yaratan benim. Ben yoldaşlığı emekle, sevgiyle tanıdım ve öyle büyüttüm. Zordu ama güzeldi. Vazgeçemeyişim bundan olsa gerek.

Evet, seni merak ettiğimi söylemeyeceğim çünkü alacağım cevabı biliyorum. Sana sonsuz güvenimi biliyorsun ve başarı bizim için mutlaktır. Annemin bir sözü vardı; “Seni sana emanet ediyorum” derdi. Ve ben de bu yaşıma gelene dek hep bu sözü kendime esas aldım. Çünkü ancak insan kendi kendini koruyabilir. Ve ben de formalitenin dışında “seni sana emanet ediyorum.” Çünkü senin hakkında senin kadar doğrusunu ve iyisini kimse düşünemez. Hep “ukala” olduğumu söylerdin ya, bu ukalalığımı son kez olsun yapmak isterdim. Çünkü ayrılırken son olarak paylaşmak istediğim çok şey vardı. Şimdi birlikte uzanıp müzik dinleye-

rek gece yarılarına varan sohbetlerimizi, sonra ideolojik-felsefik tartışmalarımızı, hatta tüm tezlerimi boşa çıkarmanı bile özlüyorum.

Şimdi tek başıma oturmuş, yine çok yakın ve çok uzaktayım. Kapımda beyaz gerdanı, mavi gözleriyle Cîlo. Başındaki duman yüksekliğinden mi yoksa hüznünden mi? Onu da bilmiyorum. Ama tüm ağaçlar, çiçekler, kuşlar, kelebekler, uçurumlar hatta rüzgâr ve bulutlar sanki benimle konuşuyorlar. Yanımda yoldaşlarım var. Birlikte oturmuş Cîlo'ya bakıyoruz. Kimisi Cîlo'ya, kimisi maviyle yeşile, kimisi rüzgârla buluta ne kadar sevdalı olduğunu söylüyor. Ama hepsi güneşe bakıyor. Çünkü gözleri ve yürekleri hep güneşledir sevdalı sevdalı.

Ey dost yürekli can yoldaş. Kimi zaman kutsanmışlığın karşıt kelimesini kendine yakıştırırsan da ben hep sana kutsanmışlığı yakıştırırım. Ben unutmayacağım bana harcadığın emeği ve verdiğin değeri. Yoldaşlığımıza layık olabilmek için çok çabaladım. Çok çabalıyorum ve çok çabalayacağım.

Ey dost yürekli can yoldaş! Artık günlüğümün sonuna geliyorum. Yenisine Sümbül'de başlamak herhalde kaçınılmaz olacak. Bu yıl şehit yoldaşlarıma verdiğim zafer yılı sözüm için devam edeceğim. Sana ve Baran'ıma yazacağım. Senin verdiğin söz Geliye Zap'ta kalsa da sana yazıp da bitiremediğim bir şeyler bırakırım. Umarım tamamlarsın.

Evet, cana can katan güzel insan. Şimdilerde zamanla yarışıyorum geçmişe ve geleceğe haksızlık etmemek için. Neylersin şimdi bir de yalnız değilken yalnızlığım ile yarışıyorum. Duyguların karmaşasından uzak yaşamaya çalışırken anlam vermeye çalışıyorum etrafımdaki tüm varlıklara. Bütün gücümle bunu yapmaya çalışıyorum. Şimdi dedim ya, yalnız bir kavgaya hazırlanıyorum. Alışık olsam da, üstesinden gelir miyim gelmez miyim onu da bilemiyorum. Yalnızca hazırlanıyorum. Gidenler düşmana öfkemi büyüttü. Yanımda olmanı çok istiyordum bu çetin savaş ve yaşam mücadelesinde. Ama şunu da bilmeni isterim başarıya kilitlenmişim. Ucuza verecek hiçbir şeye zamanım yok. Kaygın olmasın.

Bu günlüğü okuma gereği duyduğunda yanında olmayacağım. Kim bilir belki uzaktan seyredeceğim seni... Ve geçmişi anımsadığında unutmaya yanındayım.

Sevgiler

MEDE

16-05-12

Duygu deryasına,

Ey güzel dost, cana can katan güzel insan.

Evet, tahmin edeceğin gibi bu günlüğümde sana yazdığım son yazı. Bu deftere sığdırmaya çalıştığım duygularımın ortağı oldun. Zamanı ve mekânı olmayan anlardan dem vurmaya yeltenmişizdir. Ve bizden çok uzakta olanların peşine vermemiz bundandır.

Güzel yoldaş Ekin! Yaşadığımız her anı güzellikler içinde anımsarken yanağıma bir buse kondurur gülüşlerin. Seninle yaşadığımız güzel, değerli ve zorlu yoldaşlığımız yoldaşların yoldaşlığıydı. Hakikat algımızın bulunduğu çoğu anda bunu hissederek anlamla yaşamaya çalıştım. Sonsuzluğu tarif edecek bir şey bulamazken seni enerjinin akışkan ve özgürlüğün sınırsız düşüncesiyle çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Gidişler böyle gerçekleşiyor olsa gerek. Ama mutluyum. Bunlar ulaşmam gereken hedefimin önündeki engeller ve ben aştıkça yaşamım, sevgilerim ve öfkelerim anlam kazanıyor. Hiçbir ayrılık Güneş’le buluşmamı engelliyemez. Tabii yoldaş ayrılığı ne kadar zor ise o denli de güzeldir. Çünkü kendisiyle yaratıyor, büyütüyor. Ve ben büyüyorum, küçük ve nazlı bulduğun yoldaşın büyüyor, hem de acıyla sancılanırken. Şimdi sana daha güzel şeyler yazmak isterdim. Ama yüreğimden geçen hevalce duygularımın dışında güzeli tarif edecek bir kelam bulamıyorum. Bütün cesaretimle hakikatli yoldaşlığın emekçisi olmaya çalışmam hakikate yakın olanı yakalayabilmek içindir. Yalansız dolansız paylaşımımız da hep bu ilke üzerine gerçekleşti. Çünkü benim yoldaşlık anlayışım budur. Şimdi bu yoldaşlığı sonsuzlaştırmak adına bu pratikte tüm gücümü devreye koyacağım. Eğer bir aksilik olmazsa Önderliğe ve senin gibi can yoldaşlara layık olacağım.

Umarım senin de dediğin gibi “güzellikler ülkesine” göç ederken arkamdan bıraktığım güzellikler olmuştur. Son nefesimi alırken sizler, isimleriniz olacak. PKK’de yaşadığım her an tıpkı hep baharın her mevsimde yaşaması gibiydi. Sizinle buldum kendimi ve gerçek hakikatçiye kendimi adarken hiç tereddüt etmedim ve etmeyeceğim. Özgürlüğe olan inancım, Önderliğime olan adanmışlığım ve yoldaşığa olan bağlılığım yaşama sevincimdir. Ve bu deryaya, sağanaklaşan yağmurla bir damla misali düşmek istiyorum. O sınırsız maviliğe ulaşmak...

“Hakikatli yoldaşlık adanmışlığın tek tarifidir.” Ben de yoldaşlığımla hakikatten pay almak istiyorum.

“Bizim yüreğimiz sevgi ve duygu çağlayanıdır” (Rêber Apo)

“Anlamak dışında farklı bir derinlik yoktur” (Spinoza)

“Ben ancak özgürlüğün karşısında diz çökerim” (Babek)

22-05-12

(Bu günlüğümü kardeşime, çok sevdiğim dayıma ve “Duygu deryası” olarak hitap ettiğim Ekin Selcan(Gever) yoldaşıma yazdım. Bunlardan birine verilirse çok sevinirim.)

DÖRDÜNCÜ GÜNLÜK

YAŞAM PINARIM

Yüreğimden gözlerine yansıyanı, susarak, gönül gözümle anlatabilmenin sırrını arıyorum.

Yaşam pınarıma,

Bundan önceki günlüğümü **“yaşam yaşanırken anlaşılmaz”** diye isimlendirmiştım. Önderliğin bu güzel sözünden çıkardığım büyük anlam ifadelerine bir türlü tanım getiremiyorum. Bu nedenle yaşamı yaşarken anlamlandırmak gibi bir çaba içindeyim, ya da bu sözü anlamaya çalışıyorum. Duygulu yaşamlarımızı anlamlandıran o kadar çok güzellik var ki, onlara haksızlık edip de bir kelimeyle tanımlamak istemiyorum.

Şu an Çarçêla'dayım. Saat 07.00 ve Deriyê Malûm'un üzerinde ay ışığı etkisi olmadan yükseliyor. Güneş gözlerini kilitlemiş kendi yörünge-
sindeki aya ve dünyaya. Son ışınlarını turuncuya boyamış, sanırsın mayıs ayı... Ama sanki Zagros'ta bahar yeni yeni kendini gösteriyor. Bilirsin buraları, yüksekten baktığında ufuksuzdur arazi, gözlerinin göremediği kadar ufuksuzdur. Ufuk çizgilerinde gezinmeye yeltendiğim her anda yeni bir şeyler öğreniyorum, zamanı ve mekânı olmayan yitik ülkemde...

Yitik bir ülkeyi sevdim

Ve seviyoruz

Platonik aşkım, ülkem

KÜRDİSTAN

Hiç ayrılmadan ama hep uzaktan

Seviyorum seni...

Evet güzel yoldaş, notunu ve bu günlüğü aldığımda sana, Mustafa dayıya ve çok sevdiğim yoldaşım Ekin Gever'e yazdığım günlüğümü bitirmiştım, yani zamanlama iyiydi. Tabii bilemiyorum bu ortak güncemizi bitirebilir miyim? Normalde hızlı yazan ya da zamanı değersizleştiren biri değilim, hakkını veremediğim hiçbir anı yazmaya cüret edemiyorum. Korktuğumdan değil, yaşamın özsel yaşanması gerektiğini düşündüğümünden. Sana ve diğer arkadaşlara yazdığım güncemde anlatmaya çalıştım yaşam ve yoldaşlığa yaklaşımımı. Umarım anlatabilmişimdir. Sancitan acılarımı nasıl anlatsam diye düşünüyorum... O dem, gözlerim gökyüzü mavisıyla buluşuyor. Alıp gitsem diyorum çok uzaklara, gökyüzünden bana bakanlara, gözleriyle buluştuğum her anda.

Sevgiler

Çarçêla

02.06.2012

Yaşam pınarım ve duygu deryasına,

Bu günlüğe yazacağım her yazımda sizlere hitap edeceğim, çünkü siz gönülden hissettiklerimsiniz. Çünkü yüreğimdesiniz siz. Aynı hakikat algısında buluşmaya çabaladığım yoldaşlarımsınız. Kardeşim, adını “yaşam pınarım” koydum. Çünkü sen bir yağmur misali toprağa yaşam verensin. Ve yoldaşım Ekin, sen ise duygu dünyamın “duygu deryası” oldun. Paylaştığım en içten yoldaşımsın.

Ayrılığın yarattığı kocaman hüznün girdabında sizler yanımda yokken dahi paylaştım ve hissettim, varlığınıza yanımda olmanız da insanca sevgimi büyüttünüz, yanımdakilere bu sevgiyi vermeyi öğrettiniz. Sizinle bundan sonra paylaşacaklarım yaşamımdaki en güzel anlar olacak. Her ne kadar sızsiz sancıtan acılarım beni yalnız bırakmasa da.

“Sevgi tüm bileşimlerin en somut ama en soyut halidir.”

Sevgilerimle

Çarçêla

03.06.2012

Yaşam pınarım ve duygu deryasına,

Bazı şeyleri yazarak anlatmak ne kadar zor. Zaman ve mekânı gözetmeksizin yazmak istiyorum ama olmuyor. Şu an karşınızda olduğumu hissediyorum ve sevincimi gözlerime akıtarak hissetmenizi istiyorum. Bu sevinci paylaşırken yanımda olmanızı ne kadar çok isterdim. Yanımda olduğunuzu varsayarak cümlelerimi kuracağım.

Güzele sadece güzel demek, çirkine sadece çirkin demek ya da aşka sadece aşk demek sizce içeriğini olduğu gibi anlatabilir mi? “Hayır” dediğinizi duyar gibiyim. Peki, anlatılamayan bu duygulu yaşamlarımız hep böyle mi kalacak? Nasıl ki hiçbir nesne ya da özneyi tek kelimeyle tarif edemiyorsak işte ben de 23 Mayıs gününden beri yaşadığım duygu yoğunluğunu tek kelimeyle anlatamıyorum.

23 Mayıs 2012 günü arkadaşlar beni çağırırken birden içimde tarif edemeyeceğim bir duygu, oluştu. Hani acıkırsın, miden kazınır ya da bir şeyler içinde kımıldar ve ayaklarının yerden kesildiğini hissedersin. Uçuyor gibi olursun ama bir türlü o kanatlı, küçük canlı şey göğüs kafesini yırtıp dışarı çıkmaz. Ama bu sürekli kıpırdanmalar sendeki heyecanı daha bir büyütür. Bu tanımlayamadığım duygu çok ilginç. Hiç âşık olduğumu hatırlamıyorum ama anlatılamayan karşılıksız, hesapsız veren, temiz yaşanılan aşk böyle bir şey olsa gerek. Yaşarken yaşamın en güze-

lini yaşayıp yaşatmak temel yaşam ilkem oldu. Buna ters düştüğüm anlar olmuştur. Ama hiçbir şey özgürlük kadar cezbedici olmadı ve hiçbir şeyi yerine koymadım. O kadar nadide bir şey ki tutmak istersin tutamazsın, görmek istersin göremezsın ve bu nedenle aşka dönüşür, sadece hisseder ve onunla özgür düşünebildiğin kadar anlamla yaşarsın. Hakikatli yaşamın aşkla özgür yaşanabileceği tek gerçektir. Bu nedenle Bilge insan diyor ya **“Hakikat aştır, aşk özgür yaşamdır”** diye.

Gönlü güzel her insan bilince ve özgür yaşama adayabilir kendini. Bu nedenle yaşama aşkla bağlanıyoruz ve bu nedenle ecelsiz yitirdiklerimiz böyle koşar adım akıyorlar özgürlüğe. Hiçbir ifade anlatamazken içimdeki duyguları, varmaya çalışıyorum anlam ve his bütünlüğündeki ulaşılmazlığa. Sadece bir yol biliyorum... Ben yürek ve beyin güzelliğine eren yoldaşlara ulaşmak istiyorum. Güzellik beyin ve yürek işidir. Ve hakikat algısında buluşabilmek için yüreğimizin ve beynimizin arınması gerek. Ancak temsili edilen hakikatten payımızı böyle alabiliriz.

“Eylem özgür düşünebilmenin gıdasıdır.”

Sevgilerimle

Çarçêla

11.06.2012

Yaşam pınarına,

Ne yazmalı, nasıl anlatmalı bilinmeyeni? Bir bilinmezliği anlatmaya yeltenmişim en zalim zamanda. Evet, bekliyorum güzel olana kavuşmaya. Çünkü eylem ruhu yeniyi yaratmaktır. Ve ben de eylem güzeli olmaya hazırlanmışım ruhumu ve bedenimi. Bilincin doruğunda olmasına çalışıyorum. Öyle umuyorum ki bu eylemle birçok şeyi değiştireceğiz, Önderliğimizin ayağına götüreceğiz düşmanı. Bu eylemde ben karakolun ilk saldırı gurubunda yer alıyorum. Bütün temennim bir aksilik çıkmadan bu eylemi başarıyla taçlandırmaktır. Aslında o kadar heyecanlıyım ki anlatamam! Bu eylem çalışmasında iki arkadaşı mayınla şehit verdik. Şu an onun için içim kanıyor, verdiğimiz bedeller o kadar çok ki bir tanesine daha tahammülüm yok. Anlatamadığım işte budur. Çünkü biz başarıya kilitlenirken böylesi kayıplar beni çok üzüyor ve kimseye söyleyemiyorum. Hiçbirinin kanı yerde kalmayacak. Şu an şehit Brûsk Amed arkadaşın sesini dinliyorum. Onun savaş ve saldırı ruhuyla eyleme katılacağım ve başaracağım. Her şey Önderlik ve şehitler için. Kazanacağız.

Evet, küçük kardeşim ve yoldaşım, şiirinde yazdığın gibi hep saklımda kaldın ve hep öyle kalacaksın. Güzel olana dair ne varsa hep sende saklı kaldı. Sözünü verdiğim tek şey başarı, başarı ve yine başarı olacak. Sen de söyledin ya biz katılırken her şeyin hesabını yapmıştık. Bu nedenle ben de, sen de her şeye hazır düştük özgürlüğün yoluna. Ve şimdi bu yolda ilerledikçe özgürlüğe ilerliyoruz.

Seni ne kadar çok sevdiğime dair bir şeyler bulup anlatamadığımdan affeyle... Seninle başladığımız güzel yoldaşlığımızın doğarken başladığını ve PKK'yle daha da güzelleştiğini biliyorsun. Sana yüreğimle kocaman sarılıp, kocaman öpmeyi çok istedim ve şimdi öyle olduğunu hisset ve o güzel gamzelerinden öptüğümü varsay. Yüreğindeki halaylara beni de kat ve öyle coşkulu yaşa ki seninle ben de yaşayayım. Özgürlüğe aktığımız her an birlikteyiz. **Sema'larda Yüce'leşmeye ısrarlıyım...**

Ne yazacağımı bilemediğimden Önder Apo'ya olan bağlılığımın adını **"zafer ve özgürlük"** koydum. Her şey Önderlik, halk, şehit yoldaşlar ve dağlarda savaşan hakikat yolcuları içindir.

Ya özgürlük ya özgürlük kazanacak.

Aynı hakikat algısında buluşmaya çabaladığımız her anda seni çokook seviyorum.

Kendine benim için iyi bak.

Çarçêla

13.06.2012

Duygu Deryasına,

Eğer bir gün karşılaşp bu yazılarımı sana okutursam seni çok sevdiğimi anla, yok eğer bensiz okursan, bil ki yine çok sevineceğim. Çünkü bil ki o dem sana senden daha yakınımdır. Evet güzel yoldaş, heval Baran'a yazmakta zorlandığım gibi sana yazmaya da bir hayli zorlanıyorum. Bilirsin utangaç hallerimi. Birlikteyken bile hep özleminde yaşamışımıdır yoldaşlarımın.

Bu eylem heyecanı ve yoldaş özlemi yaşanmaya değer. Bu eylemde Brûsk ve Rûken yoldaşlarımın şahsında tüm yoldaşların yüreğini, cesaretini ve sevgisini yüreğime katıp öyle savaşaacağım. Önderlik için özgürlüktür şiarım.

Evet Ekin yoldaşım, büyük heyecanım içime sığmıyor, kocaman gü-lüşlerle kakhahaya boğuluyorum, beklenen an yaklaştıkça daha bir büyüyor heyecanım. Seni son kez de olsa görüp bu heyecanı paylaşmak

isterdim ve birlikte müzik dinleyip ağlamayı, sohbet edip gülmeyi ve daha birçok şeyi paylaşıp yaşamak isterdim. Bir de küsmelerimiz, günlerce konuşmayıp sonra iki dakikada bu suskunluğu bozmamız... Tabii sonuncusunu hesaplamıyorum. Şu an durmuş düşünüyorum ve yoldaşlığımızın tarifini yapamıyorum ama unutma, sözün var. Hangimiz ilkin yoldaşlarla buluşursa diğeri onu anlatacaktı ve ben ilk olacağım için çok sevinçliyim. Çünkü kalemime güveniyorum. Ve tabii ki yüreğine de... Son ayrıldığımızda aklımda kalan o kaçamak bakışlarını hatırladıkça kendime kızıyorum. Karanlık çöküyor, sonra devam ederim. Zaman olursa.

Seni çokook seviyorum. Kendine ve o güzel yüreğine iyi bak. Biz yoldaşların yoldaşınız...

Sevgiler...

Güzel komutanım Rojîn Gewda,

Dün seninle fiziken ebedi ayrılığımızı hissettim ve içim öyle buruklaştı ki sorma... Ama beni senden daha iyi anlayacak çok fazla kimse yok. Neden yanıma gelip de kalmadığına anlam veriyorum ama seni şimdiden özledik. Benim özlemlerimi bilirsin, yanımdayken bile özlüyorum. Senden çok şey öğrendim. Yaşama, insan duygusuna dair ne varsa... Anlayacağın hem öğretenim hem de yoldaşım oldun. Rûken, Agît ve daha niceleri oldun benim için. Senden “örgütte nasıl yaşanılır”ı öğrendim. Agît'in yolunda, onunla buluştuğumda yine eskisi gibi yanında otuyormuş gibi bizi hissedip gülümse, çünkü sana gülmek yakışıyor.

Seni çokook seviyorum. Önderlikle kal, kendine iyi bak.

Sevgilerimle

15.06.2012

Merhaba,

Büyük eylemin büyük heyecanı yavaş yavaş doruklaşıyor. Bu akşam yola çıkıyoruz. Bu baskın eyleminde iki tepe ve bir karakolu hedef alacağız. İki tepenin düzenlenmesini tam olarak bilmiyorum ama karakolun düzenlenmesini yazacağım.

Karakolun saldırı gücü;

1. KOL

İslam Gever(Oremari), kleş ve bomba

Ezda Ararat (Celali), kleş ve bomba

Serhildan Gever(Doski) B7

Botan Rojhilat kleş ve bomba

2. KOL

Kurtay Gever, kleş ve bomba

Bêrîtan Didêrî, kleş ve bomba

Azat Mardin, kleş ve bomba

Şahin Rojhilat, kleş ve bomba

3. KOL

Haki Serhat, kleş ve bomba

Nucan Rojhilat, kleş ve bomba

Kurtay Şengal, B7

Serhat B.Güney, BKC

Genel saldırı kollarına ise 89 katılımlı Gabar Siirt arkadaş bakıyor. Karakol koordinesi; Kendal Glort arkadaş ve yanındakiler; Merwan Amed, Dilgeş Dêrik, Dilşêr (Basıncı)

Evet, ilk saldırı eylemim. Daha önce birçok eyleme katıldım ama ilk defa bu kadar yakından, böylesi tarihi bir eyleme katılacağım. Oramar, Bêzelê eylemlerine de katılmıştım ama bu eylem çok farklı. İlk bomba ve kleşi biz yani ben ve Botan arkadaş kullanacağız. Botan arkadaş Rojhilatlı, 19 yaşında genç bir arkadaş ve yürekli. Daha öce saldırıya girmiş genç bir yoldaşım. Ona bir şey olmasını istemem yoksa çok kötü olurum. Bu eylemle süreci değiştireceğiz. Sözüm o ki karakolu düşürmeden dönmek yok...

Ezda

17.06.2012

Axîn yoldaşıma,

Celali aşiretinin ve PKK'nin en güzel kızına,

Seni son kez görmeyi çok isterdim. Biliyorum senin de yüreğin duygu çağlayanı. Bu nedenle yaşamın her anında duyguyla, anlamla ve hisle yaşadığını biliyorum. Bu eylemden dönmek ya da dönmek o kadar önemli değil, önemli olan bu eylemin başarılı olmasıdır. Dönmesem de sakın ağlama, çünkü böylesi bir eylemde şehit olmak bile büyük, kutsal mertebeye ulaşmak anlamına geliyor. Güzel olana dair ne varsa yaşamak her PKK'linin hakkıdır ve her şey Önderlik, şehitler, yoldaşlar ve Kürt halkının gözü yaşlı çocukları içindir. Çocuklar gülsün artık...

Sevgilerimle

Ezda Ararat

Yaşam pınarım,

Seni nasıl sevdiğimi bir sen bilirsin. Sen ki bana duygu anlamında perspektif verensin. Bu nedenle bana söylediklerini yinelemiyorum. Sen içimdeki büyük anlam ifadesi, unutma sen Önderlik ve şehitlerden sonra gelen en güzel şeysin. Kardeşim, canım, seni ülkemin yitikliğinde seviyorum. Çünkü ben yitik bir ülkede doğdum ve artık Kürt çocukları yitik doğup, yitik büyüüp ecelsiz ölmesinler diye ölmek sırası bizde. Şimdi karşımda genç, güzel ve şirin bir yoldaş var. Adı Yıldız. Bu güzel insanlar için de olsa başaracağım.

Anlatamadığım her şeyi sen anlat. Güzel yoldaşlığımızı ve çocukluğumuzu... Yüreğimi yüreğinde hissederek kendine iyi bak.

Önderlikle özgür yarınlara.

Sevgilerimle

Ezda Ararat

Duygu deryam,

Yaşamın en ikilemli halini bana sevdirdin. Ve bu nedenle seni çok seviyorum. Herkese sevgiler, maviyi sevmiyorsun ama bu mavi kefiye benden sana kalsın. Günlüğümü sen tamamla ve Baran'a gönder.

Sevgiler

Özgürlük kazanacak!

BARAN'A MEKTUPLAR...

Küçük kardeşim ve Kuzey yolcusu yoldaşım Baran'a,

Tarih sahnelerini bilirsin, özelde bu bir savaş sahnesiyse gözyaşı, ayrılık, acı ve daha ekleyeceğim birçok şey... Tarih tekerrür etmediği sürece olumlu gidişatın habercisidir. Eğer ki tarih tekerrürden ibaretse o zaman bu saydıklarım ve daha birçok şeyle hep yüzleşeceğiz demektir. Bu da bir gerilemedir aslında.

Yaşamın anlamı güzel yoldaş, başarılarının hiç eksilmediği ve hedefe bağlanmış bir yaşam bizim için çok önemli. Yine anlam katarak ve bağlılığı anlamlı kılarak yaşamak bireyin bağlılığı, idealleri, hedefi ve adanmışlığıyla bağlantılıdır. Sen de biliyorsun tarihte birçok günah işlenmiştir ve birçok günahkar vardır. Bizler bunlara bulaşmadan, beslemeden, bunları sonsuza kadar yok etmek için kendimizi donatmalıyız. Zırhlarımızı, siperlerimizi, kılıçlarımızı buna göre hazırlamalıyız. Yani burada oyuncu ve seyirciler arasındaki diyalektiği ve empatiyi iyi tanımlamak gerekli. Oyuncunun kabiliyeti oyunu istediği yöne yönlendirebilmesidir. Evet, unutmama sen tarih sahnesinde bir oyuncusun, iyi bir oyuncu ne yapmalı ve rolünü nasıl oynamalı, bunu iyi bilmelisin.

Evet canım yoldaşım, seni Kuzey'e göndermek örgüt yaşamında ikinci kez onur duyduğum bir nokta oluyor. Birincisi; örgüte yani bu anlamlı yaşama katılımın, ikincisi ise; Kuzey'e gidişin. Bu yüzden çok onurlu ve başı dik olduğumu ifade edebilirim.

Ben de bu onurlu yaşamın içinde Önderliğe, yoldaşlarıma ve özelde şehitlere layık olabilmek için çok çalışacağım. Evet Kuzey yolcusu, seni uğurlamak çok zor, hoşcakallardan nefret ediyorum, bu yüzden sana hep yeni merhabalarla seslenip, karşılayacağım. Ararat'ın asi çocuğu, sen asi yüreğinle oraya yakırsın. Çünkü sen Ararat'ın asiliğinden, yani yüreğinden bir parçasın. Son olarak tartıştığımız noktalara dikkat edeceğim. Senin de dediğin gibi "kendine iyi bak demeyeceğim, çünkü zaten iyisin." Ayrılığa ilişkin bütün kelimeleri, cümleleri literatürümden çıkarıyorum. Merhaba yüreği yüzü kadar şirin yoldaşım. Merhaba... Seni cooooooooook seviyorum.

"Yiğit insan umudu yaratandır." (Rêber Apo)

Devrimci Selam ve Sevgiler

Ezda Ararat

Merhaba sevgili kardeşim ve yoldaşım,

Yüreğimin deli mavisî, hasretim, Zagros harikalar diyarından tekrar merhaba!

Seninle her yeni merhabada buluşma, tıpkı bahar mevsimi gibidir. Bu nedenle sevgimin sana olan akışı bahar çiçekleri gibidir.

Zagros harikalar diyarının içinden sana seslenmek ve sana olan özlemlerimi anlatmak ve de haykırmak istiyorum. Yüreğimin deli mavisî yoldaşım, sana çok şey yazmak istiyorum ama birçok şey boğazımda düğümleniyor ve kalemimden beyaz çizgili kâğıda dökülmüyor. Hatırlarsan sana yazdığım son notta tarih sahnesinden bahsetmiştim, bu tarih sahnesi bana çok da iyi olmayan roller veriyor. Bundan şikâyetçi miyim? Evet, çünkü benim sevgi çağlayanım, küçük komutanımı az daha benden alacaktı. Varoluşuna neden olan her şey benim için kutsaldır. Ama her şeye rağmen senin militan duruşun bana daha çok güç aşıyor. Senin moralinle moral alıyor, senin her gülümseyişinde ben de gülümseyebiliyorum. Bazı değerlerimizden sonra sen benim içimdeki en sade, en temiz, hiçbir şey bulaştırmadığım ve dokundurtmadığım tek varlıksın. Sanmıyorum ki hiçbir kardeş benim sana bağlı olduğum gibi bağlı olsun. Bunu çok fena bir şekilde de yansıtıyorum, galiba farkında değilim. Öyle bir bağlılık ki bu, senin yaralanmandan sonra bütün tabur bilmesine ve uzun bir süre geçmesine rağmen kimse bana cesaret edip söyleyememiş. Hiç tahmin bile edemeyeceğim bir şeydi, bu nedenle içimdeki tahribatı tahmin edebiliyorsundur. Seninle telefonla konuştuktan sonra abilerim ve yengemle de konuştum. Onlarla konuşurken sesim titredi, ne diyeceğimi bilemedim, kendimi suçlu gibi hissettim. O anki psikolojim berbatı. Bizi görme ihtimallerini sordular, ben senin orda olduğunu söyledim. Durumun hakkında bilgi vermedim. Tabii sen de biliyorsun senin durumunu öğrenmeleri haklarıdır ama abime “yalnız biriniz gidebilirsiniz” dedim, umarım kızmazsın. Sen de biliyorsun, aile sana çok bağlı, biraz onları düşünmek gerekli, sakın kızma. Buradaki arkadaşlara, bana moral verdiğin gibi onlara da moral vereceğine inanıyorum. Beni sorarsan iyiyim. Üç aydır içerdeydim. Senin durumundan dolayı öbür tarafa çektiler ama şu an içerdeyim ve biraz moralim düzelsin diye sana bu notu yazıyorum. Sen de biliyorsun biraz duygusallığım var ama ağlamıyorum, ciddiğim, şaka falan da yapmıyorum. Sana telefonda söylemiştim ya oraya geleceğimi, arkadaşlarla daha konuşmadım ama seni görmek için çok çabalayacağım. Beni kandırdılar. Önce “parmakları git-

miş sadece” dediler, sonra “ayağı” dediler. Korktuğum şey ise daha farklı şeylerin çıkmasıdır. Dedim ya, her şeye rağmen yaşıyor olman benim için büyük bir lütuftur ve sen çok güçlü olduğun için farklı bir şey söylememe gerek yok. Kimse beni kolay anlayamaz. Bilmiyorum sen beni anlar mısın? Şaka şaka, kesin sen beni anlıyorsun.

Neyse geldiğimde seninle uzun uzun konuşmak istiyorum. Buradaki arkadaşların sana çok selamları var. Heval Rojîn, Sema Makû, Kendal, Hêvî, Dilgêş, Tekoşin bir de Zana var, Rojhilatlı. O da “hemşerime çok selam söyle” diyor. Yani anlayacağın bütün tabur seni tanıyor, hepsinin sana ve oradaki arkadaşlara selamları var, benim de aynı şekilde. Neyse Çayan, Rêzan ve gençlikte olan Demhat Faraşin ve Andok arkadaşlara selam söyle. Kendinize ve yüreğinize iyi bakın. Unutma umuda maviyle yelken açmak mutlak zaferi getirecektir.

Sana verdiğim kefiye yanında mı? Ben yeni bir tane aldım, eğer yoksa sana bunu göndereceğim.

Seni kocaman kucaklıyor ve seni çooooook seviyorum. Hepinize başarılar. Doğru, demirden korksaydık, trene binmezdik. Sen de benim için Umut Altınçağ'dan “nasıl anlatayım hasretim seni” parçasını dinlersen çok sevineceğim.

Devrimci Selam ve Sevgiler

Ezda Ararat

Merhaba gamzeli yoldaşım,

Uzun zaman oldu sana not yazmayalı. İnanmayacaksın ama öyle oturup not yazacak vaktim olmadı. Bunun için özleştirimi veriyorum. Başta seni dünyalar kadar özlediğimi söylemek istiyorum. Durumum iyidir. Eğitimdeyim ve şu an Zagros'a geri dönüyorum. Kuzey'e göndermediler bu nedenle moralim sıfırın altında, tekrardan Geliyê Zap'a gidiyorum. Sana yol üstünde bu notu yazıyorum. Tekoşin arkadaştan iyi olduğunu öğrendim, çok sevindim. Yaralandığından beri seni hep görmeyi istedim. Paylaşacak çok şey var. Sana biraz da kızmışım. Tüm notlarını aldım, gönderdiğin fotoğrafları da. Küçük kardeşim büyümüş... Acele oldu. Daha sonra ayrıntılı yazarım.

Seni çok seven ablan, yoldaşın Ezda Ararat.

Merhaba küçük kardeşim,

Senin hayallerindeki çocuğun mavi gözlü ve sarışın olması nedeniyle sana bu şekilde hitap edişimi mazur gör. Evet küçük ve şirin kardeşim, bundan önce sana yol üstünde kısa bir not yazmıştım. Umarım ulaşmıştı. Uzun süredir yazamadığım için kusura bakma.

Sana ancak Zagroslar'ın güzelliğiyle sevgimi sunabilirim. Çarçêla gibi, Cîlo gibi, Samuray gibi ve Avaşın, Basya gibi hissederek ve hissettirerek anlatabilirim. Sen de biliyorsun onların güzelliklerini. Onlara olan hayranlık nasıl ki anlatılamıyorsa, benim de sana olan özlem ve sevgim öyle anlatılmazdır.

İki yılı aşkın bir süre oldu görüşmeyeli. Beni merak ettiğini farz ederek kısaca şu anki durumuma ilişkin biraz bilgi verebilirim. Senin bir sözün vardı; “PKK’de emeksiz yaşanılmaz” diye. 2 yıl Geliyê Zap’ta kaldıktan sonra -tabii belli zorlanmalar da yaşadım- eğitime gittim. Akademide ciddi anlamda yoğunlaşma ve sorgulama düzeyi ortaya çıktı. İlk defa böylesine akademik bir eğitim görmek ağır gelse de kendimi bu konuda şanslı da görüyorum. Bende yetersiz kalan ve gelişmem gereken birçok noktayı arkadaşlarla beraber çözümledik. Aslında kendimi sadece pratiğe kaptırdığımı gördüm. Şu an Zagros’tayım. “Orada ne işin var?” diye soracaksın ve sana verecek öyle makul bir cevabım yok. Çünkü ben de bilmiyorum. Benim Kuzey yolcusu olmam gerekiyordu. Bu konuda ne kadar zorlandığımı eğer görüşürsek genişçe anlatmayı düşünüyorum. Ama şimdi kısaca şunu söyleyebilirim: Bir bütün olarak kendimi Kuzey için kilitlemiştim ama göndermediler. Tüm ısrar ve dayatmalarına rağmen Geliyê Zap için istendiğimi ve bir zorunluluk olduğunu söylediler. Ve ben de “şeriatın kestiği parmak acımaz” diyerek örgüte karşı gelmek ya da farklı bir girişimde bulunmak istemedim. Çünkü biz katılırken irademizi örgüt iradesine katmışız. Ayrıntıları bir gün olur da görüşürsek anlatırım. Ama eğer görüşemezsek, Garê’de yeni savaşçı yönetimindeki Brûsk Serhat arkadaşla sor, o anlatır.

Akademide aşmam gereken genel noktalar dışında farklı bir zorlanma olmadı. Benim için sonuç alıcı oldu bu eğitim. Bana gelen başlıca eleştirileri merak edeceğimi bildiğimden yazacağım: Kaba pratikçi, dar, dar sorumluluk anlayışı, kendine göre, isyancı, ideolojik ve örgütsel toyluk... Buna benzer eleştiriler ve gelen övgüler de vardı, onu da söyleyeyim yoksa “bu kız hep eleştirildi mi” diyeceksin? Övgü olarak ele aldığım hususlar şunlardı: Kendini partili ve partinin “delali” çocuğu görme,

askerileşmeye açık olma, Kuzey'e gidebilir ve cesaretli, annesi gibi otoriter vb. Kimisi övdü kimisi eleştirdi ama benim için önemli olan bunlardan doğru gücü almaktı. Aldığıma da inanıyorum. Bana kalan artık bunları pratikleştirmektir.

Bildiğin gibi şu an Geliyê Zap' tayım. İyi bir pratik sahibi olacağımın büyük inancıyla güçlü bir mücadele ve devrimcilik iddiasındayım. Önderlik, şehitler ve tabii ki senin için. Güzel olana dair ne varsa. Neyse bu tekmlil olayını çok uzattım galiba, şimdilik bu kadar.

Sana dönersek ayrılıkların hüznün ve özlemi getirdiği kaçınılmazdır. Tabii benim için önemli olan insanların arasındaki empati olayıdır. Aramızda böyle bir empati olduğuna inanıyorum. Son notunu aldığında çok sevindim, bir yandan ise notun arka sayfasını okuduğumda ise kendimi yurtsever gibi hissettim. Eleştiri olarak da alabilirsin, yani yanlış anlama ama öyleydi. Tekoşin arkadaş biraz senden bahsetti, iyi olduğuna dair. Sen iyi olursan ancak ben iyi olabilirim, bunu iyi bilmelisin.

Anlayacağın küçük kardeşim seni çok özlüyorum ve bunu itiraf etmekten hiçbir zaman kaçınmadım. Senin üzülmene görmek istemem. Hep “kalbimiz alışmalı acılara” derdin ya, bu senin için de geçerli. Eğer bir gün bana bir şey olursa, sakın ola kendine dert yapmayasın. Şunu bilmeni isterim ki Ezda yoldaşın kanının son damlasına kadar direnerek savaştacak ve mücadeleyi güçlendirecektir. Bundan bir an bile tereddüde girmeni istemem. PKK'de ya onurlu bir yaşam ya onurlu bir şahadet ya da hiç yaşamamak. Önderliğime, halkıma, şehitlere ve yoldaşlarıma layık yaşama iddiası, coşkusu, heyecanı ile pratiğe yöneldiğime emin olabilirsin. Hiçbir zaman başım eğik olmayacağım. Hep Ararat gibi asi, isyankâr ve hırçın olacağımızın sözünü çoktan beraber verdiğimizi biliyorsun.

Burada Önderliğin bir sözünü yazmak istiyorum. **“Çıplak eller ve yüreklerle güçlü ve kalıcı kavgalar sürdürülemez.”**

*Yüreğim bir volkan misali
Bir isyana tutuşur içinde
Hırçındır Ararat gibi
Özlemim dağ rüzgârlarını aşırır.
Bir türlü varmaz sabaha
Şafak vakti hüznlenirim
Sağa bakarım sola bakarım*

*Yanımda yoksun gamzelim
Patlamaya an kala yakarım
Yakarım lavlarımla içimdeki
Hüznün acısını...
Ve ulaşırım göğün erdemindeki maviye
Mavide sen olurum
Çıkarım içimdeki hüznün labirentinden
Sonra akarım Avaşın gibi, Basya gibi
Murat, Dicle gibi akarım
Ve Fırat olurum seninle aktıkça
Görkeminde yudumladığım Ararat olurum
Lacivert gökyüzündeki yıldızlar olur gözlerin
Ben, sen olurum Doğubayazıt'ın o mistik gecelerinde.*

Evet, küçük kardeşim umutlar zaferle, başarıyla taçlandıkça çekici olur. Ve bu yaşama değer verdiğim her şey uğruna, bu tacı konduracağım. Artık notumu kapatmak istiyorum.

Doğru bir hakikat arayışçısı olmak gerçek bir militan olmaktır.

Devrimci Selam ve Sevgiler

Ezda Ararat

30.04.2010

Merhaba sevgili yoldaş,

Merhaba yüreği yüzü gibi sevgi çağlayanı yoldaşım ve küçük kardeşim. Biliyorum ki yaşamında rutin şeylere yer vermiyorsun. Bu çok iyi, bu demek oluyor ki yaşamın sıradanlığını ve monotonluğunu aşma çabasıdasın. Buna çok sevindiğimi söyleyebilirim. Küçük komutanım, eğer iznin olursa ilk ben seni kutlamak istiyorum. Sen de biliyorsun PKK militanı olmak, Önderlik fedaisi olmak, zaman ve mekân gözetmeksizin ilkeleri yaşamsal kılmaktır ve ben inanıyorum ki sen bu kişilikte birisin.

Sana “küçüğüm” dememe umarım kızmıyorsundur. Beni sana bağlı kılan senin Önderliğe ve mücadeleye bağlı olmandır. Senin adını ancak “ülkem” koyabilirim, çünkü ülke vazgeçilmezdir ve sen de benim için öylesin. Evet, senden çok bahsettik. Şimdi kendi durumuma ilişkin biraz bilgi vermek istiyorum.

Sen de biliyorsun, eylem sonrası dönüşte benim için birçok şok edici olaylarla karşı karşıya kaldım. Belki de kendimi bunlara hazırlamaktan kaynaklanıyor. Tabii seninle aynı eylemde yer almanın sevincini ve

şokunu atlatmadan senin çıktığın kuruma geçen yıl çok istekli olarak öneri yaptım ve önerim kabul edildi. Ancak geçen yıla oranla bu istemimden soğumuştum. Buna rağmen kabul ettim. Yaklaşık iki ayı aşkın bir süre orada kaldım ve diyebilirim ki anlayış boyutuyla çok zorlandım. Sen de biliyorsun, bazı şeyleri tanıma ve aydınlatma konusunda ne kadar meraklı olsam da yöntemde halen birçok eksiklik var. Biraz deli olduğumu biliyorsun. Bu delilik kimi zaman başıma bela oluyor. Gittim, kendi gözlerimle gördüm ve yaşadım. Bunun için farklı bir şey belirtmeyeceğim. Sen de bilirsin bazı şeyleri benimsemediğimi. Aslında giderken bunların hepsini iyi biliyordum. Bile bile bunu yapmak kendi başına bir yoğunlaşmayı ve sorgulamayı gerektiriyor. İşte senin böylesi bir yoldaşın var. Bu konuyu kısa geçebilirdim ama bu yazdıklarımı okurken “neden?” sorusunu sorabilirsin. Bir gün karşılaştığımızda sana detaylı olarak aktarabilirim. Olur mu? Şimdi kırıldığımı, moral ve motivasyonumun düştüğünü sanıyorsun değil mi? Biliyor musun, benim moral düzeyim PKK'nin çocuk yüreği kadar temiz, heyecanlı ve coşkuludur. Ben misyonumu ve rolümü biliyorum. Birçok eksikliğe rağmen Önderlik fedailiği yolundayım, bu yolda birçok engel çıkabilir, bu engelleri kaldırmak bir Apo'cu fedainin görevidir. Bizler Harunların, Erdalların, Dengtavların ve Tanrıça Zilan'ın ayak izlerini takip ettikçe yüreğimizde umut, yüzümüzde gülümseme, kalbimizde sevgi, ellerimizde emek ve düşüncelerimizde Rêber Apo'nun mavice özgürlüğü eksilmeyecektir. İşte biz bunların takipçisi ve militanı olmalıyız.

Yüreğimin yeşil çayırlarında delice koşuşturan tayların heyecanıyla derinleşen maviliğin yolcusu yoldaş, şimdi çok iyiyim. Önderlik diyor ya; **“Amacınız güneş kadar netse yöntemini mutlaka bulursunuz.”** Bu yüzden yaşadığım her anı bir tecrübe olarak ele alıyorum.

Evet, aslında bu kadar yeterli, genel olarak bunları belirtebilirim. Güzel yoldaşların yoldaşlığıyla insan daha çok heyecanlanıyor. Sürecin yoğunluğu göz önünde. Önderliğin durumu, Güney sahasına yönelik hava saldırıları ve yaşanan kayıplar gerçektende güçlü bir katılım gerektiriyor. Bu temelde genel çerçeveyi benden daha iyi biliyorsun, bu nedenle hazırlıklı olmalıyız.

Son olarak da oradaki bütün arkadaşlara, tanıdığım ve tanımadığım bütün herkese selam söyle. Özelde de Nûjiyan arkadaşla. İsimleri saysam herhalde sayfayı doldurur, iyi olmaz. Buradaki arkadaşların da sana selamları var. Biz de intişardayız. Bahar için Kuzey raporumu hazırlıyorum.

Senin dediğin gibi; “devrimci bir yarıştır bu ama benden önce Kuzey’e gitme!”

PKK fedailiğin yaşayan özüdür, zaman mekân gözetmeksizin.

Sevgilerimle

Seni çok seven ablan ve yoldaşın Ezda

Merhaba küçük kardeşim ve yoldaşım,

Sana Zagrosların yüreğindeki paha biçilmez yoldaş sıcaklığıyla biriktirdiğim özlem ve sevgiyi anlatmaya çalışacağım. Tıpkı Cîlo'nun Çarçêla'ya olan özlemi, Sûmbül'ün Samuray'a olan sevdası, belki Çukurca'nın Şengal'e bakışıdır bu tutku. Belki de anlatmanın bu kadar güç olmasının nedeni seni görmeyişimin bir gizemidir. Kim bilir?

Evet sevgili yoldaş, içimdeki insan sevgisinin beni yücelttiğine inandığım için uzak-yakın, iyi-kötü ya da tüm zıtlarda yaşama sadece kötü yönüyle değil, güzel, iyi yönleriyle de bakabildiğim için çok mutluyum. Merkezi bir eğitimden sonra Kuzey’e gitmeyi çok dayattım. Kendimi hazırlamıştım. Hatta son aşama olarak akademinin ortasında, Heval Abbas'ın karşısında ağladım bile... Ne fayda! Geliyê Zap'ı tanıdığım için tekrar ayrıldığım yere geri döndüm. Burayı da çok seviyorum çünkü burası Kemallerin, Dilgeşlerin, Sılaların, Hedarların ve daha sayamayacağım birçok güzel yoldaşın kanlarıyla sulanmış. Bu nedenle gidemeyeceğimi anlayınca ağladığımla kaldım ve burada pratiğe katılmayı esas aldım. Tabii birçok anlamda zorlandım, insanların olumsuz yüzleriyle çok karşılaştım. Örgütün yüklediği yük omuzlarıma ne kadar ağır geldiye de layık olmaya çalıştım. Eminim beni anlıyorsun. “Devrim çocukları güçlü olmalı” diyeceksin, evet nitekim öyleyiz de ama devrim içindeki her devrimci gerçek devrimci olamıyor. Karşılaştığım bazı insanlar için artık “diyalektik durmuş” diyebilirim. Benim için önemli olan Önderliğe, şehitlere ve değerlere bağlılıktır. Bu bağlılığın başaramayacağı hiçbir şey yok, bu konuda kendime sonsuz güveniyorum. Senin dediğin gibi ben Têlî'nin kızıyım, Ararat kadar asi, hırçın ve isyankâr bir yüreğe sahibim. İnanıyorum doğrular uğruna başım da gitse, doğru hep doğruluğunu koruyacak. Emin olabilirsin. Yaşam yaşanılması gerektiği kadar yaşandı. Bize kalansa amansız doğruların koruyucusu olmaktır. Senin de benim gibi düşündüğüne eminim. Bu yaşamın kutsallığına ve adanmışlığına inanıyorsak öyle yaşayacağız.

Evet yüreğimin tek dostu, yoldaşı, acısı, sevinci... O güzel gamzele-
rindeki bir damla suda boğulacak kadar özlem doluyum. Şu an çok so-
ğuk olmasına rağmen karşımda yüksek dağların zirvesinde yükselen
mavide o güzel yüzün bana gülümsüyor. Maviye sevdami bilirsin. Tıpkı
düşlerindeki çocuk gibi. O çocuk benim de yüreğimde büyük bir yer
kaplıyor. Sevgi emekle çoğalır.

Hatırlarsan bir notunda “Geliyê Zap’ı sevdin mi?” diye sormuştun.
Şimdi cevabını somut verebilirim. Evet. Burada üçüncü pratiğim. Galiba
o da beni çok sevdi, bu emekle oldu tabii. Her ne kadar bazıları emeğimi
bu yıl sömürmek isteseler de izin vermedim ve beni seven yoldaşlar da
izin vermedi. Emek sömürüsü düşman tarafından yapılır bilirsin ve içi-
mizde de bu rolü oynayanlar var. Görüşünce geniş açarım. Yani anlaya-
cağın senin de yoldaşının bir tarzı oluştu. Ben de anlamadım, komutan
olunca her şey tarz olarak yansıyor. Anlayacağın ben bu işi sevemedim,
istifa etsem örgütün verdiği emek, eğitim var ama kimse görevden de
almıyor. Neyse bekliyorum bir gün biri bu iyiliği yapar herhalde. Yapar
mı sence? Yaşamım boyunca hep güzel şeyler yapmak başlıca hedefim
oldu. Ama neden insanlar bunu denemiyor, anlamadım. En güzel tarzım
bu olsa gerek, yani bir tarzım varsa eğer. Gerçi artık kendimle övünme-
liyim benim de bir tarzım var. Her şeye rağmen kendi ayaklarım üzerin-
de durma yeteneğine sahibim. İdeolojik, siyasal, sosyal ve özelde de
askeri anlamda kendimi geliştiriyorum. Çünkü gerçek bir hakikat arayış-
cısı olabilmek için önce insani duygu ve yaklaşımlarım esas olmalı diye
düşünüyorum. Ahlaki ve politik bir kişilik ancak Önderlik ideolojisiyle,
samimi ve dürüst bir yaklaşımla, doğru adanmışlıkla olur. Bu esaslar
üzerinden yaklaştıkça ancak Önderlikle gerçek yoldaşlığa ulaşabiliriz.

Evet küçüğüm, kendimden çok bahsettim. Biraz da sana gelelim, sen
ne yapıyorsun? Aslında bu soruyu sormak istemiyorum çünkü görme-
den hiçbir cevap gerçek anlamına kavuşamayacak. Selamlarını alıyorum
ama seni görmeden yüreğim nasıl dayanacak bilmiyorum. Neyse, seni
bu konuda daha fazla üzmem istemiyorum. Sana birkaç not gönderdim,
bir de albüm, günlük ve kaset göndermiştim, aldın mı bilmiyorum? Al-
dıysan haber versen iyi olur. Ayrıca albümümde şehit arkadaşların fo-
toğrafları çok, onlara iyi bak, istersen aileye de gönderebilirsin. Şu an
duygularım yine atakta ve Ahmet Kaya’dan “günaydın anneciğim” şarkı-
sını dinliyorum. O kadını da çok özledim, gazetede fotoğrafını gördüm,
aynı eskiden olduğu gibiydi. Yanında fotoğraflarım varsa onları da ekle,

anneme gönder. Sakın kararsız düştüğümü sanma (şaka, şaka). Sana bir de çekilmiş poz göndereceğim ondan da fotoğraf alıp gönderebilirsin. Bir de tespih gönderiyorum.

Şimdilik yine Geliyê Zap' tayım. Bahara ne olur bilemem, bir değişim olursa not gönderirim. Beni başkalarından dinlemeyeceğine eminim. Çünkü benim için üç yaşama sevinci var ve onlardan asla ilke ve ölçü anlamında taviz vermem. En büyük ihanet, fikri ihanettir ve onun kadar tehlikelisi yoktur. Evet küçüğüm, çok uzattım galiba ama ne yapayım o kadar özlem birikmiş ki! Kendine, o güzel yüreğine, yoldaşlara iyi bak. Sen iyi oldukça ben de iyiyim, unutma. Buradaki arkadaşların selamları var. Sevgilerimle, özlemlerimle seni kucaklıyorum. Hakikat yolunda yaşama amaçları doğrultusunda buluşma umuduyla...

Asi, hırçın ve isyankâr yüreğimizde Serhat sevdasıyla kal.

Devrimci Selam ve Sevgilerle

Ezda Ararat

Devrimci kardeşim ve yoldaşım Baran'a,

Sen gülünce güneş doğar, gökkuşağı yedi rengini verir doğaya, yıldızlar daha da parlak olur, çiçekler açar... Kardelenin kışın açması gibi canım kardeşim.

Merhaba Ararat'ın asi çocuğu. Seni çok özledim, en yakın zamanda yanında olmaya çalışacağım. Şu an her şey yolunda ve sen iyisindir umarım. Düzenlemen olduğunda nerede olduğuna dair haberim olsun. En iyi yerde olmalısın, ideallerin yüksek olmalı. Sana bahsettiğim yere öner kendini, bu konuda kararlı olmalısın. Ben de kendimi oraya önereceğim. Tembellik etme, kendine benim için iyi bak. Baran, yağmur kadar saf ama yağmur kadar asi ve hırçın olmalısın. Görüşmek üzere en yakın zamanda, güneşin doğuşunda buluşmak umuduyla... Ve diyorum ki, "öyle bir gülümse ki gülüşün tutuklansın, bakışın yasaklansın, dağlar dağ olmaktan utansın..."

Sorumluluk almış insan hesap verir. Kendi bilincinin, kendi gücünün, kendi eyleminin sınırları içinde olaya sahip çıkar. Her şey kendi zıddında bir parçayı özünde taşır. İki zıddını da kullan ama gerektiği zaman.

"Ölüm onları apansız yakalamadı

Ülkemin uçsuz bucaksız

Sıra dağlarında ve ovalarında

*Kentlerin yoksul mahallelerinde
Ve uğuldayan meydanlarında
Kuşatmalar altında ve barikatlar
Arkasında sömürüye,
Zulme boyun eğmemenin onuruyla
Zalimlerin üstüne yürüdü onlar
Tereddüt etmediler
Biz buraya ölmeye değil direnmeye geldik
Diyerek türkülerle, marşlarla
Karşıladılar onları,
Özgür ve eşit bir gelecek için
Canımızdan bir parça koparırcasına
En iyilerimizi verdik toprağa,
Onlar yaratılan devrimci değerlerle onurun
Erdemin, inancın simgeleri olarak
Yüreklerimizi dolduruyor
Bilincimizi aydınlatıyor
Bizi kopmaz bağlarla
Bağlıyordu devrime.”*

Sana fotoğrafımı gönderemedim, çünkü daha çıkmadılar. Gelince kendim veririm. Benim oradaki fotoğraflarımı kimseye verme, sende kalsın. Murat, Derya, Jiyan, Tolhildan, Koçer, Avaşın, Zeryan ve Amara arkadaşlara ve ismini yazmadığım herkese, bir de Yusuf hevale devrimci selamlarımı ilet. Seni özgürlük mücadelesi adına selamlıyorum.

Devrimci Selam ve Sevgilerimle

Ezda Ararat

Merhaba küçük kardeşim ve yoldaşım,

Başta içimdeki bütün büyük umutların coşkusuyla Önderliğin ve senin yeni yılını kutlarken, yeni yılın umut ve zaferle dolu bir yıl olacağına inancımle sana başarı getirmesini diliyorum. Bütün umutlarımız Önderlikle özgür yaşamaya kilitli ve 2011 yılının başarıya gebe olduğunu hissediyorum. Olmazsa olmazlarımız bizi zorlarken artık bizim koşulları belirlememiz gerektiği kanısındayım.

Yüreğimin güzel dostu... Duyduğuma göre (zaten hep birilerinden duyuyorum sana dair gelişmeleri) örgüt eğitimine gelmişsin. Umarım, ki aslında bundan eminim, bu eğitime güçlü katılıyorsundur. Seninle ya-

şamak gibi bir şansa sahip olmadığımın dolayısı ancak aramızda ki empati ile bunu giderebiliyorum. Bundan önce de sana uzun bir not yazmıştım. Eğitimden sonra bir pratik yaşadım, bunları birebir tartışmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamam. Ama biliyor musun, sen yaralandıktan sonra seni daha çok görmek istedim. Belki de bu hem yoldaşlık hem de ablalık görevi gibi gelmişti, bunu oldukça normal de karşılıyorum. Herhalde “yaşam tam da burada yaşanırken anlaşılmıyor.” Neyi hissettiğimiz, neyi düşündüğümüz o kadar da önemli değil. Eğer ölüm sadece bir anıysa, o zaman yaşananlar bir anıdan daha büyük değerler içermektedir.

Selamlarını aldım ve kimi zaman sana kızdım. Anladım ki uzaklık özlemi büyüttükçe sevgiyi daha da yüceleştiriyor. Güçlü bir PKK militanı olma noktasında mücadelemizin daha yoğun olması zorunludur. Bu konuda bana güvenebilirsin. Senden de büyük güç aldığımı söyleyebilirim. Genel olarak durumum iyi, bazı dış problemlerim vardı ve onları da onardık. Ayrıca kış yoğunlaşması için çabalıyorum. Sadece yaşanan şahadetler beni her zaman olduğu gibi çok etkiledi. Heval Senar'ın şahadeti inan beni çok sarstı. Bir notunda “ hâlâ Kuzey'e gitmedin mi” diye sormuştun. Hazır olmadığımı düşünme ama örgütün yaklaşımını anlamış değilim. Bu bahar da gitmezsem artık bütün umutlarım kırılacak. Bildiğin gibi Geliyê Zap'tayım. Şu an karargahtayım ve baharda farklı bir yere gidersem haber veririm. Senden de not almalı uzun zaman oldu, doğrusu seni merak ediyorum.

Serhat Ararat (dayı) ve Botan Beytüşşebap onlara çok selamlarımı söyle. PAJK eğitiminde olan Tekoşin ve Rûken yoldaşları görürsen selam söyle. Yine heval Serhat için ayrıca not yazmak isterdim, umarım eğitimi doğru değerlendirir, ihtiyaç da var. Onu görseydim belki daha iyi olurdu. Ona de ki; “dağ, dağa kavuşmaz ama ...” devamını biliyorsun. Kendine iyi baksın, yaşanan hiçbir şey rastlantı değil. Ayrıca Nûjiyan arkadaş da basındadır, çok selam söyle.

Devrimci Selam ve Sevgiler

Yoldaşın Ezda

06.01.2011

Yoldaşım ve kardeşim Baran Ararat'a...

Sana şu an bulunduğum Zagrosların en yüksek dağından, Çarçêla'dan yürek dolusu sevgi ve özlemlerimi gönderiyor ve bütün kır çiçekleri ile

“MERHABA” demek istiyorum. Ancak Çarçêla'daki binlerce güzel kokulu çiçek anlatabilir sana olan özlem ve sevgimi...

Çarçêla'nın güzelliğini biliyorsun, anlatmaya kelimeler yetmez. Anlatmaya çalıştıkça kelimeler birbirini yutar ve kalem, kâğıt çaresiz ve boynu bükük kalır. Bir de yüreğini bir heyecan sarar. Beynin yüreğini yönlendirmeye çalıştıkça daha bir karmaşıklaşır duygular. Ve o an tarihe bir dip not düşürme gereği duyarsın... İşte böyle bir şeydir Zagrosların insanda yarattığı tutku ya da seveda mı dersin, artık adını sen koy. Cîlo, Çarçêla, Samuray ve Zagros'ta bildiğin bütün yüksek dağları tırmandım. Ve kendimi bu dağların zirvesinde hep özgür hissettim, Özgür hissettiğim her an ve her saniyede sen hep aklımdaydın ve yine senin için derin bir nefes çekiyorum. Yine kokladığım her çiçek, yudumladığım her bir avuç su da senin içindi.

Öncelikli olarak sana duygularımı yazmak istedim. Çünkü uzun süredir not yazmamıştım. Yani ablalık görevimi yerine getireyim. Genel olarak durumum iyidir. Rojîn Gewda arkadaşın yanında muhabereciyim. (Anlayacağın bu yaştan sonra muhabereci de olduk.) Bol bol Zagros'u dolaşıyoruz. Çok yorulsam da Zagros'un her yerini görmek güzel. Zagros'ta dördüncü yılım doluyor. Ve bu yıl son vermek gibi bir niyetim var. Çünkü fizikmen acayip bir yıpranma hissediyorum. Ve Zagros'ta kalan herkes gibi bende de diz ve bel ağrıları gelişmiş bulunmakta. Tabii çok fazla sorun yapmak gibi bir huyumuz yok ama yeterli görüyorum bu kadarını. Yine de arkadaşlar bırakırsa kalırım, biliyorsun örgütün karşısında boynumuz kıldan ince. Örgüt çocuğu olduğumuz söyleniyor ve biz de buna göre yaklaşmak istiyoruz. Yoksa örgütsel, ideolojik ve askeri anlamda hiçbir sorun yok, çıkan küçük sorunlar karşısında ise belli bir duruş sahibi olma ve örgütsel kaygılarla hareket etme bilincine ulaştığıma inanıyorum. Daha önce de söylemiştim ya, örgüt benim Kuzey önerimi ciddiye almıyor. Ama söz, beklentilerim beşinci yılı bulmayacak. “Her şey ülkem için” sözü benim için önemli, yaşamı yaşarken anlamlı kılmak ve hakikati aşk düzeyinde yaşamak gibi bir militanlık sorumluluğumuz var. Sürecin hassasiyetlerine göre cevap olmak zorundayız. Bu anlamda Önderlikle 24 saat yaşamak ve beyin, yürek birlikteliğiyle yaşama katılmak gerek, öyle değil mi?

Evet, değerli yoldaşım çoğu zaman rüyalarımı misafir oluyorsun ve çocukluğumuza dönmek istiyorum. Kavgalarımızı, sevinçlerimizi hatta komşularımızın bahçesine sızmaya gidişimizi, hepsini yeniden yaşamak

istiyorum. O güzel anların tadını çıkarttığımıza inanıyorum. Eğer bir daha dünyaya gelme gibi bir şansım olsaydı yine aynı anne ve babanın çocuğu olarak doğmak ve yine bu mücadeleye sevdalanmak, aynı mücadelede yoldaş olmak ve biliyor musun Önderliğimizle birlikte olmak isterdim. Yaşamımdaki en güzel şey bu olurdu. Bir an bile olsa Önderlikle birlikte olmak. Özgür Kürdistan'da, Amed surlarında Önderliğimizin bir yanında sen, bir yanında ben... O an... işte şu an olduğu gibi kelime bulamıyorum o anı ifade etmeye. Bunu yaşamak hayattaki en güzel şey olsa gerek. Bu umut ve heyecanla mücadeleye katılıyorum. Özgür yarınların mücadelesiyle.

Bugün ayın 16'sı. Sabah erkenden yola çıktık ve Mahsun Siirt arkadaşın taburuna geldik. Senin selamlarını söyledim, onun da çok selamı var. Bana "Çarçêla güzel mi?" diye sordu. Ben de "piknik yeri için güzeldir" dedim. Buralarda eski arkadaşlar kalmamış, anlayacağın eski tadı yok. Cihazda sormayı unuttum halen sigara içiyor musun? İçiyorsan eğer, bil ki üzüleceğim.

Ha bir de unutmadan; bu bahar kongreye gittim. PAJK 8. kongresiydi ve 120 delegeydik. 120 arkadaşın hemen hepsi seni tanıyordu. İnan o kadar çok sordular ki "Baran zehirlenmesi" yaşadım. İnsan bu kadar popüler olur! Biliyorsun popülerlik kendiliğinden olan bir şey ve yanlış anlama hepsi de iyi bahsediyordu, tabii ben de ablan olarak çok sevindim.

Bugün başım çok ağrıyor ve bu da bir sebepten dolayı. "Neden?" diye soracaksın. Hep şunu söylerim: Yöneticilik vicdan işidir ve ahlakidir. Bunun tersini görünce çok kötü oluyorum. Sadece kendime karşı değil, başkalarına karşı da bu tür yaklaşımların görünce "en iyisi bu işi hiç yapmamak" diyorum. Neyse başını ağrıtmayayım. Önemli olan bizim ahlaki ve vicdani yaklaşımımızın ne kadar ilkesel olduğudur. Notuma baktım da not olmaktan çıktı, mektup oldu. Beni mazur gör uzun süren hasret kimi zaman böyle yazdırıyor. Rojîn Gewda, Nirvana, Mahsun, devreden Gulan Mardin ve tanıyan, tanımayan herkesin selamı var. Biliyorsun benim olduğum yerde herkes seni tanır, öyle hesap et.

Önderlikle yaşanılması gereken yaşamın büyük anlam derinliğinden, yüreğimdaki sevgi okyanusundan maviye uzanan gökyüzüyle buluşarak, dağlardaki özgürlük rüzgârının esintisiyle bir kez daha seni sımsıkı kucaklıyorum. Serhat'tan Zagros'a uzanan büyük görkemle, Ararat'tan

Cîlo'ya, Çarçêla'dan Tendürek'e, Geliyê Zap'tan Geliyê Zilan'a taşıdığım büyük heyecan ile seni selamlıyorum.

Güneşin yoldaşları şafakta selama durur.

Seni çooooook seven yoldaşın, ablan Ezda

15.07.2011

Yüreğimdeki yaşam pınarına,

Tarihin şafak vaktinde koyulmuşuz yola, insanlığın beşiğinden, Zagros'lardan, ana tanrıçaların diyarından... Yüreğimizi ve beynimizi katmışız bu yola... Bu yol özgürlüğün Güneş'le buluşma yoluydu. Yollar yolcusunu ararken yolcular çoktan yolu yarılamıştı. İki can, iki özge yürek, el ele tutuşup gönül verdiler gönül verenlere ve... Güneş'le buluşmak için heyecanlıydılar.

Bir yürek sızısıydı acıtan ve sancıtan, bir yürek delisiydi mavide coşan, coşturan... Ve bir yürek pınarıydı Güneş'in sarı saçlarıyla mavi gözlerinde dalgalanan. Umudumuzu yüreğinde taşıyan sarı saçlı, mavi gözlü çocuğu o gül gülüşlü...

Evet, tarihe not düştüğümüz bir an daha. Tarih sahnesine çıkacak oyuncuların senaryosu oluyor gerçek duygulu yaşamlarımız. Duygu dolu dünyamızdan bir alıntı değil, gerçeğin ta kendisi. Ve bu gerçek sen ve benden ibaret. Biz bütünün parçasıyken nasıl olur da olanın dışında yaşanan yaşamlar bu kadar umarsız oluyor yaşamın en hızlı ve yaşanılması gereken anda. Atom altı parçacıklar kadar hızla zamana yetişmeye çalıştığımız her an olduğumuz andan uzaklaşıyoruz.

Bu bahar yaşanmış ya da yaşanacak olan baharlara benzemiyor. 23Nisan 2012. Bugün hiç hak etmediğimiz ve yaşanılmaması gerekeni yaşıyoruz. Kaç gün oluyor Önderliğimizle görüşme yapılmadı. 2011 yılının toplu kayıpları, yine tüm kış boyunca yaşadığımız kayıplar bu davanın ne kadar da derinleştiğini gösteriyor. Bu sürecin ağır yükümlülükleri karşısında olağanüstü birer katılım gerekiyor. 24 saat Önderlikle yaşam, 24 saat gerillacılığı başaramadığımız her an, tarih sahnesindeki başarısız oyunculuğumuzu ifade ediyor. Ve artık baharları bahar tadında yaşamalıyız, Önderlikle özgür bir yaşamı. Güneş hapsedilebilir mi? Tabii ki hayır. Her sabah doğan güneş gerçekten bizi ısıtıyor mu? Sadece gerçekliğimiz gibi bizi yakıyorken... Evet, can yoldaşım, hevalim... Yazmakla paylaşmaya çalıştığım her an bunun yetmez olduğunu görüyorum. Şehit Sidar'ın dediği gibi; **“yaşamak yazmaktan daha anlamlıdır.”** Anlamını yitiren

kelimeler öylece çaresiz duruyorlar. Ne bizi ne de gerçekliğimizi anlata-mayacak kadar dilsiz, sağır ve kördürler. Duygulu yaşamlarımızın çok ötesindeler, yani senden, benden ve bizden çok ötedeler.

Evet, güzel yoldaşım, durumum iyi. Bu bahar ayında pratik koşullar-dan ancak bu kadar yazabilme imkânı bulabildim. Şu an Cîlo eyaletinde-yim, Geliyê Zap'a düzenlemem oldu ama örgütümüz şu an bu bölgeyi Cîlo'dan ayırdığı için boştayız. Yani eyalet içinde düzenlemem net değil. Bu alanda birçok şahadet yaşandı geçen yıl. 43 yoldaşın şahadeti beni çok etkiledi, kalmak istedim ama örgütün son düzenlemesiyle duygula-rım da değişti, çünkü çok etkilendiğim bir yıld 2011 yılı. Ama her şeye rağmen yaklaşımım intikam alma temelindedir. 2012 yılında da bu böyle olacak, bu sürece güçlü katılacağım.

Genel olarak durumum iyidir. Duygulu yaşantımızda duygulandığım anlar çok. Bu anlarda senin gibi güzel insanları düşünüyor ve Önderlikle yaşama mücadelesi veriyorum. Önderliğimizin dediği gibi; **“Yoldaşlık temsil edilen hakikatten pay almaktır.”** Bu yoldaşığa layık olabilmek için Önderlikle doğru yaşamayı esas aldığımından militanlığımın, fedaili-ğimin ve adanmışlığımın buna yetmesi gerekir. Ve ben bu yolda bunu başarabileceğime inanıyorum.

Sana, Mustafa dayıya ve bir arkadaşaya yazdığım bir günlüğüm var. Bi-tirmeme az kaldı, bitirdiğimde ya sana ya da o arkadaşaya gönderirim, ismini günlükte yazarım. O günlükte üçünüze hitap ediyorum. Aslında söylenecek çok şey varken söyleyememenin acısını yaşıyorum. Duygula-rıma ket vurmaya çalıştığım anlardayım. Kendine, o güzel yüreğine, yoldaşığa iyi bak. Rojîn Gewda ve kadro okulunda birlikte kaldığınız Hogir arkadaşın özel selamları var.

Hakikat algısında buluşmaya çabalayan yoldaşın.

Ezda Ararat

Merhaba dünyanın en şirin kardeşi ve yoldaşı,

Dünyadaki bütün gülleri toplasam senin bir gülüşünün yerini tuta-maz. En derin özlemlerimi bu şekilde dile getirirken seni o güzel gamze-lerinden öpüyorum.

Bu sıcak Temmuz ayında sana Zagroslardan ancak böylesine ılık bir rüzgârla selamlarımı gönderebilirim. Bu rüzgâr Samuray, Samedar, Garê ve Cîlo'dan geliyor. Senin yerine derin bir nefes çekiyorum. Ve biliyorum ki aldığım her nefeste sen de beni hissediyorsun. Belki ikiz değiliz ama

aramızda ciddi bir empati var. Bu nedenle nasıl olduğumu tahmin ediyorsundur. Kışın yaşadığım yoğunlaşmayla ve pratik süreçle kısmi olarak yaşadığım zorlanmaları aştım, katılım düzeyiyle bunu tamamlamaya çalışıyorum.

Her notunda yazdığın gibi durumum iyi ve iyi olmak zorunda. Ama bazı arkadaşlar beni çok zorluyor, çok sevdiklerinden, biliyorum. Neyse o kadar önemli değil. Şimdi bu notu yazarken nerede olduğunu bilmiyorum, umarım notum ulaşır.

Burayı çok sevdim. Zorlanmadan, emek harcamadan ne sevilirsin ne de seversin. Buradaki birçok arkadaşı çok sevdim ve öyle gösteriyor ki onlar da beni sevdi. Dedim ya ortada bir emek olgusu varsa kopman imkânsız. Emekçi ve pratikçi olmak ve bunları anlayarak sahiplenmek benim için çok önemli, tabii bunun karşıtları da var. Kimi zaman yetersizliklerinden kendilerini seninle izah edebiliyorlar. Ama ben biliyorum ki PKK'nin anlayışı bu değil, bir PKK militanı böyle değildir. Bu yaşama adamıştır kendini, Rêber Apo' ya adamıştır. Yaşamımda hiçbir zaman olumsuzluklara tolerans tanımam, kimi zaman kontrolüm dışında çıkan olumsuzlukların da örgüt karşısında hesabını vermeye hazırlanmışım kendimi. Bireylerin yaklaşımı ne olursa olsun benim için her an, her dakika, her saniye, hatta her salise örgütlülük ve örgüt önemlidir.

PKK'nin her alanında, yaşamının her ayrıntısında Rêber Apo gerçekliğiyle katılmayı esas alıyorum. Manevi değerler karşısında doğru katılacağımızın sözünü beraber vermiştik. Ben bu sözün takipçisiyim, elimden geldikçe eksiksiz olmasına önem gösteriyorum. Aldığım gücün kaynakları belli, bununla birlikte seninle paylaşmak istediğim çok şey var ve ihtiyaç da görüyorum. Anlayacağın şirin kardeşim, yaşam böyle çetrefilli geçerken sen serin bir mavilikten daha serin ve daha ferahlatıcısın sıcak yaz günlerinde. Bu örgüt uğruna sadece birçok şeyimizi değil, senin de dediğin gibi her şeyimizi feda etmişiz. Önemli olan bunu bilince çıkarmak ve bilimselliğe yönlendirmektir. Bu nedenle senin bu konudaki duruşunu ve yaklaşımını kendime örnek aldığımı söyleyebilirim. Seni gören arkadaşlardan durumunu sordum, iyi olduğunu söylüyorlar. Aldığım haberler beni mutlu ediyor. Tabii benim kardeşim bir militandır ve militanlığından zerre kadar taviz vermez. Yaşadığımız sürece, eğer yüreğimiz ve beynimiz Önderlikleyse ve sadece bunlar kalsa da öz militanlaşmada derinleşeceğiz. Ve yarına bugünden daha umutla bakacağız. Çünkü bizde beyin ve yürek var.

Geliyê Zap'ta askeri ve yaşamsal olarak önemli oranda tecrübe aldım. Kış için PAJK eğitimi önerim var. Biliyorsun Kuzey dayatmalarım var ve bu dayatmam 2010 baharı gerçekleşmese çok farklı yaklaşımlara gireceğim, artık çok fazla tahammülüm kalmadı. Beraber başladık belki, örgüt beraber tamamlamamıza izin vermiyor ama ben ne sana ne de kendime ait hiçbir hayalimizi yarım bırakmayacağım. Kendimi övmek istemiyorum ama en iyisini yapabileceğime inanıyorum ve iddialıyım.

En son mayıs ayında bana yazdığın notu aldım, fotoğraf göndermiş-tin çok sevindim. Sonbaharda eğitime gidemezsem bile mutlaka seni göreceğim. O zaman seninle paylaşacağım çok şey var, en azından şaka-laşmak ya da senin “eee anlat” deyişini dinlemek için bile olsa seni gör-mem lazım.

Sana bu notu Kürtçe yazmak isterdim ama kalemi elime aldım ve sa-na duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilemedim. Bu nedenle şimdi Kürt-çe yazamıyorum, ilerde belki.

Uzun oldu zannedersem, sence de öyle değil mi? Oradaki arkadaşla-ra selam söyle, buradaki arkadaşların çok selamı var.

Devrimci Selam ve Sevgiler

Ezda Ararat

Küçük kardeşim ve yoldaşım Baran Ararat'a,

YOLDAŞLIK; dünyada yoldaşlık kadar güzel bir şey var mı? Bu çok sık kendime sorduğum bir soru değil. Ama neden bu soruyu sormadığımı bir ben biliyorum. Çünkü yoldaşlığın kutsallığına inandığımdan benim için bu tartışmasızdır. Yoldaşlık insanda neden bu kadar büyük bağlılık-lar yaratır? Her şeyi aşan devrimci yoldaşlığın insanda yarattığı büyük tutku, dört mevsimde umuda müjdelere ve her an coşkuyla karşılarsın yürekte büyüyen yoldaşlığı. Şimdi bir bir kaybederken bu güzel yoldaşla-rı, omzumda ağır bir yükü mücadele etmek kalıyor bana. Ne kanlarını ne de silahlarını yerde bırakacak kadar onursuz bir hareket değiliz. İnti-kam almak için kin ve öfkenin yanı sıra yoldaşlığa olan bağlılığımız onla-ra layık olmayı gerektiriyor. Son dönemde Cîlo eyaletindeki şahadetler ve Geliyê Zap'ta 35 yoldaşın şahadeti beni sadece etkilemedi, bu kadar ağır bir atmosferi kaldıracağımı düşünemiyordum. Şu an bir kilisedeyim, sana not yazmak gibi bir niyetim yoktu ama Nirvana arkadaşın ısrarı bana yazdırdı, çünkü koşullar biraz zorlayıcı.

Evet güzel yoldaşım, aslında sana daha güzel bir not yazmak isterdim ama şu zaman yok mu? Doğru değerlendiremediğimiz için keskin bir hançer gibi şimdi bizi kesiyor. Boğazımda düğümlenen sözcükler çığlık çığlığa iken hangi söz, hangi kalem yeter anlatmaya yaşanan anı? İşte bundandır ki anlatamadıklarımızı zamana yayıyoruz. Benimki de böyle bir şey olsa gerek. Şimdi canım inanılmaz acıyor. Dedim ya, hiçbir şey Agît'i, Rûken'i, Brûsk'u, Çekdar'ı ve daha nice yoldaşımı geri getiremez. Onlarla yaşayıp onlarla ölmek gibi bir söz verdik ve sözümüzü tutacağız. Bu notum çok kısa oldu. Seni Önderlik ve şehitlerimize olan saygı ve sevgiyle kucaklıyor ve öpüyorum. Bu kefiyeyi anneme gönder.

Seni çoooooooook seviyorum, kendine ve yüreğine iyi bak.

“Eğer yaşanılacak toplumsal yaşam olacaksa, bu ancak onların ölüm-süz anılarına bağlılık ve deniz feneri gibi aydınlattıkları yoldan yürümekle mümkündür. Diğer yaşamlar kuş tüyü yataklarda da geçse, bana göre çukurda debelenen yaşamdan farksızdır.

Kadındaki tanrısal güzelliği, iyiliği ve güzeli, doğruyu yakala ve onunla yaşa!” (Rêber Apo)

Kadın hak nurudur, sevgili değil yaratıcıdır. Dünya neyse kadın odur. Dünyayı anlamak istiyorsan kadını anla. (Mevlana)

YALNIZ

*Ben giderken
Özgürlük türkümüzü söyle
Görüşmeyebiliriz.
Bir kez daha
Bir kez daha doyasıya
Halay tutalım seninle
Biliyorum
Bir sonraki sefere
Ya sen ya ben
Olmayacağız burada*

**Devrimci Selam ve Saygılar
Ezda Ararat**

ŞEHİTLER ÜZERİNE...

*“Bizde ölüm, rüzgâra karşı yarışanların bir esintisidir.”
(Rêber Apo)*

Tarih 24 Ekim 2011'i gösterirken...

Takvim bu tarihi gösterirken, öncesinde, 18 Ekim gecesini 19 Ekim'e bağlayan gecede, büyük fedakârlık ve emekle hazırlanan Şehit Çiçek Devrimci Harekâtı düzenlendi ve bu eylemin başarıya ulaştığı kesindi. 7 arkadaş şehit düştü ama eylem başarılıydı. Tepeden 21 silah ve bazı teknik malzemeler kaldırılmıştı. Yine Çelê gruplarında bir arkadaş şehit düşmüş, burada da 3 silah 1 cihaz kaldırılmıştı. 100'den fazla düşman kaybı vardı. Düşmanı büyük bir şoka uğratan bu harekât büyük bir başarının ifadesiydi.

Eylem başarılı olmasına başarılıydı ama ya sonra? Takvim şimdi 24 Ekim'i gösteriyor. Bu tarih Pîrê katliamına tanıklık ediyor. Şimdi söylenilmesi gereken sadece bir katliam mıydı yoksa söylenilmesi gerekenler daha mı çoktu? Bu katliamdan kurtulan hiç olmazken kendisiyle birçok soruyu da getirdi. Burada 36 arkadaş, 36 önderlik militanı, fedaisi, 36 can şehit düştü. Birçoğu saldırı gruplarında yer almış ve geri dönmeyi başarmıştı. Yüreklerindeki özgür ülke özlemiyle ve en önemlisi de Önderlikle buluşma umuduyla düşmanı yenip gelmek istemişlerdi. Hayalleri, umutları ve yarına dair güzel olan her ne varsa kucaklarına doldurup yürüyorlardı. Kendilerinden emin bir şekilde yürüyorlardı. Çünkü unutulmayacak bir başarının sürece neler katabileceklerini iyi biliyorlardı. Bu heyecan ve üstün başarıyla onları bekleyen yoldaşlarına ulaşmak, adını sayamayacağım onlarca şehit yoldaşın intikamını almanın verdiği huzurla paylaşmak için yola düştüler.

Bu olayı anlatırken düşüncemin ve kalemimin kilitlendiğini hissediyorum. Çünkü olmaması gerekenleri yaşadık, beynimizden ve yüreğimizden vurularak. Ama yüreğime -deyim yerindeyse- taş basarak yazacağım.

Evet, eylemin verdiği yorgunlukla toplandı can yoldaşlar. Kararlaştırlar geri dönmeye. Çünkü düşman tüm tekniği ile saldırıyor ve karadan başlattığı operasyonu genişletiyordu. Bu nedenle can yoldaşlar 24 Ekim akşamı gruplar halinde geri çekilme kararı alıyorlar. Ama geri çekilme güzergâhları aynı ve aralarında birer saat mesafe var. Öncüleri ve artçıları belirliyorlar. Neden olduğunu anlayamadığımız bir şekilde bin metre karelik bir arazide bir araya toplanıyorlar bu yoldaşlar.

Pîrê bir köydür. Ayrıca Gozereşe'den başlayıp Kani Ofe'ye kadar uzanan vadiye de Pîrê vadisi diyoruz. Düşman ise Tiyare'den Kani Ofe'ye kadar olan araziye Kazandere demektedir. Vadi uzun mu uzun, dar bir

vadidir. Bir tarafı Gare (Karadağ) dağı, diğer tarafı Semedar ve Çelê Duh'tur. Can yoldaşlar bu vadiye yola koyuluyorlar. Ve Pîrê köprüsü civarında birbirlerini bekliyorlar. Bu PKK'nin geleneğidir ve bu can yoldaşlar da bu geleneğin sürdürücüsü olarak yoldaşlarını bırakmıyorlar.

Düşman etraflarını sarmıştır. Keşif uçakları yoğun dolaşmaktadır. Gruplar tek tek Pîrê köprüsünde buluşur. Saat gece 2.00 civarı, yani 23 Ekim'i 24 Ekim'e bağlayan gecedir. Düşmanın denetimine girmişlerdir artık ve düşmanın vahşileşen, ahlaktan uzak yüzü yansımıştır her yönüyle. Uçak, kobra, obüs ve panzerlerle vurdular can yoldaşlara. İlk vuruşta dönemin komutanlığını yapan Brûsk ve Rûken yoldaşlar şehit düşmüştü diğer birkaç yoldaşla birlikte. Bu cehennemden kurtulan can yoldaşlar için inanıyorum ki, sabahı beklerken zaman dipsiz bir kuyu gibi gelmiştir. Tıpkı benim aynı gece onları beklediğim gibi. Günün şafak atmasıyla hâlâ sağ kalan yoldaşlar bırakmadılar şehitlerini. Ta ki onlar da kobrayla savaşıyorlar tek tek şehit düşene dek. Evet, onları bekliyordum. 22 Ekim günü konuşmuştuk heval Brûsk ile. Randevu vermişti gelecekları o geceye. O gece randevu yerinde bekledim, bekledim ama gelmediler... Ben gittim gelmediklerini görünce. Nereden bilebilirdim ki hiç gelemeyeceklerini! Beklemektense o cehennemde olmayı tercih ederdim 36 can yoldaşımla birlikte. Şimdi bir bûlbûlün gülden ayrılışı misali yoldaşlardan ayrıldık ebediyen. Evet, beklentim sonsuz bir ayrılığa dönüştü. İnanmak istemediğimiz ve hâlâ kendimizi ikna edemediğimiz bu gerçekliğe, bu acı gerçekliğe inanmak zor. Onlar yoldaşlık ruhuyla ulaşılar hiç hak etmedikleri bu şahadete. Ya da hak etmedikleri şahadet biçimi desek daha doğru olacak. Oradaydım 2 ya da 3 saat uzaklıkta. Onları beklerken, nereden bilebilirdim ki hain düşmanımız tarafından ulaşılamayacak kadar büyük mesafe açılacak aramızda?

Hangi yoldaşa baksam gözleri yaş dolu, dokunsam ağlamaktan kendini alıkoyamayacak denli... Hiç kimse konuşmaya gerek duymadan gözleriyle paylaşıyor yaşadığımız bu acıyı. Çünkü siz gittiğinizden beri, biz kendimize dönme cesaretini bulamadık. Kendimize dönmeye kalkışsak büyük bir deprem daha yaşayacağımızın farkındayız. Bir saniye bile dönmeyeceğinizin düşüncesine kapılmak evrendeki bütün felaketlerden daha kötü bir felaket olacaktı. Bu felaketin felaketiydi. Ne siz ne de biz hak etmiştik bu sonu. Şimdi ne kışlar, ne bahar ne yazlar ne de sonbaharlar eskisi kadar, sizinle olduğu gibi güzel olmayacak. Sevginiz yüreğimizde yürüyeceğiz.

*Sözümüz dökülen kanlarınızın her damlası içindir
Sözümüz umut ışığı gibi parlayan göz bebekleriniz içindir
Sözümüz size ve o güzel gülüşlerinize ulaşmak içindir
Sözümüz uğruna baş koyduğumuz
Uğruna kanlarınızı döktüğünüz Güneş'imizin özgürlüğü içindir
Sözümüz özgürlüğün intikamı içindir
Biz intikam için sözleşmişiz...*

Gözünüz, yüreğiniz arkada kalsın. Ruhlarınız rahat uyusun yurdumun kutsal topraklarında. Zagrosların kutsal tanrıcaları lanetini yağdıracak bu zebanilerin üzerine. İnsanlığın beşiği Zagros ilelebet unutmayacak kahraman evlatlarını... “Unutmak ihanettir” dedi bu toprağın çocukları. Ve biz sizi unutmayacağız. Bu katliamda 36 yoldaşı şehit verdik. Onların anısına layık olacağız ve takipçileri olacağız.

YÜREKTEN YAŞANAN HİÇBİR HAKİKAT UNUTULMAZ

Adı: Agît Rojhilat (Rehim Yusufi)

Doğum yeri: Rojhilat

Katılım: 2005

2006'da Geliyê Zap'a bağlı Gare alanında, 7 arkadaşın şehit düştüğü nokta baskınından kurtulur Agît yoldaş. Birçok eyleme katılır ama saldırıya hiç girmemiştir. 2010-2011 kışında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne bağlı Zagros eğitim devresinde bir devre eğitim görür. Bu eğitimden sonra tekrar Geliyê Zap'a takım komutanı olarak döner. Burada sürece aktif katılım sergiler. Ve 18 Ekim'de Çelê eyleminde saldırı grubu kol komutanı olarak merkeze girer. İlk saldırı eylemidir Agît yoldaşın. Ve karakol bahçesinde karakolun içine girmeye çalışırken, göğsünden vurularak şehit düşer.

Gerilla yaşamı içinde hep ismi gibi Agît'çe yaşama mücadelesi verdi ve buna göre de yaşadı. Tüm yoldaşlarıyla sürekli uyumlu ve hoşgörülü oldu. Kimi zaman kızsız da, bu kızgınlığını yansıtmaktansa anlamaya çalışırdı yürekli, genç yoldaşım. Rêber Apo'nun fedaisi, gerçek bir PKK militanıydı. Önderliğine ve şehide olan bağlılığı yaşamına yansır ve bunu yoldaşlığında da yaşatırdı. Çocuk masumiyetindeki o güzel yüzü, gözlerindeki umut dolu bakışlarla insanın yüreğinde bahar coşkusunu uyandırır. Mütevazıydı, bu kelime onun bu özelliğini anlatmaya tek başına yetmez. Kadın ve erkek yoldaşlarına olan saygısı ve sevgisi, mütevazılığı hep hissediliyordu.

Gözleri nasıl ki baharı müjdeliyorsa, yaşama yaklaşımı da böyleydi. Tertemiz yüreğiyle hiç el değmemiş bir sevgi babında yaşarken, yaşamı da ölesiye sevdirdi. Çocuk yürekli demek yetersizdir ondaki sadeliği anlatmaya. Ama bu genç yoldaşım henüz 23 yaşında olmasına rağmen, devrimin büyük yükünü üstlenmişti. Hiç kaygı duymadan yaşamak buna denir. Ağıt adanmışlığın, sevginin ve masumiyetin simgesiydi.

Yüreği sevgi dolu, dudağında hep bir gülümseme olan, gözleri hep parlak yoldaşım. Seni anlatmaya kalkışmak, belleğimdeki tüm dizili kelime, harf ya da cümleleri altüst etmeyi gerektirir. Çünkü ne seni anlatacak bir kelime, ne de cümleler bulabiliyorum. Evet değerli yoldaşım, seni anlatmak istedikçe kelimeler anlamını eksiltiyor. Anlamında eksilen kelimeler senin karşında çözümsüzlüğü yaşarken, peki ben nasıl anlatayım sana dair duygularımı. Ama ben daima senin yoldaşlığından yoldaşlığımıza yakışır biçimde yaşamayı öğrendim. Yüreğim ve gözlerim seni ve yoldaşlığını arar oldu. Dedim ya, insanın içine baharı müjdeleyen ve bir gülü anımsatan gülüşün şimdi yok. Son görüşmemizde bana söylediğin sözler hâlâ hatırımda. Evet, baharda sana verdiğim sözü tutmamıştım. Geliye Zap'a son kez de olsa birlikte gidemedik. Bu içimde büyük bir acı olarak kalacak. Ve sensiz gitmek daha da büyük bir acı yaratacak. Anlayacağın gelemedim, bu bende şahadetinle birlikte derin bir etki bıraktı. Yanında olsaydım bir şeyleri değiştirebilirdim belki de. Genç yoldaşımı koruyabilirdim. Yanında olsaydım ve yanımda şehit düşseydin belki o zaman kendimi ikna edebilirdim. Şimdi yüreğim inanmak istemiyor. Yanında olup genç yoldaşımın yarasına dokunup, silahını alıp savaşmıyordum.

Yani şimdi sen yoksun, buna alışmak atomu parçalamaktan daha zor. O güzel gülüşün, o güzel çocuk bakışların olmayacak. Buna alışabilir miyim, bilmiyorum. Alışamayacağım kesin. Yaşadığım ve geçip giden zamanın acımasızlığı bizden çok şey çaldı. Başta seni ve senin gibi nice güzel yoldaşı alıp götürdü bizden. Ne kadar hayıflansam da zamanında söylenmesi ve yapılması gerekenleri yapmadık. Şimdi zamanın acımasızlığı yüreğimde büyük acılar yarattı. "Ey zalim zaman, alıp gittiğin o güzel yürekli güzel insanların kanına doymadın mı?" diye haykırmak istiyorum. Zamansız ve olmaması gerekenler hep bize layık görüldü. Tıpkı Ağıt yoldaşım gibi... Evet, çocuk yürekli ve gül gülüşlü yoldaşım, Zagrosların asi çocuğu... Sen yalnızca tarihe değil aynı zamanda yoldaşlarının yüreğine yazıldın genç yüreğindeki büyük yürekliliğinle... Sensizliğin acısını

derinliğine hissederken, unutmayaacağımız tek şey intikam ve yine intikam olacaktır.

Karanlığın içinden bir umut ışığı gibi yürekleri aydınlatan gözleri ve gülüşüyle anlatılamayan yoldaşım, seni tam olarak anlatamadığımı farkındayım. Duygularımın beni böylesi yoldaşlar karşısında aşırı yönlendirdiğine inanıyorum. Bu nedenle eksik kalan çok şey var. Değerli yoldaşımın şahadetine gözyaşı bile dökmeme izin vermedi düşman. Çünkü yaşadığımız şahadetler normalin dışında bir katliamdı. Bu nedenle militanlığın en yüksek mertebesine ulaşan Agît yoldaşımın şahadeti karşısında yapılması gereken güçlü olmak ve intikam için hazırlanmaktı. Ayrılıkların yarattığı büyük boşluk ancak hakikate ulaşmakla doldurulabilir. Yürekte yaşanan hiçbir hakikat unutulamaz. Unutmanın ihanet olduğunu Bilge İnsan ve gerçek hakikat arayışçısından öğrendik. Agît yoldaşım sen unutulmayacak ve hep yüreğimizde yaşayacaksın.

SENSİZ BİR GÜN DAHA

*Şimdi sensiz mi nehirler akacak
Yatağını şaşırp okyanuslara ulaşmadan
Şimdi sensiz mi baharlar gelecek ülkeme
Ve çiçekler boynu bükük, soluk mu açacak
Kokularını etrafa sindirmeden solacaklar
Ya da evrendeki her şey sensiz mi yaşayacak
Dünya sensiz dönüp, sensiz mi güneş doğacak
Ve parlaklığını gözlerinden alan yıldızlar sensiz mi parlayacak
Yoksa sensiz yaşanan her şey sen olmadan yaşanmayacak mı
Yaşansa bile seninle olduğu kadar güzel yaşanmayacak
Sensiz nehirler yatağına akmayacaksa
Güneş her sabah seninle olduğu gibi doğmayacaksa
Bahar sensizken çiçeklerini açmayacaksa
Ve dünya sensiz dönüp seninle olduğu gibi güzel yaşanmayacaksa
Olmayı gerekenler sensizlikte bu kadar büyük bir muamma iken
Peki biz sensiz nasıl yaşayacağız?
Ey güzel yürekli yoldaşım
Yaşam yaşanılması gerekenlerle yaşanmadıkça
Yüreğimiz hep buruk
Ve gözlerimiz hep yolcusunu arayacak*

(Gül gülüşlü, umut bakışlı, çocuk yürekli Agît yoldaşın anısına)

YAŞAMI ANLATILMAYA DEĞEN BİR KOMUTANDI

Adı: Zinar Xabiro (Erhan Şucayi)

Doğum yeri: Wan

Katılım tarihi: 2008

Pratikte Kandil, Xinere ve Zagros'ta kalmış heval Zinar. Küçük yaşta katılmış, genç ve dinamik olması üzerine zeki oluşu da eklenince çabuk gelişmişti. 2010 pratiğinde Geliyê Zap bölgesine takım komutanı olarak geçti. Bu alanda aktif bir katılımı vardı. Bazı bireyler karşısında kimi zorlanmalar yaşasa da mücadelesinden hiç vazgeçmedi. 2011 yılında bu mücadele anlayışıyla tekrar Geliyê Zap'a pratiğe döndü. İçimizdeki bazı bireylerin özgürlük, yaşam ve savaş anlayışından uzak oluşları heval Zinar'da daha büyük bir mücadeleyi açığa çıkarmıştı. Bu süre içerisinde bölük komutanlığına atandı. O artık daha ağır bir yük almış genç bir komutandı. Genç komutanın yaşamı anlatılmaya değer. Çünkü komple olarak Önderliğin özgürlük anlayışıyla yaşıyordu. Heval Zinar da, Ağit yoldaş gibi aynı yerde olmasa da 18 Ekim gecesi düşmanın tuttuğu Çelê'ye bağlı Bilican'ın bir tepesinde saldırı kol komutanı olarak tepede şahadete ulaştı.

Yürekli yoldaşım Zinar, zaman onu da bizden erken almıştı. Zaman ve düşmanın acımasızlığı karşısında yürekli ve son derece cesaretli bir davranış ve mücadeleyle yaşamın anlamını çözmüştü. Yoldaşça duruşunun yanı sıra kadın yoldaşlarına karşı Zilan çizgisinde yoğunlaşarak doğru bir yoldaşlığı esas almıştı. Her şeyden önce pratik duruşuyla insanda büyük bir güven hissi yaratıyordu. İnsan onunlayken hiçbir kaygı taşımıyordu. Zinar yoldaş ülke aşkını ve gerillacılığa olan tutkusuyla 24 saat Önderlikle yaşamayı hedef almıştı kendisine ve hiç yılmadan bunu yaşar ve yaşattı demek hiç de abartı sayılmaz. Genç komutan annesine yazdığı yazıda artık büyüdüğünü, her işini kendisi yaptığını ve artık dağlı olduğunu belirtmişti. Genç komutanın özlü bir yaşamı vardı. Kendini Önderlik felsefesine adanmış, bu istemi ilke ve ölçüler çerçevesinde kişiliğine yansıtmıştı. Heval Zinar çok konuşmaz ama o güzel gülüşü ve derin bakışlarıyla her şeyi anlatırdı yanındakilere. Anlamak isteyenler onun gibi yaşayanlar olurdu. Temiz, sakin ve uysal duruşuyla insanın içine huzur verirdi. Onu anlatmakta her ne kadar kelimeler kifayetsiz kalsa da anlatılacak bir şeyler var elbet. Çok güzel şiir yazar ve okurdu. Kimi zaman okumasını istediğimizde utangaç bir edayla başını öne eğer, kısa bir dörtlük okuyana kadar kan ter içinde kalırdı. Heval Zinar ile yeni savaşçı-

larda birlikteydik. Orada da utangaç, saygılı ve fazla konuşmayan bir yapısı vardı. Ben bu noktada onu eleştirince, hafif bir gülümseme ile beni kırmadan “biz dağlıyız, böyle doğmuşuz” derdi. Kimi zaman çaktırmadan “hemşeri” derdi. Şimdi dönüp arkama baktığımda bu kadar değerli bir yoldaşı kaybetmenin verdiği büyük acı karşısında yüreğim dayanmaz bir şekilde kıvranıyor. Şahadetini duyduğum an büyük bir uçurumdan düştüğümü hissettim. İnsan bir yerden düştüğünde canlı bir varlık olarak bir tepki gösterir ama bende bu da yaşanmadı. Ne ağlayabildim ne de bir ses çıkarabildim. Bunun nedeni neydi bilemiyorum? Belki de bir şeylerin kopup gittiğinin farkına varmıştım. Bunun yarattığı büyük hüznle içime gömüldüm. Şimdi kim anlatacak Zinar’ın o güzel yüreğini? Bu genç komutanın yürekliliğini hangi şair, hangi yazar anlatabilir ki!

Unutulmayan sevdanı dağlara bıraktın. O dağlar ki seni dinleyemedi ama buna inan ki gözlerinden, gülüşünden ve ürkek ama çok şey anlatan bakışlarından çok şey anladı bu dağlar. Bu dağlar seni yüreğinde sevdanla sevdi. Senin de dediğin gibi; “gözyaşlarımız hiçbir zaman bizim için akmadı, yüreğimizde yaşayamamanın öfkesi, gün yüzü görmeyen gözlerimiz hep başkasına ağladı.”

Serhat’ın Asi Çocuğu Zinar Yoldaşa

*Başı dumanlı bir dağ gibi
Yükselir öfkesi bir fırtına misali
Dağlar ağlar, fırtınalar ağlar
Yıkılır da yıkılır bu dağlar
Seni geri getirememenin acısıyla
Fırtınalar lodosa döner
Öfkelenir seni getirememenin acısıyla
Başında Ararat’ın öfkesi
Serhat’ın asiliği
Tendürek’in gizemi
Çemçe’nin durgunluğu
Bir sevdadır anlatılamayan
Zinar’ın sevdası...*

*Biter mi başa bela sevdamız
Sen bıraksan o bırakmaz seni*

*Mavide şahlanır
Güneş'le buluşana dek
Buluşma anında büyür bu sevda
Aşka, tutkuya dönüşür*

*Ülkemin sevgisi, aşkı
Anlatırdı bakışlarıyla her şeyi
Zamana bırakmadan hiç konuşmadan
Sevgisini, öfkesini, sevdasını
Ve yaşamın aşkla yaşanması gerektiğini*

Şahadetiyle büyük bir boşluk yaratan Zinar yoldaş, bir militanın erişmesi gereken mertebeye ulaştı. Anılarınıza bağlılığın gereği yaşadığım her anda bir yoldaş olarak yaşatacağım seni...

TANRIÇALARIN DİYARINDA BİR ASİ KOMUTAN

Adı: Rûken Bingöl (Selcan)

Katılım Tarihi: 1993 Avrupa

Heval Rûken uzun yıllar önce örgüte Avrupa'dan katılır ve örgüt içerisinde farklı çalışma sahalarında çalışmalar yürütür. Çalıştığı her alanda başarılı bir pratiğin sahibi olmuştur. 2007 yazında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bir devre eğitim görür ve Zagroslara geçer. Bölük komutanı olarak 2008 pratiğinde özgün bölükte görev yapar. Zagros gibi bir yerde inanılmaz bir irade ve güçle kadın kimliğinin en iyi temsilini yapar. Kadın çalışmalarına kendi ilkeli duruşuyla çok emek harcamış, kimlik temsiliyetini en iyi biçimde gerçekleştirmiştir. 2009 yılında pratik saha olan Cîlo bölgesinde aynı düzeyde bir katılım sergiler. Kadın duruşundaki istikrarla başarı buluşunca YJA Star Yürütmesi olarak görevlendirilir. 2010 pratiğinde Çarçêla ve Herkî bölgelerinden sorumludur. Artık o bir cephe komutanıdır. Bu cephede ve onun öncesinde Bezele karakol saldırısında yaşanan şahadetler onu duygusal anlamda ciddi zorlamıştır. Bunun intikam sözünü vererek düşman üzerinde daha çok yoğunlaşır. Yoldaşlığın kutsallığını bildiğinden şehit düşen yoldaşlarına karşı kendisini inanılmaz bir intikam almaya kilitlemiştir.

Ve yıl 2011, Rûken yoldaş bu pratikte artık daha tecrübeli olarak Cîlo cephe komutanlığına geçer. Burada inanılmaz bir tempoyla pratiğe katılır. Kimi zaman çok zorlansa da asla bu zorlanmalar karşısında pes et-

meyip hep mücadeleci olmuştur. 2011 Eylül ayında hava saldırısında şehit düşen 5 yoldaşın acısını derinden hissederek intikamları için eylem yapmalarının şart olduğunu söylemişti. Bu intikam duygularının öncesinde Önderliğimizle görüşmelerin olmaması onu çok acıtırıyordu. “Bunun intikamı alınmalı” sözü hep dilindeydi ve pratiğe de geçirdi. Hak etmediği bir şahadet biçimiyle şehit düştü yoldaşım. Arkasında onu seven yoldaşlarını bırakarak...

Heval Rûken’i nasıl anlatmalıyım diye çok düşündüm. Çünkü onda olması gereken her şey vardı. Apocu militan kadın duruşu mevcuttu. Yaşama aşk düzeyinde bağlıydı. Bilinçli, ideolojik ve askeri bir bakış açısı vardı. Yoldaşlığı sağlam, samimi, sevecen, mütevazı ve yüreği sevgi doluydu. Yoldaşını nasıl güçlendireceğini iyi biliyordu. Komutandı ama her şeyden önce yoldaştı. Kadın ilkelerinde keskinliği ve özgürlükçü ruhu sanki tanrıçalaşacağının habercisiydi. Evet, tanrıça diyorum, çünkü heval Rûken’deki özellikler Önderlik fedaisi olma yolunda büyük bir hıza sahipti. Militanlaşan kişiliği aynı zamanda komple kadın kişiliğine yakındı. Bu ceylan bakışlı yoldaşla 2008’de tanıştık. Gördüğümde bana çok sempatik gelmişti ve öyleydi de. Sanki yaşamın mutluluk suyundan içmişti. Yüzü bir melek sadeliğinde aydınlatırdı etrafını. Sevgi dolu bakışlarıyla içime biran huzur damlalarını damlatmıştı. Onu tanıdıkça daha çok seveceğimi anlamıştım. Birlikte kalmamamıza rağmen sanki yıllardır onu tanıyordum. Başarıya kilitleniş bana büyük bir güç veriyordu.

Evet yoldaş, 2011 baharında YJA Star konferansından gelmiştin. Seni her zamankinden daha heyecanlı ve coşkulu görmüştüm. 2011 yılının Önderliğimizi özgürleştirme yılı olacağını söylüyordun. Bu heyecan seni her yönüyle sarmış ve beni de etkileyip içimdeki umutlara yenilerini ekleyip güçlendirmişti. Devrimci Halk Savaşı’nın öncüleri olacağımızı söylüyordun parlayan gözlerinle. Şakalaşırdık kimi zaman, bana kızardın ama senin bu kızmaların herkesinki gibi değildi. Bir başkaydı, ne kadar ağır olsa da eleştirilerin yerini bulurdu. Ben “Devrimci Halk Savaşı’nda başarıya ulaştığımızda Kürdistan’ı dolaşacağım” diyordum hep. Sen kesin bir dille “olmaz” derdin. Kadın devrimi yapmam için beni Venezüela’ya göndereceğini söylüyordun. Orada öncü olacaktım. Evet değerli komutanım şimdi yapacağım şey şehit düştüğün yerde seninle buluşana dek savaşmak olacaktır. Şahadetini kabullendiğim an, yoldaşlığımız işte o zaman unutulmaya yüz tutacak ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. Yüreğini, cesaretini, umudunu ve kadın duruşunu kendime esas

olarak yürüyeceğim zafere. Büyük bir aşkla okuduğun Önderlik savunmasının sende yarattığı heyecanla katılacağım.

Bu pratikte yan yana olmasak da seni yürekten hissettim. Ses tonundan, kullandığın cümlelere kadar her şeyi... “Keşke yanında olsaydım” dediğim anlar bile oldu. Yoldaşlığı güçlü yoldaşım, o güzel yoldaşlığının tadına tam varamadım. Pratiğin ağır yüküyle ve yüreğinle beyninle katıldın sürece. Tarih senin bu hesapsız katılımının ve kişiliğinin karşılığı olarak militan duruşunu altın harflerle yazacaktır. Zagros’un asi ve hırçın tanrıçası, seni Cîlo anlatacak, Samuray, Semedar, Sümbül anlatacak ve Çarçêla gözyaşlarına boğulunca boğazı düğümlenecek, Cîlo susup acısını yüreğine gömecek, Samuray seni koruyamadığı için kendinden utanacak. Çünkü bu dağlar bir daha ismi gibi güzel olan bu tanrıçaya kucağını açamayacak. Çünkü sen artık Zılanlaşarak semalarda yüceleştin. Özgürlük yolcusu olan sen artık sonsuza dek özgürsün.

Militanlaşmada zirveleşmeyi kadın kimliğinde en güçlü temsiliyeti yakalamayı başarmış Rûken kişiliğine ulaşmak kadın ilke ve ölçülerine ulaşmış kişiliğe ulaşmaktır.

“Bir insanın yüreği yüzünün ifadesidir” Şehit Rûken Bingöl

YÜREĞİ VE BEYİNİYLE MÜCADELEYE VE YOLDAŞLARINA ADANMIŞ BİR KOMUTAN

Adı: Brûsk Amed (Mizbah)

Katılım tarihi:1993 Amed

Brûsk yoldaş uzun yıllar Kuzey alanlarında kalır. Daha öncesinde de Güney sahalarında kalmıştır. En uzun kaldığı pratik saha Dersim’dir. Dersim’de güçlü taktiksel katılımıyla, savaşı geliştiren güçlü eylemsellikler çıkarır aynı zamanda. Dersim’e bu süre içinde büyük bir bağlılığı da gelişir. Bu bağlılık ve sevgisi onda tutkuya dönüşür. 2009 yılında ağır sağlık sorunlarından kaynaklı Dersim’den arabayla Güney’e getirilir. Uzun süren bir tedaviden sonra Mahsum Korkmaz Akademisi’nde bir devre eğitim görür ve burada belli bir yoğunlaşma yaşadıktan sonra 2010-2011 kışı PKK ocağında bir devreye gönderilir. 2011 bahar düzenlemeleri sonrası HPG’nin 6. konferansına delege olarak katılır. Bu konferans Devrimci Halk Savaşı kararının alındığı ve Önderliği özgürleştirme sözünün verildiği konferanstır. Bu güçlü yoğunlaşma, döneme denk düşen 2011 yılının şiarıyla, engin düşüncesi ve tecrübesiyle yönünü Zag-

roslara verir. Evet, Brûsk arkadaş artık Zagroslardadır. Eğitim ve konferansın verdiği güç ve heyecanla gelmiştir Zagroslara...

Anlattıkça anlamsızlaşacak kelime ve cümlelere inat, alçak düşmanın uzun süre birlikte kalıp tanıma şansı yakalamamıza izin vermemesine inat anlatmaya çalışacağım heval Brûsk'u. Delikanlı yürekli yoldaşımı... PKK'de çok az sayıda böyle komutana rastlama şansını Brûsk Amed şahsında yakalamak büyük bir ayrıcalık. Savaşta ve yaşamda kendini hissettiren, kendinden emin, etrafında güven ve cesaret oluşturan, sempatik ve sevecen duruşuyla tam bir komutan ve yoldaştı. Heval Brûsk tam bir takipçiydi; o Adılların, Kurtayların, Ferhatların, Sorxwinlerin, Yıldızların ve Zılanların komuta tarzının takipçisiydi. Yüreğine çoktan ekmişti özgürlüğün tohumlarını ve bu tohumlar çoktan filizlenmiş, baharı yaşıyordu. Özgürlük baharını yaşıyordu yüreği...

Evet delikanlı yürekli yoldaşım, rastlaşmak demiştim. Doğru, Zagroslarda senin gibi bir komutanı bulma şansı belki de bir daha olmayacak. Heval Brûsk, ismi gibi yani Türkçesiyle şimşek gibi bir kişiliğe sahipti. Bir saniye bile durmazdı, ismi gibi enerjik ve hareketliydi. Yüksek temposu hareket alanına ve ilişkilerine de yansırı. Yüreğini ve beynini yoldaşlığa ve mücadeleye adamıştı. Yaşamı en küçük ayrıntılarına kadar takip eder ve hiç çekinmeden alçak gönüllülükle dile getirirdi. Kızarsa kızgınlığını, severse sevgisini ve bu özelliklerine dair ne varsa her şeyi paylaşacak kadar kaygısızdı. Bu kaygısızlığı savaşta da, yaşamda da çok belirgindi. Evet, Zagroslar bir daha onun gibisini kolay bulamayacak. Brûsk yoldaş bir şimşek gibi Zagros'un kayalıklarına vurduğu gibi âşık olmuştu Zagros'a, Zagros da ona. Bu sevdada böyle başladı ve böyle sevdalı bitti.

Heval Brûsk'u 2011 baharında tanıdım. Pratiğin heyecanı gözlerine yansırıyordu. Onu ilk gördüğümde rahatlığı ve sevecenliği dikkatimi çekmişti. Daha sonra tanıyacaktım yüreğinden gözlerine akan o güzel yoldaşlığını. Dersim'e olan sevdasını ve Zagros'un Dersim'e benzediğini anlatırdı. Komutandı, cesaretiyle cesaretlendirendi. Kaygısızdı kaygısızlığı insanda yaratan tarzı. Kendinden razıydı ama bu özelliği insanı hiç rahatsız etmezdi. Açık sözlüydü, söylemek istediğini söylemekten çekinmezdi. Sanki biliyordu özgürlüğe doğru sonsuzlaşacağını. En son beni çağırmış ve görmek istemişti. Ben çok mutlu olmuşum. Birlikte eyleme gideceğimizi düşünmüştüm. Ondan "olmaz" cevabını aldığımda ve sadece beni görmek için çağırdığını söylediğinde bir şeyleri sezinlediğini fark etmiştim. Bunun ne olduğu noktasında hiçbir fikrim yoktu ama yine

de beni götürmediği için ona kızmıştım. Vedalaşırken nerden bilebilirdim ki onu son görüşüm olacağını? Belki de hislerimi doğru yorumlasaydım onunla gider bütün yoldaşlarımla aynı sonu paylaşma şansına ulaşırdım. Mutluluğun kısa sürebileceğini bir kere daha bu yaşadıklarımızdan anladım.

Eylemden sonra cihaz üzerinden bize verdiği randevu gününde onunla konuşmak istedim ama akşam görüşeceğimizin umudu o kadar güçlüydü ki görüştüğümüzde kutlayıp uzun uzun konuşacağım diye yapmadım. Uzun bir bekleyiş başlamıştı. Akşam olmasını iple çektik. Gece o kadar karanlık olmamasına rağmen sanki zifiri karanlık beni içine çekiyor ve gece bitmek bilmiyordu. Onları beklerken bekleyişin anlamını çözmeye çalıştım ve bu beklentinin neler getireceğini düşündüm. Onları getireceği umuduyla gözlerim patikadan ayrılmadı hiç. Bu yorgun bekleyişte gece bitmezken uykuya dalmışım. Rüyalarımın misafiri oldular. Hâlbuki yanlış yerde buluşmuştuk.

Bir anda uçak sesleriyle uyandım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum çünkü her şey birbirine karışmıştı. Saatile baktığımda 2.30 civarı olduğunu gördüm. Keşif uçağı dolaşıyordu. Hâlbuki bu saatte çoktan gelmiş olmanız lazımdı. Ama hâlâ gelmemiştiniz. O anda bir saniye bile düşünemediğim şey olmuştu. O kahrolası lanet uçakların sen ve diğer yoldaşlarım için geldiğini düşünemezdim. Düşünmek istediğim en son şeydi bu. Artık sabah olmuş tepemizde dolaşan keşif uçağı hareket etmemizi engelliyordu. Neden gelmediğinize dair birçok soru beynime dolmuştu ve hiçbirine mantıklı bir cevap veremiyordum. Yorgun olduğunuzu düşünerek “bir yerde durmuş dinleniyorlardır” diye yüreğimi avutuyordum. Cevapsız kalan sorular da vardı. Ama düşmanın size bir şeyler yapmış olabileceğine ihtimal vermiyordum. Çünkü bir şey olsa dahi heval Brüsk kendi de dâhil olmak üzere herkesi kurtarır getirir diyordum. O kadar çok güveniyordum ki, böylesi bir şeyi tahmin bile etmiyordum -ki şu an bile ikna değilim... Uzun bir bekleyişten sonra size doğru gelmeye karar verdim. Ve yola çıktım. Bir saat yürüdükten sonra aslında düşmanın oraya yönelimini görünce tahmin etmeliydim. Ancak böylesi bir katliamı hiç düşünmemiş ve aslında düşünmediğimi yaşamıştım.

Evet can yoldaş, randevu verdiğin yerde üç gün bekledik ama ne gelen vardı ne de giden. Bir şeyler yapamamanın acısıyla yüreğim kıvranırken radyolarda düşmanın 49 şahadetten bahsettiğini duydum. Anlamıyor ve anlam vermek istemiyordum. Olması gereken bu değildi. Ve bu

nu siz de biliyordunuz. Kendi aramızda konuşup neden gelmediğinizin nedenlerini soruyorduk birbirimize. Ve ilginç olan bir türlü kötü olanı düşünemiyorduk. Hâlbuki kötü olan çoktan yaşanmıştı. İliklerime kadar hissettiğim bu derin acıyı tarif etmek için olağanüstü bir şeyler gerekiyordu. Yaşadığım sarsıntının tarifini yapamayacağım. Bildiğim tek bir şey var; hiçbirimiz hak etmedik böylesi olağanüstü bir zaferin böylesi bir mateme dönüşmesini. Ne sen hak ettin ne de biz. Başarıyı birlikte paylaşmamız gerekirken bize çektirilen acının bedeli ağır olacak.

Zagros, delikanlı yürekli yoldaşımı koruyamamıştı. Tıpkı 2009'da yine Geliyê Zap'ta kaybettiğim değerli yoldaşlarım Dilgeş, Kemal ve daha birçoğu gibi... Acı çeken yüreğimde açılan yaralar kapanmadan yenileri eklendi üzerine. Heval Brûsk, dönem komutanlığının taktiksel öncüsü, cesaretli bir yoldaştı. Bir PKK komutasında olması gereken her şey vardı onda. Şimdi delikanlı yürekli yoldaşım artık sonsuz özgürlük baharını yaşayan yoldaşlarıyla gitti sonsuzluğa. Sonsuzluğun bıraktığı buluşma umuduyla...

“Beni ben yapan mücadele anlayışımıdır” Şehit Brûsk Amed

HIRÇIN VE ASİ BİR DAĞ CEYLANI

Adı: Rojbin Serhat (Belkiz)

Katılım tarihi: 2003

Heval Rojbin Serhatlıydı. Ama tam da bir Zagrosluydu. Yüreğini ve yıllarını vermişti Zagros'un en yüksek tepelerine, en sert arazisine. Ve bu onda öyle bir kişilik yaratmıştı ki, bir an yerinde durmayan kendinden emin ve kendine aşırı güvenen bir kadın savaşçı açığa çıkmıştı. Zagros aslında insanda saklı olan gücü insana gösteriyor. Heval Rojbin'de de gelişen böyle bir şeydi. Asi ve hırçın kişiliğini Zagros daha da güçlendirmişti. Uzun süre Çarçêla'da kalmış ve Çarçêla'ya olan sevgisini hiçbir şeyle değiştiremeyecek kadar büyütmişti yüreğinde. Her ne kadar Zagros'u çok sevse de ve benimsediği yönleri olsa da kendisinden çok şey kaybetmeden katılmıştı buradaki savaş ve pratik gerçekliğine. Hep önde olma istemi bambaşkaydı. “Ya Kuzey ya da Zagros” derdi. Başka alternatif tanıımıyordu. PAJK eğitiminden döndükten sonra bir kış özgün bölükte kalmış ve baharla birlikte Geliyê Zap'a geçmişti. Aslında Çarçêla “yine bana dön” diyordu kulağına fısıldayarak ama bu sefer olmadı. Yönünü çoktan Geliyê Zap'a dönmüştü bile. Geliyê Zap onun için yeni bir alandı ve anladığım kadarıyla Çarçêla kadar sevmemişti. Yaşamın

acımasızlığına inat umutluydu. Bir an bile yansıtmazdı mutsuzluklarını. Sisteme aykırılığı her anına yansiyordu. “Ben buradayım ve her zaman-kindenden daha güçlüyüm” dercesine varlığını hissettirirdi. Can yoldaş Rojbin’in şahadeti beni gerçekten çok etkiledi. Heval Rojbin, hakikatli bir toplumda daha güzel yaşamayı, daha özgür gülüşlerle yaşamayı gerçekten hak etmişti. Özgür bir ülkenin özlemiyle yaşadı ve yarınlarda yaşayacak olan çocuklar için geleceğin daha da özgür yaşanacağına dair umutları güçlüydü.

Yüreğinde büyük Önderlik özlemiyle yaşıyor ve bir gün ulaşacağını hayal ediyordu. Bu özlemle yaşamak daha çok mücadele ve daha çok savaşmayı gerektiriyordu. Ve o da bu doğrultuda hakikatin peşinden koşuyordu. Özgürlük mücadelesi yürüyüşünde hakikat yolunda gitmeye kararlıydı. Değerlere bağlı ve yarattığı değerleri sahiplenen bir yoldaştı. O da Önderlikle doğru yaşamayı seçmiş ve kendini tüm benliğiyle adanmıştı. Birlikte şehit düşen yoldaşları gibi Önderlikle yaşama şansını özgür bir ülkede bulamamıştı. Yüreği öfkeli gitti.

Rojbin yoldaş; sen de diğer can yoldaşlar gibi yüreğimizde ve beynimizde büyük depremler yaratarak gittiniz ve katıldınız şehitler kervanına... Umudunuzu, Önderlik bağlılığınızı, mücadele aşkınızı ve ülke sevginizi bırakarak, akıttınız kanınızı bu kutsal topraklara.

Yüreğimizde yankılanan özgürlük çılgılıklarının

Yarına yankısı

Kendini her gün yenileyerek daha da güçlenecektir

Tarihte görülmemiş direnişleriniz

Tarihe gömülmeden tarihi hep taze tutacağız...

O BİR MELEK SADELİĞİNDEYDİ

Adı: Bêrîtan Şin (Ayşe)

Katılım tarihi: 2007 Makû

Heval Bêrîtan zeki ve zeki olduğu kadar hümanist bir yoldaştı. Bir melek kadar sade ve güvenilir görüntüsüyle yaşama ve yoldaşlığa karşı aşırı duyarlı olması nedeniyle kimi zaman bizi mahcup ediyordu. Çünkü yaşama ve yoldaşlığa verdiği değer karşısında insan utanıyor ve nasıl olup da özünü böylesine koruduğu merak konusu oluyordu.

Heval Bêrîtan’ı yakından tanıma fırsatım olmadı. Ama kısa anlara sığdırmaya çalıştığım bu yoldaşı tanıma istemim anlatılmaya değer. Melek kavramının nasıl insanlar için kullanıldığını biliyoruz. Yürek ve

beyin sadeliğinin dile, düşünceye ve kişiliğe yansımaları sonucu ortaya çıkan güzel insanların yüzündeki aydınlığı nura benzetirim. Ve Bêrîtan yoldaş da böyle bir insandı. Bütün özellik ve yaklaşımıyla kendini adaması “bu nasıl bir insan?” diye sormama neden oluyordu. Yaşam öyküsünün yazılmayı hak edecek kadar acı olduğu söylenir. Ama onu dinleyemediğim için bunu yapamamanın üzüntüsünü yaşıyorum. Çok fazla tanıyamadığım için sadece gördüklerim bana yetti.

Bahar ayıydı. Bêrîtan yoldaşı Geliyê Zap'ta gördüm. Fiziğini zayıf olmasına rağmen her şeye koşuşturan, kendisini herkesten ve her şeyden sorumlu görüp 24 saat yerinde durmayan, iradeli yaşam katılımı ile insanı şaşırtan bir yoldaştı. Bu yaşama aşk düzeyinde bağlıysan ancak o kadar adanmışlığı yaşarsın. Yoksa Bêrîtan gibi bağlanmayıp ne yapabilir ki insan! İlk görüştüğümüzde aslen Serhatlı olduğunu söylemişti ve ülkenin parçalanmışlığı sonucu göç nedeniyle Doğu Kürdistan (Doğu Serhat) tarafına yerleşmişler. Aslında birbirimizden o kadar uzak değiliz. O da Doğubayazıtlıydı. Hatta biraz araştırdığımızda akraba bile çıkmıştık. Sevinmişti akraba olduğumuza ve kız kardeşinin de çok sevineceğini söylerken gözlerindeki o parlaklığı fark etmemek mümkün değildi.

Evet, şimdi yoksun, olması gerektiği yerde değilsin. Şimdi ansızın gidişinizin öfkesi sarmış bizi...

YÜREĞİNİ YÜREĞİMDE HİSSETTİĞİM YOLDAŞIM

Adı: Dilar Rojhilat (Gulale)

Katılım tarihi:2003

Yoldaşlığın en yalın halini yaşadığım Dilar. Yokluğuna alışamadım. Ve ne kadar zaman geçerse geçsin alışamayacağım Dilocanım. Sana hep böyle hitap ederdim, “Dilocan” diye. Ve sen hep kızardın. Kızdığın zamanlarda bu daha çok hoşuma gider, sürekli tekrarlardım. Aslında şimdi sana kızgıyım. Çünkü erken gittin. Bir kış birlikte kalmayı planlamıştık. 2010 yılında yapamadığımız her şeyi yapacak ve birlikte pratiğe, sonra yine birlikte eğitime gidecektik. Olmadı bu sefer. Sen beni bıraktın.

Yoldaşlığımızın sadeliğini anlatamayacağım gibi seni nasıl yürekten hissettiğimi de anlatamayacağım. Tıpkı yaşanırken anlaşılmayan yaşam gibi... Biliyorum şimdi benim kaybettiğim, senin ise bulduğun yoldaşlarla birliktesin. Aslında hiçbiriniz bu genç yaşta orada olmayı hak etmediniz. Hak edecek ne yapmıştık sence? Belki de bedel olarak sadece canımız kalmıştı ve onu da tek tek veriyoruz.

Bekledim, çok bekledim. Sandım ki yıllar geçti. Saatler hafta, günler ise yıl olmuştu bu uzun bekleyişimde. Beklerken düşündüm geldiğinde sana nasıl sarılacağımı ve ne konuşacağımı, hatta sana nasıl takılacağımı bile düşündüm bu uzun bekleyişte. Ama gelmedin, gelmediniz. Cesaretin, yoldaşlığın ve sendeki o kadın özü anlatılamaz. Sen o tertemiz özünde dışa yansıyandın ve ben bundan eminim ki sendeki kadın özü hiç kimsede yok.

Yürek sadeliğini hep koruyan ve bunu gönül gözüyle hissettiren güzel yoldaşım, Zagroslar seni unutmayacak. Hele aşığı olduğun Sümbül şimdi sensiz boynu bükük... Ben Geliyê Zap'ın güzelliğinden bahsederken sen Sümbül'ü anlatırdın. Nerden bilebilirdim ki Geliyê Zap seni alıp bir daha vermeyecek...

30 Haziran'da gittiğimiz eylemde sen saldırıdaydın. İşte o zaman geri dönmeyeceksin diye çok korkmuştum. Geri döneceğine dair senden söz isterken sürekli gülüyordun ve ben gözlerine her baktığımda gözlerim doluyordu. Daha fazla korkumu yansıtamadım. Peki, şimdi oldu mu be güzel yoldaş! Böyle yoldaşı bırakıp gitmek olur mu?

Biliyorum senin suçun değil. Şimdi öyle kin, hırs ve intikam doluyum ki tıpkı pimi çekilmiş bir bomba gibi uygun anı bekliyorum düşmanda patlamak için. Buna emin ol ki kanınızın tek damlası dahi yerde kalmayacak, ne senin ne de diğer can yoldaşlarımın. Yoldaşlığıyla insanda yoldaşlık, emek, bağlılık ve sevgi yaratan yoldaşım, özündeki saflık ve yüreğindeki açıklığıyla yarattığın güvenle sana karşı sevecen olmamak ya da seni hissetmemek kadın özünden uzak olmayı gerektirir. Yoldaşlığımızın bütün bağlılığı gereği seni yaşatacağımın inancıyla senin gibi yoldaşlarla yaşayacağım.

Güler yüzlü gül yoldaşım Dilocan, seni unutmayacağım hakikat yolcusu.

EYLEM GÜZELİ

Adı: Eylem Ararat (Ebru)

Katılım tarihi:2008

Heval Eylem gerçekten de eylem güzeliydi. Özü yüzüne yansıyan farklı bir yoldaş... Tam bir cesaret ve güzellik abidesi... Eylem, gerçekten ismi gibi hep bir eylem halindeydi. Tıpkı özgürlüğe benzeyen enerji gibiydi. Önderlik ve ülke sevgisi o kadar büyüktü ki, okyanusları aşan boyuttaydı. Ve kimi zaman bir okyanusun dev dalgalarını anımsatırdı se-

vinci, heyecanı. Öyle bir sevdalıydı ki bu yaşama. Güzel, kocaman gözleriyle insana baktığında bir tuhaf olurdu insan. Anlamak için onun gibi bakabilmenin önemli olduğunu düşünüyorum.

Hele bir de kobrayla ilk olarak nasıl çatıştığını anlatınca gerçekten görülmeye değer bir heyecan yansırdı yüzüne. Anlatırdı kendini, ilk karşılaşmasında nasıl toz duman içerisinde kaldığını ve buna ne kadar sevindiğini, savaştıkça nasıl güzelleştiğini. Son eyleme gittiğinde de o heyecanından hiçbir şey kaybetmemişti. Güler yüzüyle güldükçe o kocaman gözleri daha çok açılır ve daha bir güzelleşirdi. Sanki olacakları hissedermiş gibi gittiğinde sadece gülüşlerini yüreğimize bırakarak gitti.

Eylem yoldaş günlüğünde yazmıştı Serhat'a gitmeden şehit düşmeyeceğini ama olmadı. O artık genç yaşına ve bedenine Serhat özlemini de ekleyerek gitmişti sevdalısı olduğu Serhat'a.

Şimdi hayalini gerçekleştirmek isterdim senin yerine. Ama sözümüz yerinizi boş bırakmamaktır. Kusura bakma ve beni affet, birlikte gide-medik. O güzel yüreğini ve yüzünü bir an bile unutmayacağım. Hiçbir yerde ve evrende bulunmayan gözlerini bir de... Serhat'ın asi hırçın ve cesaretli kızı, sen de diğer can yoldaşlar gibi Ararat'ın kucığında rahat uyu. Ne senin ne de Ararat'ın birbirinizi yalnız bırakmayacağını biliyorum.

NEMRUTLARIN ESMER GÜZELİ,

Adı: Roza Semsur (Suna)

Katılım tarihi: 2008 Adıyaman

Güneybatı'nın esmeri, güzel gözlü ve güzel gülüşlü kızı Roza... Seni anlatacak kadar felsefik ya da edebi bir dilim yok. Ve ne kalemim yeter ne de defterim seni içine almaya... İkisi de benden daha çok zorlanır seni anlatmaya. İlk pratiğini 2010 da Geliyê Zap'ta tamamlayıp 2011 pratiğini de burada geçirmişti. Geliyê Zap'ı sevmişti ve cesaretiyle yaşama anlam yüklüyor, anladığı kadarıyla da yaşamsallaştırmaya çalışıyordu.

Roza arkadaş yürek ve beyinlerde yer almış sistem alışkanlıklarıyla mücadele ederken yüreğini ve beynini tüm çıplaklığıyla Önderliğe açmıştı. Daha gençliğinin baharındaydı. Gerilla yaşamının henüz başlangıcındaydı. Heval Roza'da farklı olan birçok şey vardı. Onda yaşama bir başka bakabilen değişik bir bakış açısı vardı. Gözleri farklı bir pencereden bakıyordu dünyaya. Savaşta ve yaşamda rolü hep aktifti. Sanırdın ki

tüm geriliklere karşı cephe açmış, kıran kırana bir savaşa girişmişti. Sınırsın karşısında düşmanı canlı canlı durmuş, çatışma pozisyonunda. Kimi zaman bu çatışmalarda öldürdüğü birçok geriliğin karşısında yorulur ve kimi zamansa yaralanırdı. O zaman söylediği şey daha çok tanımak ve çözmek olurdu. Sistemin özelliklerini kendisinde böyle bir yöntemle öldürürdü.

Tahammülü yoktu bilinçsizliğe Roza'nın. Bu nedenle kendini her geçen gün daha çok geliştirme istemi vardı savaş ve yaşamda, ideolojide ve felsefede... Genç yüreği kadın bilinciyle donanmıştı, kadın geriliklerini çözümleyebilen ve sorgulayabilen biriydi. Kendine has bir duruşu vardı. Kendinden emin ve güvenli bir duruştu bu. Birçok çelişkiyle yüz yüze geldiğinde çarpışırdı hiç korkmadan. İnanılmaz bir gözlem gücü vardı. İki yıllık bir savaşçı olmasına rağmen kendisini birçok yönüyle geliştirmişti. O kaba Adıyaman Kürtçesi'yle herkesin uzun yıllar boyunca yapamadığı yorum gücü görülmeye değerdi.

Heval Roza ile 2010 baharında tanıştık. Aynı takımdaydık ve birlikte bir pratik yürüttük. İlk gördüğümde çok sevimli ama ürkek bir ceylanı anımsatmıştı bana. Kapalı bir kişilik gibi görünüyordu. Ama paylaştıkça öyle olmadığını anlayacaktım. Ürkekliği tanımamaktan geliyordu. Güneybatı'nın sıcak iklimi üzerinde belirgin izler bırakmıştı. Güneşten sıcak ve bir o kadar da gururlu esmer güzeli bir yoldaşı. Ona çoğu zaman kara kız derdim. Bu onun da hoşuna giderdi. Neden kara kız? Çünkü Nemrutlar'ın sıcağında filizlenmiş sıcak yürekli bir esmer güzeliydi o. Ölümün dehşet verici yüzünü kıskandıracak kadar güzeldi. Yüreği ve beyniyle adamıştı kendisini özgür yaşam felsefesine. Ütopyaları güçlü, her an en büyüğünü ve en güzelini yapma arayışındaydı. Güzolana dair ne varsa yaşamak ve yaşatmak istercesine yaklaşırdı.

Önderliğe bağlılığını Sema, Zilan ve Viyanlar gibi ölümsüzleştirmek istiyordu. Olmadı, bu önerisine cevap geldiğinde çoktan genç bedeni toprağa tıpkı bir yağmur damlası gibi düşmüş ve bu çorak topraklar hasret kaldıkları bu damlayı birçok yağmur damlasıyla birlikte yutmuştu. Anlamsızlaşan dünyayı anlamı kılmada verdiği mücadelede Önderlikteki anlamla buluştu. Bu bilinçle "ölümüm bu kadar basit olmamalı" sözü adeta dilinden düşmeyen bir ezgiye dönmüştü. Fedailiğin çok şey gerektirdiğini bilmiş ve bir fedai gibi yaşamak istemişti. Ölüm ve yaşam arasındaki sırrı çözmüştü. Amacı dolu dolu yaşamaktı. Nerden bilebilirdik ki kara kız, seni böyle zamansız kaybedeceğimizi... Şimdi Samuray dağı

yansın, yüreği kavrulsun, artık Roza'nın gülüşleri yankılanmayacak kayalıklarında. Kara kız yok artık.

Yüreğimin esmer güzeli, yüreğim hep seni arar olacak.

DOĞU'NUN ILIK RÜZGÂRI

Adı: Deniz Rojhilat (Nejla)

Katılım tarihi:2003

Ilık doğu rüzgârlarını çok az hissederiz. Ve bu rüzgârlar bir meltem gibi yüzümüze yumuşak bir çiçeğin kokusunu değdirip bir buse gibi yanağımızda açılır ve ansızın. Sert doğu rüzgârlarının arasından böyle ansızın Deniz yoldaşım çıkıvermişti. Suskun ve durgundu. Bir nehir gibi uzanır gider ve sen bunun farkında bile olamazdın. Bir ceylan misali narin ve ürkek... Gözleri bir ceylanın ki kadar ürkek ama dingin ve doluydu. Birlikte yaşayamamanın acısı hep içimde kalacak olan bir kadın yoldaşımdı. Onu daha çok tanımayı ne kadar da çok isterdim.

Sakin kişiliği kadar cesaretli görüntüsünü ve yüzündeki tebessümü yitirmeden bakardı yaşama. Yaşam onun için bir militan gibi her anda yaşamak ve yaşamın her alanında yaşatmaktı. Suskunluğunda büyük haykırışları duymamak mümkün değildi. Suskunluk onun karakteriydi ve ona çok yakışıyordu. Onu anlamak için kelimelere gerek yoktu. Bunu o Hine eyleminden dönerken fark ettim. Gönül gözünden ona bakmak yetiyordu içindeki haykırışları anlamaya ve duymaya...

Deniz yoldaşım da özgürlük sembollerimize erişebilmek için anlamlı yaşamı seçti. Tanrıçaların diyarında Zagros'ta sembollerimizin ve Rêber Apo'nun izinde yaşamak istedi. O da diğer yoldaşları gibi ölümsüzleşerek zirveleşti. Denizlerin ufuksuz maviliğinde gökyüzüyle buluştu.

URFA'NIN SEMPATİK KIZI İLE ZAGROSLARIN ASİ KIZI

Diren Tolhildan (Emine)

Zilan Bilican (Gülistan)

İki kır çiçeği, iki bahar yürekli can yoldaş... Canlarıyla yürekleriyle koyuldular bu yola. Canla başla, hiç tereddüt duymadan giriştiler özgürlük savaşına. İki özge can, bu yaşamı anlamsızlaştıran her şeye inat koyuldular hakikat savaşına, yürüdüler durmaksızın iz bırakanların peşinden. Zamanın sınırsızlığına çalım atmışlardı yaşamlarıyla. Ve hakikati ararken hiç yılmadılar. Düşünceleri bir okyanusun sınırsızlığındaki mavinin enginliğinde kulaç atarcasına adanmışlıkla yoğrulmuştu adeta. Yoldaşlığın

sevgi değerini yaratmışlardı benliklerinde. Yarattıkları değerlere sıkı sıkıya bağlanmışlardı. Yoldaş olabilen yoldaşlar... Ansızın onlar da katıldılar ölümsüzler kervanına...

Heval Zilan yaşama adanmış bir militan gibi katılırdı. Fedakârca, hiç hesapsızca. Onunla yaşayamamanın acısı “böyle bir yoldaşlığı nasıl yaşayamadım?” diye yüreğime bir acı daha eklemekte. Ama önemli olanın kadınca yüreğimizle birbirimizin gözlerine baktığımızda anlayabilme çabamızdır. Ve Zilan’da anlam, his belki de yaşanılanın ötesinde bir şeydi. Zilan yoldaşım Zilan çizgisinde Önderliğin fedaisi olmaya kararlıydı.

Heval Diren hiç tanımadığım sadece karşılaştığım bir kadın yoldaşım-
dı. Urfa ovasından bir ceylan kaçırvermişti dağlara. Kara mı kara gözleriyle tıpkı gökyüzündeki bir yıldızı anımsatırdı. Sevecen bir gülüşü ve sempatik bir duruşu vardı. Taze bir baharın dalında açmış bir tomurcuktu. Onun Zagros’a gelişini ancak böyle tarif edebilirim. O da bir yürek sevdalısıymış meğerse. Yoldaşlığın değerine değer katan bir yoldaştı. Anlatılamayan ya da anlaşılmayan zamanın akışındaki evren gibi. Yörenin sıcaklığı sanki kişiliğine nakşedilmişti. Gördüğünde bunu hemen hissedebiliyordun. Yaşamı gülüşlerinde renklendiren, çiçekleri kışkandıran ve hakikat savaşında böyle güzel bir militandı. Cilo’ya geldiği gibi katılmıştı şahadetini getirecek olan eyleme. Ve o da ölümsüzleşmişti, yüreği bağrında ulaşılmıştı hakikatin gizemine. Heval Diren ile de yaşama şansını yakalayamamıştım. Karşılaşmalarda, herhangi bir patika ya da bir mola yerinde hissetmeye çalışmıştım onu. İkinci kodu Tolhildan’dı. Çünkü katılırken öç almak için katılmıştı.

Pirê katliamında kapadılar gözlerini bu fani, acımasız, canı ve yalancı dünyaya. Hâlbuki daha özgür yaşabilmek ve yaşatabilmek için koyulmuşlardı bu yola. Lanetli düşman gerçekliği karşısında kendilerini koruyamadılar belki ama direndiler son nefeslerine kadar.

HAKKARİ’NİN SAVAŞCI KIZI

Adı: Berwar Gever (Aynur)

Katılım tarihi: 1998

Rastlaşmalarla ve kısa süreli kaldığım yoldaşlardan biriydi Berwar heval. Onu tanımayı gerçekten çok isterdim. Özünü ve yüreğini tanımayı... Belki de böyle olması gerektiği içindi birlikte kaldığımız anlarda bile görüşlerimizin hep ters düşmesi. Böyle zamanlarda dinliyor, kızmamak için kendisini kontrol etmeye çalışıyordu. Duygusal bir Ortadoğu kadı-

nıydı. Duygusal olduğu kadar da belli bir örgüt birikimine sahipti. Sakin bir kişiliğe sahipti. Hep iyiyi, güzeli ve huzuru arar gibiydi. Dıştan onunla çok fazla ortak noktamız görünmüyor olsa bu yaşam bizi aynı kavgada buluşturmuş ve aynı idealler için bir araya getirmişti.

Heval Berwar Hakkârî'den hiç çıkmamıştı. Hep memleketinin etrafında gerillacılık yapmıştı. En son PKK eğitiminden gelmişti. Zagros'a gelmek istememesine rağmen gelmişti. Uzun yıllara dayalı bir tecrübesi vardı yaşamda ve savaşta. Kimi zaman bunu yansıtır, kimi zamansa sanırsın Cîlo dağına tırmanmış birinin yorgunluğu görülürdü onda. Bir söz vardır "bir savaşçı savaşta ölmelidir" diye. Berwar bir savaşçı olarak düştü bu toprağa.

Yaşamınla, emeğinle yaşamayı en güzel haliyle hak etmiştin sen...

O BİR GÜZELLİK VE SADELİK ABİDESİYDİ

Adı: Medya Ronahi (İpek)

Katılım tarihi: 2008

Dillere destan güzellikler hep anlatılagelmiştir. Efsane, öykü ve melodiler türetilmiştir tarihin bağrında ve dengbejlerin dillerinden dökülen sözlere dönmüş Kürt kızlarının muhteşem güzelliği... Heval Medya da o güzelliklerdendi. Heval Medya dersin güzelliğın, sadeliğın abidesi ve sanırsın Zagroslarda Tanrıça Afrodite ve İştâr'ın izdüşümünde filizlenen bir beybûn çiçeğı... Yüreğı yoldaşlığı gibi sade ve güzelliğı dillere destan... Yüreğın ve bedenın güzelliğını bu kadar yansıtabilene ilk kez rastlamamıştım ama heval Medya da o ilklereydi.

Heval Medya ile 2010 yılında tanıştım. O yürek güzelliğını çok duymuş olmama rağmen bir türlü karşılaşma fırsatımız olmamıştı. İlk gördüğümde sevimli yüzüyle, sevecen duruşu ve hareketleriyle hemen dikkatimi çekmişti. Beni tanımak istediğini arkadaşlardan duyduğumdan gördüğüm gibi tanışmak için sabırsızlanmıştım. Ve bir araya gelip merhabalaştığımızda o utangaçlığın hafif bir yüz allanmasıyla fark ettim. Utangaç, güzel ve çocuk gülüşüyle içimde "evet güzel bir yoldaş" diye bir duygu uyandırdı. O an içime alıvermiştim onu. Bunu dışa yansıttığım farkında değildim. Şimdi de, o zaman da yansıttığıma hiç pişman olmadım. Karşımdaki güzel yürekli insan Serhat'ın sert havası ve coğrafyasından gelmişti.

Heval Medya mütevazılığıyla bir yoldaşlık timsaliydi. Sevginin, duygululuğun sınırsızlığından bir dünya sığdırıvermişti o genç yüreğine. İnsan

sevgisi her yönüyle yansırdı. Onu kıskanmamak elde değildi. Beybûn çiçeğindeki o muhteşemliği kendinde hapsedmiş gibiydi. Bir yanı gizem, bir yanı güzellik, bir yanı sevgi, bir yanı duygu, bir yanı ise yoldaşlıktı. Yansıtılanlarla güzelliğin düşüncesini oluşturmuştu kendisinde. Beden ve ruh güzelliği bir insanda ifadesini bu biçimde bulabilirdi ancak. Heval Medya bütün gerillacılık yaşamındaki ilklerini Cîlo'da yaşamıştı. Tanrıçaların memleketi, Cîlo'nun silsilesinde Sümbül dağı artık vazgeçilmezleri arasındaydı. Yüreği ve beyni adeta burada atıyordu. Bütün soysuzluklara inat bir mücadeleye girişmişti. Çok zorlandığı anlar olsa da mücadelesinin takipçisi olmuştu. İnsanlığın beşiği Zagroslar'da insanca yaşanan kadın özünü devrimciliğin olacağına inanmıştı. Ve böyle de katılıyordu.

Yüreğindeki büyük umutlarla yürüdü Geliyê Zap'a doğru. Zamanı olmayan ve hak edilmeyen yaşanmıştı. Bütün güzelliğini yansıtmadan ve o güzel kokusunu yüreklere salmadan koparılmıştı köklerinden zalim, insanlıktan nasibini almayan düşman tarafından... Heval Medya'nın Pirê katliamında gösterdiği direniş bir çiçeğin direnişi gibi yaşam doluydu. O öylece solup gitmeyecekti. Kanı toprağa döküldüğü anda tekrar kendi köklerinden yaşama filizlenecekti. Düşmana karşı direnişi de böyleydi. BKC alıp kobra ile savaşmıştı güzel yoldaşım. Direnişi yaşama ve yoldaşlara olan bağlılığını ve fedailiğini simgeliyordu. Evet güzel yoldaşım, seninle geçirdiğim her anı anımsıyorum. Cihaz üzeri son konuşmamızı ve tüm anlara sığdıramadığımız yoldaşlığımızın her anını arıyorum. Yokluğunun acısı hiç azalmadı. Ve azalmayacağını bildiğimden sanki dün birlikteymiş gibi ve ansızın çıkıp gelecekmişsin gibi avutuyorum kendimi. Önderliğimizin tanımladığı kadın kişiliğine ulaşma mücadelesini unutmayacak ve yarınlara taşıyacağız.

GENÇ VE CESUR BİR YÜREK

Adı: Sipan Urmiye

Katılımı tarihi: 2008

Genç yürekli ve cesaretli yoldaşım Sipan... Heval Sipan'la 2010 yılında tanıştık. Pratik sonuna doğru gelmişti yanımıza. Sempatikliğiyle hemen dikkatimi çekmişti. Sempatik olduğu kadar fedakâr ve özverili bir yoldaştı. Gözleri kocaman sanki bir şeyler söylemek istercesine bakıyordu da ima. Olgun ve sempatikti. Sevecenliğiyle kısa sürede kendisini sevdirmişti 2010 sonbaharında birlikte kaldık. Gerçekten yoldaş canlısıydı. 2011 yılında Geliyê Zap'ta birlikte Hinê eylemine katıldık. Saldırıya git-

mediği için çok kızmıştı. Ama yine de mütevazılığını koruyordu. Geliyê Zap'ta o artık öncüydü. "Alanımıza hoş geldin" diyordu bana, şakalaşarak. Hâlbuki o da biliyordu savaşı ve yaşamı orada tanıdığımı. Sırf beni kızdırmak için sürekli tekrar ediyordu. Hinê eyleminde Suwara Benê boğazındaydı. İlk onlar çatışmaya girmişlerdi ve BKC kaldırmıştı. O an orda olduğunu bildiğim ve kendisi için kaygılandığım arkadaşlardandı. Neden cesur yürek! Çünkü Sipan yoldaşım o kadar cesaretliydi ki BKC'yle saldırıya girmişti. Bu ilk eylemini anlatırken görölmeye değerdi gözlerindeki heyecan.

Sipan heval olagelmışin dışında bir Rojhilatlıydı. Kendisini Serhatlı sayardı. Yoldaşlığa bağlıydı ve ayrımsız severdi herkesi. Militan duruşuyla örnek bir katılım sahibi, farklı bir kişilikti. O, yoldaşını bırakmayan ve hep kollayandı. Kimi zaman sert bakışlarıyla bakardı ki, dersin koca bir insan. Kimi zamansa gülümseyen şımarık bakışlarıyla bakardı ve o zaman dersin ki, yaramaz bir çocuk... Temiz yüzlü, güzel yürekli genç yoldaşım, yaşamının baharında seçmişti özgürlüğün kazanılacağı baharı. Genç yoldaşım örgüte her anlamda katkı sağlayacak bir karaktere sahipti. Seni unutmayacağız ve de cesur yüreğini...

ZAGROS'UN SUSKUN VE CESARETLİ KOMUTANI

Adı: Dijwar Urfa (Çetin)

Katılım tarihi: 2006

Cîlo'nun asi yüreği... Cesaretli yüreği... Suskun evladı. Urfa'nın, sıcak coğrafyanın esmer çocuğu... Katılmadan önce bir kadro düzeyinde örgüt çalışmalarında yer alır. 2006'da dağa gelip gerilla olmaya karar verir. Bir devre PKK eğitimi görür. Daha sonra Zagroslar'a gelir ve iki yıl Cîlo'da kalır. 2010- 2011 kışı Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bir devre eğitim görür ve bölük komutanı olarak tekrar Zagroslara döner. Ne o Zagrosları bırakabilir ne de Zagros bırakır onu. Bu kez Cîlo'ya değil de yönünü Geliyê Zap'a çevirir. İşte burada başlar heval Dijwar'ın esas hikâyesi...

Tam bir çılgındır Dijwar heval. Çünkü el bombasıyla caddenin ortasında panzerin peşine düşecek kadar cesaretli ve intikam hırsıyla dolu bir yoldaştı. Cesaretiyle hep önde olmayı isterdi. Bir komutanın ya da en önemlisi bir militanın yapması gerekenleri yapıyordu. Her ne kadar zorlansa da örgütün önüne koyduğu görevi layıkıyla yerine getirme çabasındaydı. Onunla kalan herkes onu severdi. Çok hızlı konuşur ve kimi

zaman konuştuğundan bir şey anlamazdım. Tekrarlamasını istediğimde utanır ve başını öne eğdi.

Şimdi Cîlo kara gözlerine yansıyan kara cesaretini arar. Geleceğin güçlü komutası olacak olan heval Dijwar bu şahadeti hak etmemiştir. Çelê eyleminde saldırı kol komutanı olarak merkeze girmiş ve hiçbir yara almadan geri çekilmişti. Bir tek heval Agît kalmıştı geride. Ve o da Agît'i çok severdi.

Suskun bir savaşçının çılgınlığıydı belki de suskunluğu... Ve belki de heval Dijwar suskunluğuyla anlatmak istemiştir birçok şeyi. Hikâye kahramanların hikâyesi... Yani senin gibi yoldaşların...

ZAGROSLARDA BÜYÜTECEKTİ ÇOCUK YÜREĞİNİ

Adı: Botan Gever

Katılım tarihi: 2009

Sanırsın bir rüya... Bir peri kadar yalın ve sade... Güldüğünde kanatlandığını sanırsın. Bir kelebek kadar narin ve bahar yeşili kadar göz kamaştırıcı... Heval Botan Zagroslu, görünüşü genç ama yüreği hâlâ çocuk bir yoldaştı. Aslen Geverliydi. Yani doğduğu topraklarda bir gerilla olarak büyümeye karar vermişti. Zagros'a 2011 baharında gelmişti. Ve memleketinde yaşanmakta olan olağanüstü gerillacılığı yaşamayı hedeflemişti. Küçük devrimci artık doğduğu topraklarda bir hakikat arayışçısıydı. Hakikat uğruna düştüğü yolda inanılmaz bir çelişkiler yumağını taşıırken artık doğru yerdeydi. Doğru ve güzel olana dair yoldaşlığı arıyordu. Anlam katmak istiyordu varlığına ve varlığımıza. Derin anlam gücünü yoldaşlıkta bulmuştu. Emeğin ve paylaşımın zorunlu olduğu Zagroslar'da farkına varmıştı ve kaygısız yoldaşlığın güzelliğini burada bulmuştu. Birbirine güvenmeyi, kadın yoldaşlarıyla yaşamanın ne kadar güzel olduğunu...

Sistemin kronikleşmiş anlayışlarıyla tanışmamıştı. Heval Botan Xakurke'den gelmiş, genç olması nedeniyle heval Brûsk onu yanına almıştı. Heval Brûsk'tan çok şey öğrenmişti. Cesaret, güven, yoldaşlık ve güzel olana dair birçok şey... Heval Botan böyle yüreklenmişti doğduğu topraklarda. Gözlerindeki bahar yeşili umut huzur verirdi.

Zagrosların sarışın, yeşil gözlü ve cesur yürekli küçük gerillası... Kış bitmek bilmezken bahar yağmurları gelecek sensiz. Her damlası degecek o melek yüzüne. Uyan, diyemiyorum çünkü biliyorum sen ebedileşen yaşam ve zamanlasın. Ne sesimi duyabilir ne de gel desem, gelebilirsin.

Küçük gerilla yoldaşım bu yürek kabullenmiyor genç Apocu fedailerin genç bedenlerinin toprağa düşmesini. Hak etmemiştiniz, yapmanız gereken çok şey varken böylesi bir şahadeti. Genç yoldaşım gözlerini kattın ya şimdi bu döndüğünü sanan dünya bahar değil artık.

BAHAR YÜREKLİ İKİ MİLİTANA

Şaho Rojhilat (Ümit)

Levent Derik (Ahmet)

Ruhları bedenlerine sığmayan heyecan, umut ve coşkuyla dolu can yoldaşlarım... Yüreklere ve beyinleri ülke aşkıyla dolu bahar yürekli çocuklar... Can çıkınca bedenden, yaptıklarımız ve yaşadıklarımız kalır tarihe yazılmak için. Siz fedailiğiniz, PKK militanlığınız, şehitlere bağlılığınız ve yaşam aşkınızla yazılacaksınız özgürlük tarihine. Ve kahramanlığınız unutulmayacak. Kahramanlık ve adanmışlık yalnızca savaşta yaşanmaz, yaşamda ve yoldaşlıkta da kendini kahramanca adamak gerekir. Sizin yoldaşlığınız da böyleydi; kahramanlığın ve adanmışlığın yoldaşlığıydı. Genç bedenlerinizi bedel verdiniz özgürlük mücadelesine. Belki bedel demek yetmeyecek sizin özgürlük aşkınızı anlatmaya. Ama kendi tarihimizi hakikat yolunda biz yazacağız.

Şaho heval, sen doğunun sempatik, sıcak tebessümlü yüzüydün. Senin kutsal topraklara olan aşkını ancak sen anlatabilirdin. Haykırışlarınla ve güzel yüzünle... Şimdi anlatmaya çalışsam tam anlatamayacağım için haksızlık etmiş olurum. Sempatik, sıcak tebessümle birleşince fedakârlığın, tutamaz sorgulardı insan kendisini. Gençtin ama yaşamın anlamlı yaşanması gereken düzeyine varmış, kendinden başka herkesi düşünebilen bir kişiliğin vardı. Işığını yansıttın etrafına farkında olmadan. Çünkü ruhun temizdi ve bu ay temizliğindeki ruhunun aydınlığı yansırdı yüzüne. Sanki yüzün bir kalemle özenle nakşedilmişti yoldaşım. Güzel yüzünün tebessümleri belleğime öylesine kazanmış ki unutmak mümkün değil. Yürekli, cesur, fedakâr bir yoldaştın.

Levent heval genç ve yeni bir yoldaştı. Yönünü dağlara vereli çok olmamıştı. Fedakârlıktan başlamıştı PKK'li olmaya. Fedakâr katılımında bir PKK militanının adanmışlığı vardı. Ona baktığımda yaşamın güzel yüzüne bakıyor sanırdım kendimi. Çok konuşmaz ama duruşuyla çok şey anlatırdı insana. Yaşamın gülen yüzü Cilo'ya 2011 baharında gelmişti ve ilkin altyapı çalışmalarında yer almıştı. Daha sonra ise heval Brûsk onu yanına almıştı. Heval Brûsk'ten çok şey almıştı. Bu tüm yaşamına ve yakla-

şımına yansıyordu. Cesaretlenmişti o da tıpkı hevali Botan gibi. İkisi heval Brûsk'ta doğru yoldaşlığı bulmuşlardı. Temposuna yetişebilmek için yürek ve beyinleriyle katıyorlardı kendilerini. Kimi zaman soluk soluğa kalırdı genç yoldaşım ama yaşamı, savaşı öğrenme istemi anlatıyordu her şeyi. İşte Levent heval de bu yolda onurluca şehit düştü. Bırakmadı yoldaşlarını. PKK ailesinden hiç kopmadan...

İki genç yürek, iki pırlanta gibi kamaştılar özgürlüğün sınırsızlığına akarak. Arkalarında gülen güzel gülüşlerini bırakarak. Sizleri unutmak sadece ve sadece size ihanet olmayacak, Önderliğe, sömürülen halka ve sizin gibi değerler yaratarak şehit düşen tüm yoldaşlara ihanet olacaktır. Siz ve sizin gibi genç yoldaşlarımıza verdiğimiz söz yüreğinizi, beyninizi ve cesaretinizi kendimize katarak intikamınızı almak olacaktır. Genç bedenlerinizden toprağa akan her damla kanın hesabı sorulacaktır. Kanınız yerde kalmayacaktır genç yoldaşlarım.

EVRENİN ÇEHRESİNİ SARMALAMIŞ SAF BİR GÜLÜŞ

Garzan Batman (Senar)

Yürek yakan bir kavalın ezgisi alır götürür bizi ta uzaklara, hiç bilmediğimiz ve hiç tanımadığımız diyarlara. Öyle ki, zaman denen olgu kaybolur ya da biz öyle zannederiz. Ya da gerçekten de bir şeyler kaybolur gider bize rağmen. Biz izin vermeden ve bize kendini tanıtmadan... Bu anlaşılmayan ve çokça anlamsız gelen şey nasıl olur da o anı aşmamızı sağlayan ilahi güce dönüşür? Ve en kisasından adını ebedi ayrılık koyarız. Çoğu zamansa kendimizi avutabilmek için hiç ayrılamayacağımızı düşünüyoruz. Biz farkında olmadan güçlü olduğumuzu sanırız. Hâlbuki onlar için bu ayrılığı hak görmeyiz. İşte böyle olsa gerek acının öğretici ve öğretici olduğu kadar yüceltici yönü.

Heval Garzan aslen Batmanlıdır ama Muş'ta büyür ve Hakkârî'de öğrenim görür. Yurtsever olmayan, ilginç bir aile yapılanmasından gelir ve ailesinin kendisine bu şekilde Kürt demesini kabullenmez. Gururlu, onurlu bir Kürt genci olarak Önderlik yolunda mücadeleye katılır Hakkârî'den. 2011 baharı Zagros'ta hareketli takımda yer alır. Cîlo, Sümbül ve Geliyê Zap arasında hareketli bir pratik geçirir.

Şehit düştüğünde dahi ailesinin tutumu yüz kızartan bir utancı taşıyordu kendisiyle. Türk bayrağı altında cenazesini götürürlerken böyle bir evlatları olmadığını söylüyorlardı. Ailenin bu yaklaşımı Garzan yoldaşının katılımını çok daha anlamlı ve manidar kılmıştı biz yoldaşları için.

Böylesi bir aile gerçekliği karşısında Kürt halkının tavrı belliydi. Şehidini omuzlarına alarak yüceltmişlerdi. Yoldaşımın gözü arkada kalmadı böylece. Bu bir yönüyle beni de rahatlatmıştı. Çünkü bir gerilla bir kahraman gibi şehit düşmeyi ve cenazesinin bir kahraman gibi karşılanmasını ister ve en önemlisi de özgürce yaşayamadığı toprağında rahat uyumayı hak eder.

Heval Garzan çok sade, çok temiz, aynı zamanda çok da genç bir yoldaştı. İstekli ve cesaretliydi. Savaşmak, doyasıya savaşmak istiyordu düşmanın yarattığı her şeye karşı. Billur gibi sesiyle, utangaç ama sempatik yüzüyle çok sevecendi. Onda da el değmemiş bir yürek ve beyin vardı. Öyle saftı ki sanırdınız bu sistemin içinden gelmemiş. O kadar güzel bir insandı Garzan.

Anlatırdı anılarını uzun uzun, sıkıldığında dahi kalkamazdın çünkü seni ciddiye alışı bunu yapmanı engellerdi. Seni unutmayacağız genç yoldaşım. Sen de Önderlik yolunda ulaştın kutsal mertebeye.

**“Her mantiki anlam, hakikat haline gelmeyebilir
Hakikat hareket halindeki anlamlı yaşamdır” (Rêber Apo)**

Hakikat savaşçıları

Hakikat yolunda

Canlarıyla ışık oldular

Yolumuza...

FARAŞIN’IN SEVDA YÜZÜ

Gever Faraşın (Reşat)

Hep anlatılır güzelliği dillere destan, yeşilî bir okyanus ve 44 çeşme-siyle Faraşın... Anlatılır tüm hikâyelerde. Şiirlerde ve kelimelerde deng-bejlerin şaşmaz sözlerinin bitip tükenmeyen melodisi. Bir kadına benze-diği söylenir, bir annenin ak sütü gibi akan çeşmeleriyle, bir Kürt kızının güzelliğiyle. Belki de cennet demek daha doğru olur. Berîlerin vazgeçil-mezi ve türkülerin adıdır Faraşın.

Evet, Gever yoldaşım böyle kolay anlatılamayan bir harikalar diya-rından gelmişti ve özü, kişiliği bunu yansıtıyordu. Yaşamın güzel yüzü, Faraşın’ın gülen yüzüydü.

O da ismi Gever olan abisinin şehit düştüğünü duymuş ve katılmaya karar vermişti. Ağabeyinin silahını yerde bırakmamıştı. Özgürlük müca-delesi onun için düşmandan intikam alacağı tek yerdî. Düşman gerçekli-

ği karşısında savaşılabilmek için Zagroslara gelmişti. Heval Gever çok fazla konuşmaz ama yaşamda duruşuyla ve fedakârlığıyla örnek olurdu. Yeni olmasına rağmen militanlık özelliklerini edinmişti. Kim bilir belki de Faraşın'ın yumuşak yüzü Katolara ve Zagroslara bakarken hırçınlaşır ve asileşirdi.

Sizi ve güzel yoldaşlığınızı bağlılık, intikam mücadelemiz daha da büyütecektir. Hakikat savaşçılığında yolumuzu aydınlatıyorsunuz. Özgür ülkemizde buluşma umuduyla...

ÖZGÜRLÜK BAHÇESİNDE İKİ KIR ÇİÇEĞİ

Şirvan Şirnak (Bereket)

Serdar Hakkâri (Cemil)

Heval Şirvan, aslen Beytüşşebaplı olağandışı bir yoldaştı. Yürekli, suskun ama hırçın bir duruşu vardı. Titiz ama çok titiz bir yoldaştı. Eylemciydi ve cesaretliydi. O da özgürlüğün şerbetinden içmişti. Ve ölümün hangi amaçlar uğruna olduğunu biliyordu. Botan'ın güzel yüzünden, savaşın yani özgürlüğün merkezinden gelmişti özgürlük dağlarına. Evet, heval Şirvan Önderliğine, halkına ve yoldaşlığına bağlıydı. Son Çelê eyleminde Çelê merkezinde yer almıştı ve başarılı bir şekilde eylemini yapıp geri dönmüştü diğer yoldaşlarıyla birlikte. Ama Pirê katliamında aynı şekilde çıkmayı başaramadı. Heval Şirvan'ın da genç bedeni bir tohum gibi yoldaşlarıyla birlikte toprağa serpildi. Nerede açacağı belliydi. Kürdistan topraklarında bir kır çiçeği olarak yeniden yeşerecekti. Belki de Botan'da yeniden boy verecekti. Bizler de sizin gibi sözlerimizin takipçisi olacağız güzel yoldaşım.

Heval Serdar ise Hakkâri'nin Çelê ilçesinden katılmıştı. Bir gerilla olarak ilk defa gittiği Geliyê Zap'ta yani doğduğu topraklarda, aynı köyde şehit düştü. Onurlu bir şekilde ve omuzlar üstünde kaldırıldı Serdar yoldaşım. Onu bir kez dahi görmedim, hiç tanıyamadım. Ama o eyleme katılış öyküsü ve şehit düştüğü yer derin etkiler bıraktı. İnsana, bu kadar tesadüf olmaz dedirtiyor. Yaşamın bu garip tesadüfleri işte böyle acımasız oluyor kimi zaman. Sanki bütün ihtimaller birleşmişçesine kendine göre ayarlıyorlar her şeyi. Samuray'ın asi ve hırçın toprağından gelen Serdar yoldaşım yine Samuray'ın kucağında kapadı gözlerini. Ava Sipi'ye akmıştı kanı diğer yoldaşları gibi. Orada her çiçekte açacak ve her ağacın yaprağında can bulacak. Yerinizi boş bırakmayacağız. İki kır çiçeği gibi hiç solmayacak anınız.

SERHAT'IN SOĞUK COĞRAFYASINDAN SICAK BİR RÜZGÂR

Welat Muş (Akif)

Heval Welat genç, çok genç bir yoldaşı. 1994 doğumluydu ama sanırsınız yüreği PKK'nin derin yükünü kaldırmak için güçlenmiş bir militandı. Yüzü yüreğini yansıttı. Layık olabilmenin müthiş çabası içindeydi. Hiçbir şeye “hayır” demezdi ve her istenileni yapmak gibi bir yükümlülük anlayışına sahipti. Emekçi, fedakâr ve yoldaşlığa bağlı bir PKK militanıydı. Bir insanın adanmışlığı yaşama yaklaşımıyla belli olur ve heval Welat'ta da yaşanan buydu. Yaşamıyla mütevazı, dinleyen ve uygulayandı. İçindeki sadelik yüzünü büyük ifadelerle doldururdu. Dersiniz ki Önderliğimizin yaşayan militanı ve fedaisiydi. “Adanmışlık, Önderliğe adanmışlık böyle olur” dercesine katılırdı yaşama ve yoldaşlığı da böyle yaşardı.

Serhat'ın soğuk coğrafyasından işte böyle sıcak bir rüzgâr esmişti Cîlo'nun eteklerine. Heval Welat'ı ne Serhat'ın ne soğuk iklimi ne de Zagros'un sert coğrafyası etkilemişti. Kendi özüyle kalabilmeyi başarmıştı ve bunu insana hissettiren bir duruşu vardı. Duruşu karşısında herkesi kendine hayran bırakmış, birçoğumuzu bu duruşa imrendirmişti. Bu yaklaşımı ve duruşu herkesin olduğu gibi Heval Brûsk'un da dikkatini çekmiş ve Çelê eylemi için onu da çağırmıştı. Onun gideceğini duyduğumda bayram çocukları gibi hazırlanmış olduğunu gördüm. Aldı kucığına tüm umut çiçeklerini ve koyuldu yolculuğa, sevinç ve heyecanla, cesaretli bir şekilde... İlk defa bir gerilla olarak karşılaşacağı düşmanına doğru yol alırken genç olması nedeniyle eylemde ön tarafta yer almamış ve heval Brûsk'un yanında kalmıştı. Ve yürekli yoldaşım 24 Ekim akşamı Pirê'nin toprağına bıraktı cansız bedenini. Heval Welat fedai gençliğin, emek ve değerle yaratılışın sembolü oldu.

Bu katliamın intikamı alınacak. Tüm yoldaşlar içinde en genç olan heval Welat'ın şahsında düşmandan intikamımızı alacağız ve kanlarınızın karıştığı o topraklara düşmanın kanını akıtacağız. Yüreğimiz ve beynimiz 24 saat Önderlikle ve sizinle olacak...

BOTAN VE SERHAT'IN İKİ CESUR YÜREĞİ

Kemal Cizre (Derwiş)

Agirbaz Rapo (Oktay)

Serhildanların hiç bitmeyen ve geleneğe dönüşen mekânı Cizre... İşte böylesi tarihi rol oynayan bir direniş kalesinden olan Kemal yoldaş, esp-rili, sakin ve mütevazı yapısıyla Botan'ın saklı yüreğiydi. PKK'yle birlikte canlanan Cizre, geçmiş tarihinde de böylesi serhildanların öncülüğünü yapmış ve bilgelik düzeyine ulaşmıştı. Heval Kemal de bu yönlü payına düşeni almıştı. O da baharda gelmişti Zagros'a. Zagros hırçın coğrafyasıyla almıştı içine onu ve diğer yoldaşlarını. Ne de olsa Zagros Botan'dan uzak değildi. Botanlı olmak hele Cizreli olmak demek zorluklara alışık olmak demektir. Heval Kemal de böyleydi.

Heval Agirbaz Muşluydu ama Avrupa'da büyümüş güzel yürekli bir yoldaştı. Egemen, sömürücü sistemin bağrında büyümüş ama bunu fark ederek bir isyana kalkışmış ve bu yaban ülkeyi terk ederek kendini bulacağına inanmıştı. Bu nedenle PKK'ye katılma kararı almıştı. PKK onun yüreğini, beynini ve bedenindeki sistem yaratımlarını çözüp yakıp yıkarak arındıracaktı. Doğru yolu seçmiş ve militanlık özelliklerini kendinde oluşturma mücadelesine girişmişti. Çok zorlanmasına rağmen bunu başarmıştı. O artık bir PKK'li gibi yaşamının, fedakârlık ve emekle olduğunu biliyordu. Ve nitekim öyle de yapıyordu. Hesapsızca kendisini katmaktaydı. Yanında şehit düşen yoldaşlarının intikamını birebir almak için dayatıyordu kendini. Çelê eylemine bu haklı nedenle katılmıştı. O da diğer yoldaşları gibi bir Önderlik fedaisi olarak katıldı bu kervana. Unutmayacağız seni ve 24 Ekim tarihini...

ÜZÜM KARASI GÖZLERİYLE KONUŞURDU YÜREĞİ

Çekdar Şırnak (Çoli)

Heval Çekdar üzüm karası gözlerinden saçardı sevgi ve umut ışınlarını etrafına. Yürek delisi genç yoldaşım... "Bir insanın yüzü yüreğinin ifadesidir" derdi Rûken yoldaş. Heval Çekdar'da olan buydu. Hiç tanımana ve onunla kalmana gerek yoktu, o sevimli yüzü sanırsın güneşin şavkı. Bir de o üzüm karası gözleri yok mu, kapkaranlık bir gecedeki en parlak yıldız gibiydi. Yaşama katılımı, canlılığı ve yoldaşlığa karşı olan mütevazılığıyla görülmeye değerdi.

Heval Çekdar'ı ilk gördüğümde hiç yabancılık çekmedim. Sanki yıllardır tanıyormuş ve onunla yaşamış gibiydim. Bu farklılığını fark etmeyen yok gibiydi. Ve hiçbir sözün tarif edemeyeceği kadar dağlı bir sese sahipti. Geçmişin tarih taşıyıcılığını yapan dengbej geleneğinin sürdürücüsü

gibiydi. Yaşama ve yoldaşlara karşı rahattı ve kaygısız bir katılımı vardı. Heval Çekdar Katolar'dan katılmış ve yaklaşık bir yıl kaldıktan sonra Güney'e geçmişti. Daha sonra HPG basın birimine geçmişti. Zagroslara gelişi bu çalışma temelindeydi. İlk Orê eyleminin çekimlerini yapmış ve daha sonra Çelê eylemi için Geliyê Zap'a gidip çekimler yapmıştı.

Heval Çekdar'la bir hafta birlikte kaldık ama bir ömre bedel güzel anlarla doluydu. Yoldaşlığının yürek güzelliğini böylesi kısa bir sürede keşfetmek benim öngörümüne dayanmıyordu. Heval Çekdar'ın kendisini bütün yoldaş güzelliğiyle yansıtmasıydı bu. Bütün özveriliğiyle ve cesaretiyle çekim yapmak için Çelê eylem gruplarıyla içeriye girmek istemiş ama buna izin verilmemişti. Yüreği dağlarla, sevgi ve duyguyla atan yoldaşım... Senin görkemini ne dağlar ne de biz unutmayacağız. Hak ettiğin şekilde anlatamadığımız gibi, senin gibi yüreği yüzü gibi güzel bir yoldaşı tanımanın mutluluğunu yaşıyoruz. Seni kaybetmenin acısı büyük öfke ve intikam hırsına götürürken bir an olsun ne o sevimli yüzünü ne de Pirê katliamındaki vahşeti unutabiliriz. Çünkü sen yoldaşlığına karşı olan erdemli yaklaşımını her koşulda sergilemiştin. O katliamda kameran ele geçmesin diye saklaman ve bombanı kendinde patlatıp yoldaşların olmadan dönmeyi kabullenmeyişin büyük bağlılığın ifadesiydi. Sınırlarında gezindiğimiz ölüm ve yaşamın o ince çizgisinde belki de en doğru kararı almıştın. Senin bu erdemli, militan duruşunla gururlanırken, diğer yandan cansız bedeninin işaret ettiği düşman gerçekliğine karşı da öfkelen-dim. Yüreğime akıtarak gözyaşlarımı... Sana ait parçalar kalmıştı geriye ve sadece belindeki şütükten tanıyabildim seni. Ve artık ölüm bütün dehşetini yitirmişti genç yoldaşımın bedeninde... Bir daha bakmayacaktı o üzüm karası gözleriyle. Bir yıldız misali gökyüzünden bakıp gülümseyecekti, parlaklığıyla utandırırçasına diğer yıldızları... Belki de ismin gibi (Çoli) seni hep orda arayacaktım, yokluğunu kabullenmeyerek...

EZDA'YA DAİR...

ARARAT'TAN ZAGROSLARA BİR ÖZGÜRLÜK TÜRKÜSÜ

Kürdistan'ın en yüksek dağı olduğu kadar en gizemli dağlarından biridir Kürtlerin Agirî, Türklerin Ağrı, Ermenilerin Ararat dediği dağ. Asi ve yüce olduğu kadar eteğinde yaşayan, yanından geçen insanların hayatını etkilemiş, yön vermiş ve hafızalarında yer tutmuştur. Belki de bu nedenle her halk kendine göre bir ad koymuş Ağrı dağına. Ararat'ı resimlerden gören biri bunun gerçek bir dağ olduğuna inanamaz. Sanki bir ressam fırçasından çıkmış gibidir asaleti, sadeliği ve muntazam güzelliği. Diğer yandan insan, en büyük sanatçının doğa olduğu duygusunu yaşar Ararat'ta somutlaşan asi güzellikte.

İnsanlar yaşadıkları coğrafyalara benzerler. Coğrafyaların asiliği, hırçınlığı, zapt edilmez enginlikleri, dokunulmamış güzellikleri adeta kucığında büyüttüğü insanların kişiliğine de işler. Öyle ya asi bir coğrafyada yaşamak için onun gibi asi, inatçı olmak gerekir. Ve doğanın zapt edilmez özgür akışı insanın özgür ruhuna kaynaklık eder. İnsan güzelin ne olduğunu ona bakıp öğrenir.

Bir dağ kızıdır, Ezda yoldaş. Serhat halkının dağla doğayla iç içe olan karakteri onun karakterinin de temel özelliklerini oluşturmuştur. Ararat dağının eteğinde, yamaçlarında büyümüş, sularından içmiş, özgür havasını solumuştur. Şehirlerden geçse de, doğayla tarihsel özden gelen bağı onun doğadan aldığı özelliklerini korumuştur. Ararat dağının mağrur ve gururlu duruşu gibi kendine güvenlidir. Bu güven üstten bakan değil dağların herkesi kucaklayan, besleyen zenginliğine benzer, Ezda yoldaş herkese karşı sıcak, ilgili ve dost canlısıdır. Ararat dağı Ağrı ovasının ortasında nasıl bir asi başkaldırıysa Ezda yoldaş da halkına yapılan haksızlıklara öyle asi bir başkaldırıdır, isyandır, cesarettir. Ve Ararat nasıl ki herkesi kendisine hayran kılan nadide bir doğa güzeli ise, Ezda yoldaş da öyle bir yoldaş güzeldir tüm yoldaşların yüreğinde ayrı bir yeri olan.

Onu ilk 2007 sonbaharında gördüm, bir arkadaşla oturmuş sohbet ediyorlardı. Yanlarına gidip ona selam verdim ve "sen Ezda olmalısın" dedim. Şaşırdı onu nereden tanıdığımı, çünkü önceden karşılaşmamıştık. Onu, 'canlı kalkan' olarak katılan arkadaşlardan ve özellikle kardeşi Baran yoldaştan o kadar çok dinlemiştim ki görür görmez o ol-

duğunu anlamıştım. Daha sonra onu tanıdıkça gördüm ki anlatıldığı gibi canlı, sıcak ve içtendi yoldaşlığı.

O ve kardeşi Baran yoldaş birlikte katılmışlardı partiye. İki kardeşin birlikte mücadele saflarına gelmesi çok anlamlı ve kutsal olduğu kadar mücadeleye ve yoldaşlığa farklı bir boyut kazandırıyordu. Omuz omuza birlikte mücadele etmenin yarattığı güç, birbirini tamamlamaktı yoldaşlıkları. Birbirine layık olmaya çalışmanın yanında, mücadelede her birinin diğerinden daha önünde katılmaya çalışmasıydı diğer yanı. Mücadelenin tüm boyutlarında birbirine güç verip tamamlarken, tek bir ayrıldıkları ya da yarıştıkları nokta vardı; kim daha önce ön saflara geçecek, kim daha önce Kuzey'e, "Serhat"a gidecekti. Hayatta her şey her an uyumlu olmaz, kardeşlerin bile çelişkisi olur. Bu çelişki bazen ayrılıktan değil tam tersine birbirine benzerlikten, aynı şeyi hedeflemekten olur. Her ikisi birden Kuzey'e gidemezdi, her ikisi aynı anda ön saflarda yer alamazdı. Bu nedenle kim önce ön saflarda yer alırsa diğerini arkada bırakmak zorunda olacaktı. İşin gerçeği onlar omuz omuza birlikte en önde olmayı istiyorlardı. Fakat savaşın yakıcılığı karşısında iki kardeşin birlikte olmasının yaratacağı sonuçlar çok acı olabilirdi. Aynı yürek, aynı heyecan, aynı coşku ve özgürlük arayışıyla yaşayan bu iki kardeşi, böyle ayrılmak zorunda bırakıyordu savaşın kızgınlığı. Fakat özde ayrı değillerdi, mekâna inat aynı zamanı yaşıyorlardı nerede olsalar da. Yoldaşlık ilke-mizde, nasıl ki zaman ve mekân yoldaşlığın arasına giremiyorsa, kardeş olmaktan da öte yoldaş olarak birbirlerini tamamlıyorlardı. Kardeşlikten gelen ortak yanlarını yoldaşlığın kutsallığıyla daha büyütmüş ve mücadele gücüne çevirmişlerdi. Bu da onları ayrılmaz, her an her yerde birlikte, birinin yaptığı diğerini de ifade eder kılıyordu.

Baran yoldaş tez canlılığıyla Ezda yoldaştan hep bir adım daha önde olmaya çalışıyor, Ezda yoldaştan önce pratik alanlara giderek, onun arkasında kalmak istemiyordu. Ezda ise oldukça gözü pek ve cesur olduğu gibi hızla gelişmek ve aktifleşmek istiyordu. Aralarında böyle bir gelişme ve aktifleşme yarışı vardı. Bu yarışın diğer yüzü ise yine pratikte de birbirini tamamlamaktı. Birinin bir yere kadar getirdiğini diğerinin tamamlamasıydı. Ya da biri için anlamlı olanın diğeri içinde aynı anlamı barındırmasıydı.

Ezda yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitimin sonunda Kuzey'e gitmeyi hedeflemişti. Devre sonu düzenlemelerinde bayağı ısrar etmişti. En sonunda tüm akademi yapısının görüşüyle Ku-

zey'e değil Zagroslara çevirdi yönünü. Zagroslara aşınaydı, eylemlere katılmak için gelip gitmişti. Daha önceden kaldığı Xakurke de Zagrosların bir parçası sayılırdı. Zağroslar, onun için aynı zamanda kardeşinin buradaki mücadelesini sürdürme anlamına geliyordu. Kardeşinin Zagros'lara olan sevgisi ve bağlılığını kendi mücadelesiyle tamamlıyordu.

Elbetteki Zagrosların asi güzelliği de onu ayrıca kendisine çekiyordu. Burada tanık olduğu yoldaşlık ruhu, yaşanan direniş ve kahramanlıklar onu Zagroslarla bütünleştiriyordu. Ararat'ın asiliğinden feyzalmış bu dağ yürekli yoldaş, Zagrosların asiliğinde ve savaşın yoğunluğunda kendi gücünü açığa seriyor, daha da kendisi oluyordu. Direniş onun özünü pratiğe yaşama taşıyor, onu gerçekleştiriyordu. O da direnişe kendi rengini katıyor, kendi direniş çizgisini yaratıyordu. Tüm yoldaşlar içinde cesaret ve gözü pekliği ile güven yaratmıştı. Gözü kara olduğu kadar soğukkanlıydı. Ayrıntıları gözden kaçırmaz, her şeyin inceliklerini iyi yakalardı. Neyi ne için yaptığını bilirdi.

Kavganın keskinliğine bu kadar güçlü katılmak, anlamını derinden kavramadan olmaz zaten. Yaşamın güzelliği, insanlığın değeri, yoldaşlığın kutsallığı kavranmadan, bunlar için ölümüne bir kavgaya girmek olmaz. Girmeye kalkan ise ya dökülür ya düşer. Ezda yoldaşa ise coşkun nehirler gibi bir yaşam sevinci vardı. Yerinde duramayan karakterini, hep bir yerlere akmak isteyen enerjisini bu yaşam sevincine borçluydu. Ülke ve halk sevgisi her an yüreğinde sımsıcak bir ateş gibiydi. Attığı her adımda ülkesi ve halkı için hizmet etme, güzel günler yaratma ve layık oldukları özgür günleri getirme inancı vardı.

Yoldaşlık ise yaşam, ülke ve halk sevgisinin keşiştiği yerdi, bunlara sevgi, bağlılık ve inanç yoldaşlıkta somutlaşıyordu. Özgürlük paylaşımı anlamına gelen yoldaşlık ilişkilerinde candan bir sıcaklıkla tüm yoldaşlarla ilişkileri çok içten, samimi ve incelikliydi. Tanışır tanışmaz öyle bir sıcak ilgi ve samimiyet gösterirdi ki, arkadaşları bu sıcaklığıyla kendine çeker ve yoldaşlığın ifadesi olurdu herkesin gönlünde. Sıcak olduğu kadar derindi yoldaşlıkları, içten sohbetleriyle yoldaşlığın güzelliğini her an yaşatırdı. Herkese yetişir, sessiz, kıyıda kalan birini görse hemen ilgilenir ve yoldaşlık akışına katardı, etrafındakiler söylemeden ihtiyaçları ya da zorlanmaları nedir hisseder ve yardımcı olmaya çalışırdı.

Olduğu yerde yaşam onun etrafında cereyan ederdi. Canlı, heyecanlı yoldaşlığı, yanlışa karşı doğru taraftarlığı, yaşamda doğal otorite olarak her şeyi çekip çevirmesi ve yön vermesiyle bulunduğu ortama kendi

rengini verirdi. Haksızlıklara dayanamaz hemen doğruluk tarafında saf tutardı. Kürt halkına yapılan haksızlıklara bir isyandı dağlara koşuşu, aynı şekilde nerede kimde bir yanlış, hata, haksızlık görse affetmezdi. Haksızlıklar aynı kökten biter. Bir insana ve bir halka yapılan haksızlıklar aynı bencil aklın eseridirler. Bu nedenle Ezda yoldaş yoldaşlığa gölge düşürmek isteyen hiçbir yanlış yaklaşıma tahammül etmezdi. Keskin bir çizgi savunucusuydu. Bu özellikleriyle PKK kişiliğinde gelişmeye ve gerilla direnişinde komutanlaşmaya, öncülük yapmaya yatkın bir duruş sergilemişti. Pratikte hızla yetkinleşmiş, gerilla öncüsü olarak yoldaşlara güven, güç veren ve peşinden sürükleyen öncü özelliklerini geliştirmişti. Öncüde olması gereken cesaret koparıcılık ve inisiyatifi kendisinde somutlaştırmıştı.

2012 yılında Önder Apo üzerinde tecridi derinleştiren ve Kürt halkının varlığını inkarda ısrar eden Türk devletine karşı gerilla, Önder Apo'nun ve Kürt halkının özgürlüğünü sağlamak için Devrimci Halk Savaşı'nı başlattı. Ezda yoldaş Devrimci Halk Savaşı'na öncü düzeyde bir katılımın sahibi oldu. Önderlik çizgisine bağlılığını özgürlüğe fedaice bağlılığıyla ispatladı. Zagroslarda yükseltelen direnişin sembollerinden biri oldu. Şıtazın Karakoluna yapılan gerilla baskınında öncü komutan olarak katıldı ve eylemin başarısında kahramanca rol oynayarak şehit düştü. Şıtazın karakolu Cîlo dağının derin uçurumlarının dibinde adeta kör bir kuyunun dibi gibidir. Buraya saldırmak burayı tamamen ele geçirmeyi şart kılar, öyle ki geri dönüşü yoktur. Ezda yoldaş Önderliğin ve Kürt halkının özgürlüğü için aşılmayacak engelin olmadığına inanan bir kararlılığa sahipti. Şıtazın karakoluna gidişi de bu ruhla oldu. Gerçekleşen eylem tarihi Devrimci Halk Savaşı'nın sembol eylemlerinden biri olduğu gibi, burada şehit düşen yoldaşlar da Önderliğe ve özgürlüğe fedaice bağlılığın sembolü oldular.

Burada şehit düşen 14 yoldaşımız Önderliğin özgürlüğüne kilitlenen ortak ruhun birer ışığıdır. Her biri ayrı bir yiğitlik timsali, ayrı bir cesaret sembolü olan bu yoldaşlar, ortak bir ruhla düşmanın üzerine yürümüşler ve ortak bir kahramanlık destanı yaratmışlardır. Her biri mücadelenin sıcak karakterini Zagroslarda tanıyan, fedakârlık ve emekle kendilerini Zagrosların mücadele tarihi içinde geliştirip güçlendiren yoldaşlardı. Yeri geldiğinde ve mücadele keskinleştiğinde ise Zagroslardan aldıkları asi ruhla ve Zagroslarda yoldaşlığı paylaştıkları kahraman şehitlerden öğrendikleri direniş ruhuyla, tarihe karşı sorumluluklarına yürü-

düler. Her biri bir özgürlük çığlığı olan bu yoldaşlar birer destandır, ayrı ayrı anlatılması anılması, bilinmesi gerekir. Onları anmak, bilmek özgürlüğün bir şartı, parçasıdır. Ezda yoldaşı anarken Şıtazın eyleminin tüm kahraman direnişçilerini saygıyla anıyorum, her biri yoldaşlığı ve Zagros-ları paylaştığımız yoldaşlar olarak benim için Zagrosların anlamını tanım-lıyorlar. Zagros onlardır artık, onlar Zagros.

Yoldaşlar olarak bizler için şehitleri sözlere sığdırmak çok zor. Hele bir de yılların ve en zor günlerin paylaşıldığı yoldaşları. Her bir arkadaşı anlatmaya çalıştığımızda yetmeyen sözlerimize kızıyoruz. Onları anlat-manın zorluğunu dile getirmenin sebebi ise, onlara dair söylediklerimiz-den daha öte, bu yoldaşlarda dile gelen hakikatleri, okuyanların yürek-lerinde hissetmeye çalışmaları içindir. Hakikat sözün gücünün yetmediği bir anlamlılıktır ve gerillanın yaşamı ise hakikatin dilidir. Sözlerimiz onla-rı anlatamasa da, Ezda ve tüm şehitlerimiz her an bizlerle yaşamaktalar. Bize hakikati, hayatın ve özgürlüğün sözlere sığmayan anlamını anlat-maktalar. Hakikatin yaşama akan ışığı olarak bizlere güç vermekteler, öncülük etmekteler.

Bu yazıda Ezda yoldaşı kelimelerin çaresiz ve yetersiz ifadeleriyle an-latmaya çalışırken, onun kendisini kendi yazılarıyla en iyi ifade etmiş olduğuna inanıyorum. Bir gerillanın yüreğinin dile gelişi bir özgürlük kav-gasının dile gelişidir. Bir hakikatin gün yüzüne çıkışının dile gelişidir. Özgürlük tarihinde bir kesitin dile gelişidir. Ezda yoldaş da, yazılarında kavgasını, özgürlüğe yürüyüşünü kendi dilinden yüreğinden anlatıyor.

Emine Erciyes

ÇARÇÊLA'DA ARARATLI BİR YOLDAŞ TANIDIM

Hani bazı topraklarda tarihten kalan bir gizem saklıdır, onu her yerde ve her şeyde göremezsin. Bazen bir koku gibi bir an için eser, şaşırsın ama bir türlü kaynağını bulamazsın. Sonra bir bakarsın bir çiçek ya da bir insanda yansımış, onu yine görürsün ve hayran kalırsın. Çünkü o çok soylu asil ve asi yine çok otantik durur. Merak edersin nedenini, oysa toprağın gizemini sadece toprağın dilinden anlayanlar çözebilir.

İşte Ezda arkadaş Serhat topraklarının ruhunu ve gizemini taşırdı ve Kürdistan'ın o yöresinde yaşanan tüm acılara inat intikam olup çıkıp gelmişti dağlara, Zagroslara...

Onu ilk olarak Rojîn Gewda arkadaşın yanında gördüm ve o zaman şu söz hakkında bir fikrim yoktu. Hani derler ya; “zaman içinde bazı yaşamlar birbirine bağlıdır” diye. Ama bu sadece Rojîn ve Ezda yoldaşların yaşamı için değil aynı zamanda 2011 ve 2012 Zagros'ta şehit düşen tüm yoldaşların yaşamlarının da birbirine olan bağıını içerisinde barındıran bir sözdü.

Ezda arkadaş tüm bu yoldaşlarla beraber kalmış ve anlamın derinliğini paylaşmışlardı. Onların hepsine çok bağlıydı ve derin sevgiler beslerdi asi yüreğinde. Savaşta hep en önde olmak için dayatır ve arkadaşlar tehlikeye girmesinler diye hep kendisini önerirdi zor görevlere. Kendine çok güvenirdi savaşta ve tecrübe sahibiydi. Zerre kadar korkmazdı, kendini hiç düşünmezdi. Sorunlar karşısında dobra, sözünü esirgeme-yen ve yaşamda öncü bir arkadaştı, her konuda sorumlu davranırdı. Müthiş espriliydi ve yeteneklerini zekice yaşamın hizmetine koyardı. Tüm arkadaşların ilgi odağı ve çekim merkeziydi. Uzun boyu heybetine başka bir güzellik katardı. Ezda arkadaşın yanında herkes kendini güvende hissederdi.

Onunla birçok anım oldu ve beraber çok şey paylaştık ama en çok eyleme gitmeden önce beraber kaldığımız günler çok farklı izler bıraktı yaşamımda. O anları hatırlamak ve yaşatmak, anlamına paha biçilmez bir değerdir. Bir bahar günü Rojîn arkadaşla beraber Cilo'dan geldiler, yol çok uzundu. Ezda yoldaş uzun yol yürüyüşünde çok yorulmuş, bir türlü ona yetişememişti. Heval Rojîn akşam, o ise sabah ulaştı bize. Çok yorgundu ve heval Rojîn'in hızından esprili bir şekilde şikâyet etti. İkisi

ortama müthiş bir hareketlilik katıyordu. O an tüm yorgunluklara rağmen heyecan, coşku ve moral had safhaya ulaşmıştı. Herkes birbirini çok özlemişti, sonbaharın ayrılığı gideriliyordu, bunun yanında eylem heyecanı vardı. Ezda arkadaşın kardeşi Baran'ın gönderdiği günlükteki tüm yazıları hep beraber okuduk. Baran arkadaş günlüğün kalan kısmını Ezda arkadaşın tamamlamasını istemişti. Okumayı bitirdikten sonra durdu ve daldı. Sonra; "bunu bitiremeyeceğim" dedi. Biz de "neden?" diye sorduk. Öyle hissettiğini söyledi. Çok üzgündü, herkes; "öyle söyleme, bitireceksin, şimdiden neden böyle söylüyorsun" deyince hemen gülmeye başladı; "yok ya, şaka yapıyorum, bitireceğim" deyip hemen yazmaya başladı. O günlerde hep bir şeyleri daha fazla yazmak istiyordu ama o farklı düşünüyor ve son yazacaklarını yazıyordu. Çünkü o Geliye Têyarê'de şehit düşen yoldaşlarla buluşma sözü vermişti. Acelesi vardı bizden sakladığı randevusuna yetişmek için.

O günlerde beraber Gola Sate'ye çıktık. Dönüşte uçurumlardan inerken bir kayalığın ortasında yeşeren mavi çiçeklere dönüp baktık, almak istedik ama uçurumdaydı. Hemen yanımda duran Ezda yoldaşın durması mümkün değildi. Uçurum muçurum bilmez, istediğini her koşulda alırdı ve o çiçekleri alıp getirdi, defterin içine koyduk. Tabii eylemden sonra yarı yarıya bölüşmek üzere!

Hazırlıklar hızlandı. Ezda arkadaş karakolun saldırı kolunda yer alıyordu. Şıtazın karakol eyleminde ilk şehit düşen yoldaş oldu. Bu sefer haber tez gelmedi, tek değildi, 14 yoldaşı vardı yanında. O hepsini çok sever, çok güvenirdi. Yanında Başkaleli Xemlin, Bitlisli Faraşîn, Koçer Bêrîtan ve daha nice militan yoldaş vardı. Hepsi onun gibi Rêber Apo'nun fedailer ve Geliye Têyarê'nin intikamcılarıydı.

Biz yüreğimizde taşıyoruz onları her adımda ve her anda, tıpkı çiçekleri taşıdığım gibi. Kış mevsimine kadar onlara hiç dokunmadım, sözüne sahip çıkması için onu bekledim, beraber paylaşmak için ama gelmedi. Çok zor ama yanımda hep taşıyacağım o çiçekleri. Bir gün şansımız olursa yoldaş yine paylaşmak isterim seninle tüm Çarçêla'nın çiçeklerini...

Zeynep Afrin

ÖZGÜRLÜK... ŞİİR... VE DELİLİK...

Dün gece seni düşündüm. Seninle yaşadığımız o güzel ve anlamlı yoldaşlığı... Önce anılara daldım ve kendimi, o vanilya kokulu kır çiçeklerini keşfederkenki çocukça sevincimizde buluverdim. Nasıl da sevmiş ve nasıl da sevinçle toplamıştık o çiçekleri. Öyle ki o günden sonra, yoldaşlığımızı daima bu çiçeklerle anmaya sözleşivermiştik seninle. Ve anılar birbirini ardına dizildi. Daha biri bitmezden evvel bir diğeri gelip konuverdi fikri haneme. Kâh güldüm, kâh ağladım. Ve sonunda Bazîd'in seni büyük bir görkemle karşıladığı o güne geldim. Ararat'ın intikam çılgılığının, Serhatlı anaların ağıtlarına karıştığı o güne. Kâh gururlandım, kâh lanet yağdırdım kahpeliğine zalimin. Sen fikrime geldikçe ben anlattım ve ben anlattıkça gece beni dinledi. Ve sonunda bu güzel yoldaşlığa olan vefa borcumun ukdesiyle yerindim. Seni hala yazamamış olmanın ukdesiyle...

Derken elimde bir kalemle, yazmaya hiç hazır olmadığım bir anda, defterime bir şeyler karalarken buldum kendimi; Özgürlük... Şiir... Ve delilik... Bana rağmen bir anda yazılıvermişti bu üç sözcük; Özgürlük... Şiir... Ve delilik...

Sanki gaipten bir güç bir anda, sendeki anlamın en iyi bu üç sözcükte dile geldiğine karar vermişti! Ve bu kesinlikle doğruydı. Bu üç sözcük, kesinlikle sendeki anlamın en güzel ifadesiydi; Özgürlük... Şiir... Ve delilik... Evet, bu kesinlikle sendin!

Deli ırmaklar gibi coşkun bir yüreğin, en devrimci duygularla yaşama tutunması değil mi ki özgürlük? Yaşamı koşar adım yürümek ve her anını hissetmek değil mi ki? Değil mi ki özgürlük, anlamına ulaşmak için yaşamın, korkusuzca sınırları yıkıp geçmek? İmkânsızlıklarla vuruşarak anlamlaşmak ve anlamda çoğalmak değil mi ki? Değil mi ki özgürlük, güzel olana aşkla bağlanmak? Ve bu değil miydi Ezda'nın yaşam muhtevası? Bu yüzden değil miydi şiirleri o kadar çok sevmesi? Ve en coşkun duygularını şiirle dile getirmeye çabalaması... Bu yüzden değil miydi şiir tadında yudumladığı yaşama, bir şiir gibi veda edişi?

Ve evet, beline doladığı özgürlük bayrağını göklere çekmek için bir kez daha omuzlamıştı işte silahını. Ve Ararat'ın yüreğinde büyüttüğü isyanla, deli bir tay gibi koşup aşmıştı düşmanın ölüm çeperini. Öyle ki, havada uçuşan yüzlerce mermi arasında toprağa düşerken selvi boylu

narin bedeni, ince bir tebessüm yayılıvermişti yüzüne. Çünkü ruhu, bir kez daha en tutkulu buluşmasını yaşamıştı özgürlükle. Ve bu tebessüm, bu mavi gülüş, özgürlükle buluşmasına okuduğu son şiiriydi belki de.

*Biz baharla biriz
Bahar yürekli çocuklarız
İçimizden taştan bir coşkuyla
Karşılarınız her baharı
Ve her buluşmamızda
Yeni bir ayrılığın yorgunluğunu giyeriz
Önce coşkuyu
Sonra yorgunluğu
Ve nihayet ölümü giyiniriz
Biz giyindikçe
Bahar kendinden soyunur
Biz giyindikçe
Soyunur bahar tazeliğinden
Ve sonunda mevsim
Solgun ve çırılçıplak kalır...*

Evet, yürek öykülerini en güzel şiirle anlatırdı heval Ezda. Çünkü şiir, yüreğin en hakikatli diliydi. Duygunun, aşkın ve anlamın diliydi. Yaşamın ve hissedişin diliydi... Sözcüklerin, anlamı hapseden kalıplarından sıyrılması ve yaşamı hissetmesi idi. Kelamın yaşamla en gerçek buluşması idi. Ve yaşamın kendisini en özgür biçimde dillendirme retoriği idi... Bu yüzden de kendisini en yalın haliyle şiirde bulurdu heval Ezda. Şiir yazdığında ya da okuduğunda, sanırdın ki ruhu bedeninden ayrılmış ve uçsuz bucaksız semalarda gezinmekte. İşte tam da bu yüzden Önderliğin “şiir bir özgürlük arayışıdır” sözünü ilk okuduğunda mutluluktan havaya uçmuş ve çok güzel bir müjdeyi almışçasına sevinçle yanıma koşmuştu.

Ve delilik... Heval Ezda’nın coşkun ve fırtınalı ruhunu betimleyen o üçüncü sözcük... Özgürlük ruhunun diğer metaforu... Ve şiirselliğin belki de en güçlü mecazı...

Ezda’nın diğer yanıydı delilik. Bu yüzden ona deli kız derdim. Çünkü o büyük bir aşk ve tutkuyla yaşardı her şeyi. Deliceydi bağlılıkları; yoldaşlıklarına, mücadelesine ve Önderliğe delice bir tutkuyla bağlıydı.

Onlarsız düşünemezdi asla kendisini. Onlar için vardı ve onlar için yaşıyordu.

Özgürlük... Şiir... Ve delilik... Aslında bu her üç sözcük aynı yerde buluşmuştu heval Ezda'da; duygunun coşkunuğu ve anlamlaşmanın derinliği... Bir çocuğun coşkunuğunda yaşardı çünkü o her duyguyu. Ve bir yığidin deliliğinde dokunurdu yaşama. Aşkla ve tutkuyla bağlanırdı, güzel ve anlamlı olan her şeye ama en çok da yoldaşlığa ve Önderliğe...

Ekin Sevcan

ARARAT'IN ASİ KIZI, CÎLO'NUN İSYAN KOMUTANI EZDA'YA

Mayıs ayı, bahar mevsimiydi yeniden bir araya geldiğimizde.

O, asi Cîlo dağının bir yamacına okyanusta sonsuzluğa yelken açan gemi misali konumlanmış gerilla birliğinin kadın komutanıydı.

Baharın hırçınlaştırdığı Bazê suyunu henüz geçip bir araya gelmeden karşıdan karşıya hissetmiştik birbirimizi.

Kavuştuğumuzda sonsuz gibi gelen kısacık bir ana sığdırmıştık kucaklaşmamızı.

O bana bakıp bakıp ağlamış, çevredekilerde “ne oluyor” tepkileri yaratmış, ben ise dalan sessiz gözlerinde Rûken’i hatırlattığım için gözyaşlarını içine akıttığını çoktan anlamıştım. Dışarı taşan birkaç damlanın ötesinde, içine akan ve yüreğini yakan lavlar olduğunu, kaynayan volkan misali sessiz bir isyanda patlamaya hazır olduğunu çoktan duyumsamıştım.

O direniş kalesi Ararat’ın kızıydı. Başı dik, göklere uzanan, yıldızlara taht kuran isyan dağı Agir’nin yoldaşıydı. Zulme boyun eğiş onun kitabında yoktu. Bu yüzdendir acısını yüreğinde demleyip taşmaya hazır öfke denizi. Asırlar uzunluğunda geçirdiği kıştan intikam yeminiyle akmıştı bahara. Bu baharın ondaki tek tanımıydı intikam. Önceki Ekim’de büyük Çele eylemine coşkuyla gidip, başarıyla dönen ve Geli Teyarê’de otuz dört yıldızla dönüşen yoldaşlarının son sözleri dolmuştu kulaklarına, son resimleri mühürlenmişti gözlerine. O günden beri kulakları başka bir şey duymaz, gözleri başka bir şey görmez olmuştu. Başka şeyler görmek, duymak sanki intikam almadan yola devam etmekte ve elbette bunun adı ihanet olacaktı. Böyle kilitlenmişti mücadeleye ve bu bahar onun için başka olacaktı.

Patlamaya hazır volkan misaliydi. İlla da patlayacak, düşmana kinini, öfkesini kusacaktı. Rûken, Roza, Diren, Eylem, Zinar... yoldaşlarının acısı, Geliye Teyarê vadisinin direniş ruhu, çılgılığı yoldaşlık yüreği, dili, bilinci olmuştu. Onların intikamını almadan bir yudum su haram, çektiği nefes işkence, yattığı uyku kâbustu.

Yol yoldaşlarla güzeldi. Yol yoldaşlarla anlamlıydı. Yoldaşlar aynı amaca baş koymuş, aynı hayalden beslenmiş, aynı umuda bağlanmış, aynı yürekte atan, aynı damarda akan hakikat yolcularıydı. Yoldaş hayatın anlamı, yaşamın tanımı, var olmanın gizemli sihriydi. Bu yüzden yol-

daşların yarım bıraktıklarını tamamlamamak olmazdı. Onların hayalini kurdukları geleceği gerçekleştirmemek kabul edilmezdi. Biliyordu ki Geliye Teyarê'de destan yazan kahramanlar varlık gerekçemiz Önderliğimizin özgürlüğünü sağlamak, Xakurkê'de haince yöntemlerle şehit edilen Çiçek ve Rüstemlerin intikamını almak istemişti. Bizzat şahidiydi ki Rûkenler, Brûsklar, Rozalar Önderliğimizi esaretten kurtaracak, halkımızı özgürlüklerine kavuşturacak büyük bir eylemin bilinciyle ölümsüzlüğe yönelmişlerdi. O halde onların hayali gerçekleşmeli, özlemleri giderilmeli, beklentileri karşılanmalıydı. Ancak böyle yoldaş olunur, ancak böyle yola bağlı kalınır, hakikat yoldaşlığından pay alınırdı. Bu bahar tüm bu nedenlerle bambaşka olmalı, yoldaşların, halkın hayalleri gerçekleşmeli, bin yıllık hasret sona ermeli, bu topraklara özgürlük hâkim kılınmalıydı. Bu nedenle bu bahar kavga büyük olacak, gerillanın fedai öncülüğüyle devrimci halk savaşı en üst düzeyde geliştirilecekti. Ezda bunun farkında olarak hazırlanmış, fedai öncülüğe yürekten karar kılmış, kendini devrimci halk savaşının en zorlu koşullarına ayarlamıştı.

Bundan olmalı daha ilk andan itibaren konuyu bu bahar hamlenin erken başlaması gerektiğine, daha fazla beklemenin iyi olmayacağına getirmişti. O ömrünün yedi gün olduğunu bilen kelebekler misali koş-turmaktaydı. Zamana en anlamlı değerleri sıdırmak, bunun için en yüksek tempoda çalışmak temel algısıydı. Ondaki heyecan, amaca kilitlenme, koşturma, ısrar insanda hem büyük güven, beklenti yaratıyor, hem de açıklaması zor bir sızı, kaygı oluştuyordu. Sanki Ezda'yla yaşadığın her anı sonsuz gibi yaşamak, yarım bırakmamak, paylaşılacakları ertelememek gerekiyormuş gibi bir duyguya kapılmaktan kurtulamıyordu insan. O, sınıksız tutmazsan avucundan kayıp gidecekmiş gibiydi. Büyük amaçlara odaklanmış insanların sevinci, heyecanı, derin bakışları, anlamlı sözleri içinde gizemli bir etkileycilikteydi.

Devrimci Halk Savaşı hamlesini başlatacak eylemin keşfine kendisinin de geleceğini öğrendiğinde büyük bir armağan almışçasına sevinçli, heyecanlıydı. Keşif çalışması boyunca gerekli olacak erzak, cephane, yağmurluk vb. hazırlıkları bir çocuğun bayram hazırlığı coşkusu içinde yapmış, yola çıkılacak günün sabahında herkesten önce uyanmış, "haydi kalkın gidiyoruz" demişti. Onun acelesi vardı zira o intikam ateşinde kavruluyordu. Doğum sancılarına yakalanmış ana misaliydi. İntikam doğuracak, özgürlüğe yol açacaktı. Dayanılmaz sancılar içindeydi, bu yüzden aceledeydi, bu yüzden koşturmadaydı, bu yüzden etrafını sürük-

lemektedir. Çünkü o çaresi yok patlayacak, yoldaşlarının intikamını alacak, Önderliğinin ve halkının özgürlüğünde militan görevlerini yerine getirecekti.

Keşif çalışmasına katılmanın eylemin saldırı gruplarına katılmak anlamına geldiğini, olur da bir değişiklik yapılırsa bunu asla kabul etmeyeceğini daha yola çıkmadan kulaklarımıza fısıldamaya başlamış, şimdiden saldırı için planlarını oluşturmuş, heyecanla paylaşmaya koyulmuştu. “Ben Önderliğin resmini götürüp düşman karakolunda dalgalandıracağım ve buranın Kürdistan olduğunu, sahiplerinin Kürtler olduğunu işgalci güce, dünyaya göstereceğim” diyor, ardından “zaten daha kıştan bunun için Önderliğin büyük bir resmini kaldırmış, çantamda saklıyorum” diyerek, saldırıdaki yerini kendince garantilemeye çalışmıştı. Biz henüz keşifteydik ancak Ezda hevalin kafasında, hayalinde eylem yapılmış, Önderliğin posterini işgal gücünün karakolunda dalgalandırılmıştı bile. Uçmanın kanatsız bir tanımı nasıl yapılır bilmiyorum ancak Ezda’nın uçar durumda keşif çalışmasını yürüttüğünü biliyorum. Hedefe kilitlenmenin, amaca odaklanmanın militan ifadesini Ezda olarak tanımlayabilirim. Keşif çalışması boyunca karşılaştığımız zorluklar, yaşanan riskli anların hepsinde Ezda hevaldeki coşku, heyecan, soğukkanlılık, tereddütsüz militanlık daha da artarak güç-moral kaynağı olmuş, kendimize güvenimizi pekiştirmişti.

Keşif değerlendirmesi, eylem planlaması ve düzenlemelerinde Ezda hevaldeki ısrar katlanarak devam etmiş ve nihayetinde yoğun dayatmalarıyla saldırı gruplarında yer alması kararlaştırmıştı. O artık zafer havasındaydı. Onun için zor olan aşılmış zira örgütten onay alınmıştı. Gerisi çoktan hazır olduğu, doğurmak için sancılara yattığı militanlık görevleri, yoldaşlık ödevleriydi. Bayram havasında eylem hazırlığı yapıyor adeta gelin gibi süsleniyor, raxtını hazırlıyor, dingin bir huzur içinde yoldaşlarıyla vedalaşıyordu.

Mayıs’ta başlayan ve bir asır yoğunluğunda anlam biriktiren buluşmamız, Devrimci Halk Savaşı hamlesinin başlangıç eylemi nedeniyle aynı Mayıs’ın son günlerinde sonsuz ayrılığa belki de ebedi kavuşmaya dönüşmüştü böylece. O, bedenine sardığı Önderlik posteriyile bin yılların öfkesi, Ararat’ın isyan yüreği, Geliye Teyarê’nin hırçın dalgaları misali saldırıya yol almış, biz eylemin başka görevleri için başka yollara vurmıştık. Eylem, halka umut verme, başkaldırıya çağırma, Önderlikle

buluşma, şehit yoldaşları anma, anaların gözyaşlarını dindirip ülkeyi özgürlük halayına kaldırma hamlesinin startıydı.

Başlangıçların önemini, ön açma misyonunu, hedefi netleştirme özelliğini biliyordu Ezda heval. Bir de bu yüzden fedaice yükleniyordu. Öyle ya daha kaç yıl Önderliğimizin esaretine katlanacak, baskı altındaki halkımızın çılgınlıklarına, analarımızın gözyaşlarına dayanacaktık. Özgürlüğü kesinleştirecek kavganın öncüsü, eylemin komutanı olmanın bilinciyle, derin anlamıyla doluydu Ezda. Bu yüzden durduramazdı onu hiç kimse. Bu yüzden tanklar, toplar, kurşun yağmurları işlemezdi ona. Zira o amaca kilitlenmiş militan, başarıya ahdetmiş komutan, isyana yeminli Ararat'ın volkan yürekli kızıydı. Eylemin sonucunu önceden netleştiren fedai ruhuyla, kendinden emin duruşuyla beklediğimiz, bildiğimiz Ezda olarak koşmuştu özgürlük halayına.

Ezda, Önderliğimizin esaretine duyduğu öfke temelinde özgürlük hareketine katılmaya karar vermiş, mücadele gerekçesine Önderliğin özgürlüğünü koymuş, bunun için canlı kalkan olmuş ve Önderliğin posterini dalgalandırmak için işgal ordusuna, faşist sisteme fedaice saldırmış Zilan ruhlu, Beritan gülüşlü, dağ tutkulu yoldaşımız, yürek arkadaşımız, savaş komutanımızdır. Özgürlük tarihimizin büyük bir kahramanı, uçurum çiçeği Bêrîtan'ın gerçek bir yoldaşı, baştan ayağa isyan Zilan'ın ruh arkadaşı olarak yüreklerimize taht kurdu. Şimdi o Rûken'in çılgılığı, Rojîn'in umudu, Roza'nın esmer gülüşü olarak sarıyor dünyamızı. Şimdi o, kadın özgürlük mücadelesinin atılım ruhu olarak doluyor bedenlerimize.

Ezda, bize yiğit Kürt anasının armağanıdır. “Beni verdi” derken kastettiği yaradan annesiyle, özgürlük öğretimizin mimarı Önderliğimizdir. Ve o, Önderliğimizin özgürlük felsefesinde pişmiş, anasının emeklerine özgür bir toplum armağanıyla karşılık vermeye yemin etmiş, bunun için kadın özgürlük mücadelesini fedaice yükseltmeyi varlık gerekçesi yapmıştır. Ondaki derin kadın sevgisi, ataerkil zihniyete köklü isyanı en güzel Rojîn Gewda hevalle yoldaşlığında ifadeye kavuşmaktaydı. Gerçekten de o Rojîn hevalin ruhu gibiydi. Birbirine bunca bağlı, birbirini bunca geliştiren, tamamlayan yoldaşlık onlara özgüydü. Gerçek kadın yoldaşlığını anlamak için Ezda'yla Rojîn hevallerin ilişkisine bakmak yeterlidir. Görülecektir ki orada birbirinin alnını göklere değdiren güven, sonsuz saygı, derin sevgi vardır. Ve bu büyüleyici kadın yoldaşlığının yarattığı

hakikattir abideleşen duruşu. O Kürt kadınının özgürlük ısrarını, Önderlik bağlılığını sinamaya çalışan düşmana Zilanca cevaptır.

Şimdi o, uzun boyu, gece saçları, raxt kuşanmış bedeni, isyan gülüşleriyle büyütüyor özgürlük sevdamızı, özgür dünya iddiamızı. Ve dalgalandırdığı Önderlik posteriyile hep yol gösterecek, önümüzü aydınlatan ışık olacak, yüreğimizin dinmeyen kavga ateşi olarak gürleşecek...

Feride Alkan

ZAGROS'UN CESUR KOMUTANI EZDA

Ararat'ın, Eladağların, Bazîd'in kızıydı. Serhat her zaman onun dilinde, yüreğinde bir destandı. Serhat'a ve görkemli dağlarına o kadar bağlıydı ki yüreğinde bir ezgi gibi sürekli memleketine nameler mırıldanırdı, bir de gerilla olan kardeşine yani Baran'a. Bir Serhat'ı da Baran'dı onun.

2005 yılında canlı kalkan olarak dağa gelmişti Ezda. Yıllarca legal alanda kadın çalışmalarında ve sivil toplum örgütlerinde çalışmış ancak bu yöntemlerle sistemi değiştiremeyeceğini düşünmüştü. Kendini her gün bombalar, uçaklar ve tankların gölgesinde büyüyen çocuklara siper etmek istiyordu. Barışa bir çağrı olmak için, Barış ve Özgürlük Tugayları'na katıldı önce. Ancak Türk ordusunun yoğun yönelimleri ve askeri operasyonlarına karşı halkını savunmak için yoldaşlarıyla birlikte HPG'ye geldi. Yeni savaşçı eğitiminden sonra hemen pratik alanlara geçen Ezda yoldaş, her zaman en önde oldu.

Uzun boyu, iri yapısı, ela gözleriyle tam bir Serhat kadınıydı. Öyle kendine has bir güzelliği vardı ki, dağlı bir kadının tüm sadeliğini hissederdiniz bakışlarında. Bakışları bir isyan, bakışları bir çığlık, aynı zamanda bakışları barış özlemiydi. Gerillacılığa, dağlara, savaşa çok yakışıyordu. Gerilla elbiseleri içinde çok heybetli görünüyordu. Asi dağların, asi toprakların çocuğuydu. Toprağı gibi asi ve isyancıydı. Mücadeleye derin bir tutkuyla bağlıydı. Dağlara gelir gelmez Serhat'a gitmek için öneri yaptı. En büyük istemi doğduğu topraklarda gerillacılık yapmak, kadınlarının bin yıllardır sessizce haykırılan çığlıklarına cevap olmaktı. Dağlara geldiğinde yaşadığı büyük zorlanmalara rağmen çok güçlü bir gerilla olmayı başardı. Dağlara erken alıştı, dağlar da ona. Genç olmasına rağmen içinde büyümek istemeyen haylaz bir çocuk barındırırdı. İçindeki çocuğu hep korudu ve kimselerin incitmesine izin vermedi. O çocukluk hayallerini yaşıyordu ve o çocuğun yüreğini sakladı içinde.

Bazen arkadaşlar ona “kocaman, büyümemiş bir bebeksin” diyorlardı. Kaygısız ve doğaldı. Yoldaşlarının zorlanmalarına dayanamazdı. Her zaman herkesin bilinçli olmasını isterdi. Olduğu yerde varlığıyla ortamı o kadar doldururdu ki, yokluğu hemen fark edilirdi. Neşesi ve moralli yapısıyla ilk girdiği ortamlarda bile sanki yıllardır ordaymış ve orda yaşamış hissi uyandırırdu. Derin bir sıcaklığı, içten bir gülüşü vardı. Ortama erken girer, ısınır, güven yaratırdı. Yoldaşlarının gönlünü kırmamak için canını

vermekten çekinmezdi. Yoldaşlarının istemlerini yerine getirmek için büyük uğraşlar içine girerdi. Gerillacılık ömrünü Zagroslarda geçirdi. Her zaman en önde olmak ve en zorlu alanlarda kalmak isterdi. Yüreğini zorlukların ateşinde korlaştırarak güçlendirmek için. Oysa hep güçlüydü o yürek. Gerillada tüm çalışmalara, görevlere severek katılırdı. Alışmıştı Zagros'a, Zagrosların yoldaşlığına bağlanmıştı. Onun hızı, yaratıcılığı, hiperaktifliği moral verirdi etrafına.

Bir keresinde hava karanlıktı yağmur yağıyordu. Herkes soğuktan yerinden kımıldayamıyorken o gidip su getirdi, yatacak yer hazırladı ve tüm arkadaşlara su dağıttı. Bir o yana bir bu yana koşarak yapılması gereken işleri yapıyor bir yandan da etrafı kontrol ediyordu. En zor anlarda fedakârlığıyla herkese güç ve moral veriyordu. Fedai bir duruşa ulaşma düşüncesi vardı. Daha genç yaşta omuzlarına büyük sorumluluklar yüklenmişti. Savaş alanında komutanlık yapmıştı. Zor alanlarda sınanmış, hem yoldaş hem de öncü olmuştu. Savaşta çok güçlüydü. Büyük bir cesareti vardı. Korkusuzluğu ve fedakârlığıyla, savaşta yoldaşlarının sırtını dayadığı dağ olmuştu.

Ancak Geliyê Tiyarê alanında 2011 yılında 36 yoldaşın katledildiği operasyondan sonra tek sözü yoldaşlarının intikamını almak olmuştu. Yıllarca birlikte mücadele yürüttüğü, aç kaldığı, savaştığı ve yol aldığı yoldaşları hunharca katledilmiş, parçalanmıştı. Onun yüreğinde yalnızca o yoldaşlarının hesabını sormak vardı. Onları anlatmak için yazılar yazmış, yüreğinde kaynayan özlemi ve hasreti bir nebze olsun hafifletmek istemişti. Ancak hiçbir şey içinde yanan ateşi söndürememişti.

Çelê şahadetlerinden sonra yoldaşlarının intikamlarını almak için kendini bomba yapıp hainde patlatmaya hazırlamıştı Ezda yoldaş. Kendini karanlıklarda bir ışık olmaya adanmıştı. Şıtazan eyleminde saldırıya gitmeyi dayatması bu nedenleydi. Eyleme gireceği anlarda gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yoldaşlığının sıcaklığı, yüreğinin heyecanı herkese yansıyor. Duygularının toplamı yüzünün gülücüklerini sarıyordu. Özgürlük sevdasını anlamak için gözlerindeki umudun büyüklüğüne bakmak yeterliydi. Çünkü onlar her şeyi anlatıyordu.

En son eyleme gideceği zaman bana istemlerini söylemiş, gözleri dolmuştu. Yüreğinde kararlılık vardı. "Bu yıl Sümbül'de güçlü, başarılı bir pratik geçirip sonbaharda PAJK eğitimine gideceğim. PAJK eğitiminden sonra da Amed'e gideceğim. Şu ana kadar özgün bir alanda kalmadım, özgün bir eğitim görmedim. PAJK benim için çok anlamlı, çok farklı.

Gitmek benim de hakkım değil mi? Hem Kuzey'e gideceğim, bir daha PAJK'a gitme fırsatım olmaz" dedi. Bütün bunları anlatırken gözleri doldu, boğazı düğümlendi, yanaklarından yaşlar süzüldü. Sonra bizleri üzmemek için gözlerini sildi. Geri geleceğini söyledi. "Eylemimiz başarılı sonuçlanacak, çok yankılanacak, Önderlikle görüşme olacak ve ben, sen, Axin, heval Rojîn, heval Haki hep birlikte Cilo'ya gideceğiz. Arkadaşları göreceğiz, onlarla birlikte çok güçlü bir pratik geçireceğiz. Hepsini ne kadar özlemişim..." Ekin, Zinarin, Şafak arkadaşlardan bahsedip "Şayet olur da geri gelmezsem, benim yerime hepsini kucakla, kucak dolusu sevgilerimi, özlemlerimi, selamlarımı götür" diyerek son sözlerini söyledi. Vedalaşırken hepimizle fotoğraf çekti. Heval Rojîn'e sımsıkı sarıldı. Ona "seni kimse benim kadar çok sevemez" dedi. Onu büyük bir sevgiyle öptü ve vedalaştı. Benden heval Rojîn'e iyi bakmamı istedi.

Heval Rojîn'in tüm şehit yoldaşların toplamı olduğunu söylüyordu. Şehit Rojîn Gewda arkadaşın onun için yaptığı bir askeri kefiye vardı. Heval Ezda bu kefiyeyi annesine yollamak istiyordu. Annesine kendinden bir anı bırakmak istercesine.

Ezda, her adımında arkasına dönüp bizlere bakıp bakıp heyecanla, yürek dolusu gülüşüyle el salladı.

Özgür ruhuyla, ülkesinin geleceği için, halkının mutluluğu için yürüdü sonsuzluğa.

Ronahi Beytüşşebap

ÖLÜMSÜZLEŞEN ANLAR...













